

Giới thiệu Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!

Một câu chuyện tình yêu xuyên không từ hiện đại về cổ đại, nhưng nữ chính không yếu đuối chút nào đâu nhé, mà ngược lại hoàn toàn. Do ở hiện đại thì nữ chính là một nữ sát thủ nổi tiếng trong giới hắc đạo, chưa ai nhìn qua được nàng mà không giết chỉ bằng cái chớp mắt đã xong một mạng người, đặc tính nghề nghiệp đã xây dựng cho nàng một tính tình lạnh lùng, hành xử quyết đoán. Nhưng đáng tiếc dù giỏi tới đâu nàng cũng không thoát khỏi chữ tình, cũng vì chữ tình khiến nàng mất đi mạng sống do quá tin tưởng người mình yêu mà hấn lại phản bội hại chết nàng.

Song song với không gian hiện đại thì ở thời cổ đại, trước khi linh hồn của nàng nhập vào thì nữ nhi này chịu nhiều đau khổ bị hành hạ dã man.

Nàng từ nhỏ đã bị Hạ gia ruồng bỏ,lại chịu phải những trận đòn do đại tỷ Hạ Tư Thanh hành hạ ngày đêm khiến nàng kiệt sức ngất đi trong Tỉnh Âm cửu kỹ,khi tỉnh dậy nàng thay đổi quyết không tha cho Hạ gia,đặc biệt khi nàng thấy kẻ bội bạc mặc dù không phải hấn nhưng tâm địa của hấn chẳng khác gì kẻ bội bạc ở hiện đại,nàng quyết làm cho hấn chết không có chỗ chôn thay.

ĐK:

Nàng:"Từ nay kẻ ức hiếp Hạ Băng Liên ta đều phải chết"

Nàng:"Kẻ phản bội ta,đều đáng chết"

Nàng:"Hỗn đàng dù ngươi có là vương gia ta cũng không tha cho ngươi"

Nàng:"Ta không hiểu vì sao lại yêu chàng?"

Nàng:"Ta nguyện cùng chàng bên nhau không rời"

Nàng:"Ta chỉ muốn chàng nuôi mình ta,có kẻ khác ta liền cho chàng tuyệt tử tuyệt tôn"

Hấn:"Bỏn vương muốn ngươi làm vương phi"

Hấn:"Bỏn vương rất thích trêu nàng"

Hấn:"Ta yêu nàng,hãy thành thân với ta"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.Nàng- Hạ Băng Liên con gái tướng quân hoàng triều,nhu nhược yếu đuối lại hay sinh bệnh nên từ nhỏ đã bị phụ thân bỏ mặt,sau khi chịu dày vò của đại tỷ nàng ngất đi và sau khi tỉnh lại nàng thề nhất quyết hảo hảo dạy dỗ Hạ gia.

Nàng-Hạ Băng Liên cực phẩm hắc đạo nổi tiếng võ đạo không gì nàng không biết.

2.Hạ Tư Thanh con gái tướng quân hoàng triều,từ nhỏ được thương yêu chiều chuộng,có chút võ công được tướng quân tín nhiệm, cho rằng nàng mới là đệ nhất mỹ nữ kinh thành,ác độc,đa mưu,luôn ganh tỵ với Hạ Băng Liên,trong lần đánh nàng,Hạ Tư Thanh quyết phải giết chết nàng.

3.Lý Thừa Ngân,con gái thừa tướng hoàng triều,đa mưu,độc ác,luôn tiếp tay cho Hạ Tư Thanh hãm hại Hạ Băng Liên.

4. Tiêu Ly Vân, công chúa hoàng triều, hiền lành, tốt bụng rất thích ngao du thiên hạ, coi Hạ Băng Liên là tỷ muội chí cốt.

1. Tiêu Nam Hiên, vương giả hoàng triều, được mệnh danh là chiến thần Đông Hán Tiêu Dao vương, lạnh lùng ít nói, tàn nhẫn, đối với nữ nhân vô cùng máu lạnh, nhưng khi gặp nàng hân tuyệt nhiên sùng nể vô đối, xem nàng là bảo vật, coi nàng như trời.

2. Hạ Vũ Nham, con trai một của tướng quân hoàng triều, rất yêu thương muội muội Hạ Băng Liên, hay bảo vệ cho nàng, võ công tinh nhuệ được phong làm thống soái trấn thủ biên cương, sau trở về liền thấy nàng thay đổi, hân đau xót nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ trước mặt nàng.

3. Lý Thần Duệ, con trai duy nhất của thừa tướng hoàng triều, tính cách ích kỷ, lúc trước hủy hôn với nàng vì bộ dạng lệch thêch dơ bẩn của nàng, khi thấy nàng trở nên phi thường hắn liền muốn độc chiếm riêng nàng.

4. Tiêu Duật Hành, thái tử hoàng triều, luôn muốn chiếm ngôi vị hoàng đế nên không ít lần bày mưu tính kế giết hoàng đế dù hắn là phụ hoàng. Rất để ý đến Hạ Băng Liên, muốn chiếm hữu nàng và mong ước sau khi làm hoàng đế hắn sẽ lập nàng làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tỉnh dậy liền thay đổi

Trong biệt viện cũ kỹ phía tây ngoại thành, nhìn sơ qua đều là bụi bặm bám đầy thành vách, trong biệt viện tiếng côn đánh nện xuống dưới thân người nhỏ bé đang ngã nhào ra đất không ngừng van xin, niệng nhỏ kêu la thảm thiết tại nơi hoang sơ không bóng người.

"Đại tỷ cầu xin tỷ đừng đánh muội nữa, muội cầu xin tỷ, đau quá... muội cầu xin tỷ.."

Dường như tiếng cầu xin chẳng hề hấn gì đến nữ nhân kia, nàng chỉ biết đánh và đánh thật mạnh, càng nghe tiếng của nàng thì cái côn trên tay càng nện mạnh.

"Tien nhân, người chết đi, mau chết đi, con tien nhân người dám liếc mắt đến Lý công tử, ta nói cho người biết Lý công tử đã hủy hôn với người, người đừng mơ đến việc Lý công tử thú người"

Thân nàng bê bết máu, dáng người nhỏ nhắn run lên bần bật, nàng vốn dĩ từ nhỏ đã theo đuổi Lý Thần Duệ con trai thừa tướng Lý Thừa Dân, tìm nàng bị

bóp ngen,nàng dần không nghe được những gì Hạ Tư Thanh nói nữa,đầu nàng đau như búa bổ,nàng ngất lịm dần đi cho đến khi thấy nàng dường như đã tắt thở Hạ Tư Thanh vứt côn rời khỏi Tĩnh Âm củ kỷ này.

Bên trong căn phòng nàng từ từ mở mắt,nàng đưa tay ôm lấy đầu mình

"Đau đầu quá"

Nàng mở mắt hẳn ra,đập vào mắt nàng là một căn nhà cũ kỹ,cột nhà đã mòn dần,nàng tự hỏi đây là nơi nào,nhìn rất lạ,đưa tay ôm lấy đầu,một luồng kí ức đột nhiên hiện về,nàng giật mình,chuyện gì đang xảy ra,nàng nhớ là lúc bị bắn bởi kẻ bội bạc đó nàng đã rơi xuống vách núi,khuôn mặt thâm hiểm của kẻ đó khiến nàng không thể quên,bây giờ trong đầu nàng hiện lên những cảnh tra tấn dã man,nàng...nàng là ở đâu có những kí ức này,con người đưa mắt nhìn xung quanh thật kĩ,nàng chợt thấy nơi này không giống nơi nàng đang sống,nhìn xuống nàng như hóa đá,quần áo rách rưới,bàn tay nhỏ bé toàn những vết dơ bẩn,nàng đưa tay lên xem,đích thực đây không phải tay của nàng,nàng sợ hãi đã có người bị mất tích không lí do,nhiều người cho rằng nạn họ bị hút vào không gian khác,tuy nàng không tin nhưng hiện tại cảnh vật ở đây rất giống trong phim...khoan đã...phim...vậy đây chính là cổ đại...nàng xuyên không rồi.

"Hừ!tiện nhân người cũng thật sống dai,bộ dạng dơ bẩn của người khiến người ngạc nhiên lắm sao,không phải trước giờ luôn vậy à"

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói giễu cợt của Hạ Tư Thanh,nghe người nói nàng vẫn chưa chết nàng ta rất tức giận liền đem nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng giết chết,cũng tại nha hoàn của nàng cứu nàng,hiện tại nàng ta tới là muốn bức Hạ Băng Liên chết thêm lần nữa.

Nghe giọng điệu của nàng ta,nàng dự đoán chính người này là đại tỷ của cơ thể xấu số này,nhìn nàng ta cũng thuộc dạng mỹ nhân nhưng đáng tiếc tâm địa là rắn rết,ngay cả muội muội của mình cũng không tha,lấy thân nàng để trút giận,người làm đại tỷ này thật không xứng đáng.

"Tiểu thư nói người không nghe sao"

Bên cạnh là một nha hoàn,nhìn thoáng qua đã biết chủ nào đó đấy,ánh mắt nàng khẽ liếc qua một cách lạnh lẽo khiến nha hoàn run mình lần ngạc nhiên

"Người...người liếc cái gì"

Hạ Tư Thanh nhìn nàng đầy nghi vấn,không phải nàng ta đánh nàng đến si ngốc rồi chứ,nếu vậy cũng tốt

"Muội muội à,tốt hơn hết là nên ở Tĩnh Âm này đến chết đi,phụ thân cũng chẳng bao giờ để ý đến người,tốt nhất người nên an phận sống chết ở đây"

"Chỉ dựa vào người?"

Hạ Tư Thanh thoáng run mình một cái,giọng nói ấy là của Hạ Băng Liên nhưng vì sao bây giờ lại băng lãnh như vậy,Hạ Tư Thanh nhìn nàng,nàng vẫn ngồi trên giường,đôi mắt lạnh lùng nhìn Hạ Tư Thanh,thật nực cười,muốn uy hiếp nàng sao

"Người nói như vậy là không làm theo"

"Thì sao?"

"Được,Tiểu Thúy đánh vào mặt à cho ta"

Tiểu Thúy nghe lệnh đi đến định tát vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng,cánh tay Tiểu Thúy giờ lên cao,chỉ nghe tiếng xương tay bị bẻ vụn

"Aaaa đau quá mau bỏ ra...tiểu thư cứu nô tỳ...Aaaa đau quá..."

Hạ Tư Thanh tròn mắt nhìn nàng ngồi im trên giường,tay nàng nắm lấy tay Tiểu Thúy bẻ gãy,Hạ Tư Thanh không tin vào mắt mình,nàng là con người luôn dễ ức hiếp,trước kia Tiểu Thúy ra tay nàng vẫn luôn kêu la năn nỉ khôn xiết,bây giờ chẳng những kêu la mà còn lạnh lùng vô đối.

"Hạ Băng Liên người dám bẻ tay Tiểu Thúy"

Nhận ra trước mắt cần cứu Tiểu Thúy,Hạ Tư Thanh vội vàng vàng kéo Tiểu Thúy ra,tay nàng ta đã bị phế bỏ,Hạ Tư Thanh thoáng nhìn cánh tay Tiểu Thúy gãy vụn,xương đã nát,cánh tay hoàn toàn bị phế bỏ,thật là độc ác.

Hạ Tư Thanh giận dữ trừng mắt quát:

"Tiện nhân người thật độc ác,người dám phế đi cánh tay của Tiểu Thúy"

"Độc ác,đại tỷ...lời nói này không phải là đang nói tỷ sao"

Hạ Băng Liên nhếch môi khinh thường,con người nham hiểm này đúng thật có dã tâm

"Người nói vậy là có ý gì"

"Không phải đại tỷ thông minh hơn người sao, một câu nói như vậy cũng không hiểu"

Hạ Tư Thanh đen mặt, vốn nghĩ đến đây để giết chết nàng nhưng tình hình của Hạ Băng Liên khiến nàng ta không dám động thủ, Hạ Băng Liên bây giờ như trở thành một người khác, từng lời nói như con dao sắc bén có thể giết chết người.

"Nể tình người là muội muội ta tha cho người lần này, hừ!"

"Nực cười, muội muội sao? Đại tỷ à, từ trước giờ đại tỷ luôn coi ta là muội muội sao"

"Người..."

"Haha... đại tỷ, tỷ nên nghe ta nói, từ bây giờ muốn ức hiếp Hạ Băng Liên ta thì phải trải qua cửa tử"

Nàng nói âm lượng vừa đủ nhưng câu nói khi này có mùi sát khí khiến Hạ Tư Thanh lùi về sau mấy bước, nàng ta tức điên lên nhưng không dám làm càn, trước mắt trở về trị thương cho Tiểu Thúy, sau đó tìm Lý Thừa Ngân hợp tác với nàng hào hào dạy dỗ Hạ Băng Liên.

Hạ Tư Thanh rời khỏi Tĩnh Âm mang theo uất hận trong lòng, Tĩnh Âm đã yên tĩnh trở lại, nàng rời giường đi đến chiếc gương đồng cầm lên xem xét khuôn mặt, dung mạo nhìn qua phải nói là mảy liễu thanh tú, không có gì nổi trội, nhưng khuôn mặt này nhìn vào rất đáng yêu, lại nhìn được hơn đại tỷ nàng, chẳng trách Hạ Tư Thanh luôn ganh tỵ, nhìn vào khuôn mặt lem luốc nàng không hài lòng lắm, đưa tay nhúng vào chậu nước rửa sạch khuôn mặt, làn da đã sạch sẽ, nàng mỉm cười hài lòng nhưng nụ cười chợt tắt thay vào đó là một ánh mắt lạ thường, nàng nhíu mày lại, khuôn mặt này có vấn đề, lúc này nàng nhíu mày nhưng biểu hiện của khuôn mặt không thay đổi, nàng cảm thấy khuôn mặt này dường như có vấn đề, Hạ Băng Liên thử lấy tay sờ lên mặt, cảm giác mịn màng nhưng da lại lạnh, nghĩ đến nàng liền lấy nước rửa lại rồi nhìn kỹ, có một lớp mỏng đang bị tróc, nàng liền đưa tay sờ vào chỗ đó, là dịch dung, nàng xé xuống tấm da mặt người đã bị hỏng, nàng ngăn người, mỹ nhân a, thật là đẹp, làn da trắng trẻo, rất mịn màng, nhưng nàng thắc mắc vì sao lại phải dịch dung, rõ ràng nàng là một tiểu mỹ nữ khuynh nước khuynh thành nhưng lại che dấu dung mạo của mình, trong chuyện này chắc có điểm khuất của nó.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng va chạm của kim loại, nàng vội bỏ da mặt người xuống đi ra xem xét tình hình, trước mắt nàng là một đám hắc y bịt mặt đang đấu với một bà lão và một cô nương trẻ, nhìn sơ qua nàng đoán được họ không phải là người tầm thường, tuy võ công cao nhưng họ có vẻ đang bị thương, dù võ công thâm hậu hơn bọn chúng thì vẫn thua trước đám người đó, nàng vốn là hắc đạo, kinh nghiệm của nàng đã đi suốt 18 năm tuổi hiện đại, rừng rậm là nhà của nàng, nói đến rừng thì phải nói đến khu rừng nguy hiểm nhất, Amazon. Đó là nơi nàng bị vứt bỏ, bị cha ruột vứt vào đó bỏ mặc sự sống của nàng, từ nơi đó đã trở thành ngôi nhà của nàng, tất cả loài thú dữ đều do một tay nàng huấn luyện, võ công của nàng cũng chính là học từ bọn thú dữ, nàng yêu bọn chúng, chúng cũng yêu nàng, cả hai hiểu lẫn nhau và cùng nhau sinh tồn.

"Song nhi"

Bà lão tóc trắng thấy cô nương bị đánh bay ngược về phía cửa, nàng nhanh chân phi ra đón lấy

"Người không sao chứ?"

Mạc Song ngạc nhiên, một phần vì dung mạo, một phần vì nàng ở trong Tĩnh Âm này không để lộ một chút sát khí, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng ấy khiến Mạc Song thoáng rung mình một cái.

"Tiểu nữ không sao, đã tạ cô nương"

"Song nhi, người không sao chứ? Chẳng phải ta đã dạy phải chú ý cẩn thận hay sao"

Bà lão giọng đầy lo lắng lẫn tức giận

"Thái Thái con..."

"Được rồi con đừng nói gì, cứ nghỉ ngơi đi, bọn chúng để ta"

"Nhưng mà Thái Thái người đang bị thương, bọn chúng quá đông"

Nhìn cả hai tranh cãi qua lại làm nàng nhức cả đầu, ở Tĩnh Âm này vốn rất yên tĩnh, nay lại bị quấy nhiễu khiến nàng thêm mệt

"Đại ca, kia đúng là mỹ nhân, chúng ta đem về cho Đại Vương hưởng thụ"

"Người nói phải, Đại Vương sẽ trọng thưởng cho các huynh đệ, xử lý hai ả kia xong ta lập tức bắt nàng"

Lão Thái Thái nghe đến bọn chúng muốn bắt nàng thì lòng càng cảm phiền

"Bọn tiểu nhân, các người nghĩ chỉ với bấy nhiêu người đó có thể xử lý Quái Y Thái ta sao"

Bọn chúng có vẻ bị tác động, hơi lùi về phía sau phòng thủ, bên cạnh hắc y nhân lên tiếng

"Đại ca, Quái Y Thái tuy rằng võ công minh chủ nhưng nàng ta đang bị thương, nếu không xông lên chúng ta không những làm lỡ đại sự mà"

còn bị Đại Vương trách phạt"

"Hôm nay không lấy mạng Quái Y Thái chúng ta trở về nhất định Đại Vương không tha"

"Phải đồ Đại Ca..."

Tất cả nhón nháo lên,nàng nhìn thoáng qua bọn chúng là sợ Đại Vương gì đó nên mới ngông cuồng đến thế.

"Song nhi người mau dẫn cô nương này chạy đi,ở đây có ta lo,mau đi!"

"Thái Thái con không thể bỏ người,có chết chúng ta cùng chết,cô nương,xin lỗi vì đã làm cô vạ lây,cô mau chạy đi"

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của nàng ta,Hạ Băng Liên khuôn mặt vẫn không biểu cảm,châm chậm nhìn về bọn hắc y,đối môi đỏ thốt ra từng chữ lạnh buốt

"Các người,đều xông lên đi"

Ai cũng kinh hãi nhìn nàng,một cô nương xinh đẹp ở nơi hoang sơ này không sợ đạo tặc mà còn gan lì đứng ra lệnh tất cả xông lên.

Thật tâm ai nhìn nàng cũng thích,nàng xinh đẹp như tiên,ai cũng muốn nàng là của riêng họ.

"Phiền các người rồi,ta mượn thanh kiếm này một chút sẽ trả"

"Tỷ tỷ này đừng manh động,bọn họ đều là người của Tà Giáo"

Hạ Băng Liên nghe đến Tà Giáo cũng hiểu rõ đó là môn phái chuyên làm việc xấu,lúc ở hiện đại nàng là người đứng đầu Hắc Đạo,dưới tên Huyết Liên nghĩa là Hoa Sen Đẫm Máu,trong thế giới ngầm nghe đến danh Huyết Liên ai cũng run sợ,họ bội phục tài năng của cô,chính vì thế cô được liệt hàng ngũ đệ nhất sát thủ Huyết Liên.

Nàng nở nụ cười nhẹ,bọn hắc y ngăn người trước nụ cười thiên sứ nhưng họ không biết mặt ngọt thì chết ruồi,họ càng say đắm bao nhiêu thì càng chết nhanh.

Thanh kiếm trong tay cử động,thân thể nhỏ bé nhấp một cái biến mất,thật nhanh!Đó là suy nghĩ cuối cùng của đám hắc y,từng đường kiếm nàng vung ra đều xẹt qua một cái,điều làm Quái Y Thái thấy lạ là chỗ nàng vung kiếm không lưu lại một chút máu,điều nay sao có thể,cả đám hắc y kinh hãi không kịp đánh trả đã bị chặt đứt gân cổ,cách giết này tuy không đáng sợ nhưng người ra tay khiến bọn họ không khỏi kinh hãi,thoáng chốc nàng đã xử lý hết đám hắc y,muốn bắt nàng sao?Đâu có dễ như thế,Hạ Băng Liên danh tiếng lừng lẫy trên thế giới có thể bị bại trong đám tiểu tốt này sao?Bọn họ vẫn chưa đủ trình độ ra tay với nàng.

Quay đầu về phía hai người kia,nàng đi đến giọng nói vẫn lạnh lùng

"Làm phiền hai vị rồi,ta xin trả lại bảo kiếm,việc đã xong mong hai vị đi cho"

"Không biết quý danh của cô nương là gì,để lão còn cảm tạ"

Nàng cười nhẹ

"Huyết Liên,ta không cần hai vị cảm tạ,mời hai vị đi cho"

"Liên Liên tỷ,Thái Thái và ta đều đã bị thương,hiện tại không thể trở về sơn trang,Liên Liên tỷ có thể cho ta cùng Thái Thái ở đây dưỡng thương,sau khi khỏi ta và Thái Thái sẽ rời đi"

Bước chân nàng hơi dừng,quay đầu nhìn hai người,quả thật bị thương không nhẹ,nàng vốn tâm rất tốt,chỉ là nàng không muốn tin tưởng vào ai,thấy người không cứu thì nàng chẳng khác gì bọn Tà Giáo kia,phương châm của nàng là giúp người tốt trị kẻ xấu,mặc dù không biết hai người bọn họ tốt hay xấu nhưng thôi kệ

"Tùy hai vị"

Nói xong nàng bước đi vào từ đường,trong vẫn nghe tiếng của nàng ta

"Liên Liên tỷ,ta là Mạc Song,hãy nhớ tên ta"

Nàng đã nghe thấy nhưng không đáp trả,thuận tay đóng cửa lại

"Tỷ ấy thật xinh đẹp nhưng sao lạnh nhạt thế"

"Song nhi người sau này phải theo hầu Huyết Liên,ta sẽ nhận nàng làm đồ đệ"

"Thái Thái,không phải người từng nói không nhận đồ đệ sao?"

Mạc Song ngạc nhiên

"Ta phá lệ,từ nay ngươi theo hầu và bảo vệ nàng,nhớ kĩ phải bảo vệ nàng tuyệt đối"

"Nhưng...Thái Thái con không hiểu cho lắm,nàng như vậy sao lại phải bảo vệ"

"Ài Mạc Song con đừng hỏi nhiều thế,đó là người chúng ta đang tìm,ta tin chính là tiểu nha đầu đó,ngày mai ta sẽ truyền đạt võ công cho nàng ta"

Thấm thoát trời đã tối,nàng vừa ngủ dậy liền thấy trên bàn có thức ăn,nàng thấy lạ,nha hoàn đi theo nàng đã bị Hạ Tư Thanh hại chết,vậy thức ăn ở đâu ra

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa hiện lên bóng người

"A Tiểu thư người dậy rồi,mau vào bàn ăn cơm"

"Ngươi là Mạc Song"

"Vâng,nô tỳ đã chuẩn bị bữa tối cho tiểu thư,tiểu thư mau ăn đi"

"Bỏ cách gọi đó đi,ta không quen"

Nàng nhú mày đi xuống ngồi vào bàn

"Lão Thái Thái đâu?"

"Thái Thái bị thương không nhẹ,hiện đang dưỡng thương phòng bên"

"Ngươi không phải cũng đang bị thương"

"Chỉ là vết thương nhỏ,nô tỳ không sao"

Nàng nhú mày

"Đừng xưng như vậy,gọi ta như bình thường"

Bàn tay nhỏ của nàng động đũa,đôi mắt nhìn về thức ăn

gắp lên một chút cho vào miệng,nàng hơi ngẩn mặt lên nhìn Mạc Song

"Sao ngươi không ngồi?"

Mạc Song vội xua tay

"Nô tỳ không dám làm loạn bàn ăn của tiểu thư"

"Ta có nhận ngươi làm nha hoàn hay sao,đừng dùng cách xưng hô đó"

"Không không,nô tỳ tự nguyện theo hầu hạ tiểu thư"

Nàng nhăn mặt,lúc mới gặp nàng ta còn xưng tỳ,bây giờ lại là nô tỳ,nàng chẳng hiểu ở cổ đại này có vấn đề gì?

"Nếu xưng như thế thì đừng đến gặp ta,cứ xưng Mạc Song"

"Nhưng...vâng"

Mạc Song định nói thêm gì đó nhưng thấy ánh mắt lạnh nhạt của nàng liền ngoan ngoãn nghe theo.

"Được rồi mau ngồi xuống,ta ghét ai làm trái lệnh"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Mới!

Đã hai ngày trôi qua, Hạ Băng Liên vẫn như thường thức dậy rất muộn, từ lúc xuyên vào cơ thể này khiến nàng không tự nhiên vận động được, một phần nàng bị hành hạ mà nên, phần còn lại là do cơ thể vốn bị suy nhược thiếu dinh dưỡng trầm trọng, cũng may là nhờ có Mạc Song giúp nàng chăm sóc

"Tiểu thư người mau đến ăn"

Nàng cũng dần quen với Mạc Song, nàng ta cũng không có ác ý gì, nàng nghĩ nàng cũng nên có người bên cạnh để chăm sóc, thân thể này vốn quá yếu, liệu lĩnh cũng không tốt, suy cho cùng nàng cần phải dưỡng thân thể này tốt lên.

"Phiền người rồi"

"Không phiền, không phiền, được gặp tiểu thư quả là phúc lớn"

"Người thật khiêm tốn, vết thương của người thế nào"

"Mạc Song hoàn toàn khỏe, thuốc của tiểu thư đưa thật hữu dụng, chỉ hai ngày đã hết đau"

"Vậy à, còn Thái Thái"

"Thái Thái đã dưỡng thương hai ngày, cũng nhờ vào thuốc tiểu thư đã nhanh chóng phục hồi"

Nghe đến nàng cũng an tâm, cũng may nàng vốn là bác sĩ bên hiện đại, dưới lớp nguy trang này nàng vừa làm nhiệm vụ vừa cứu được người, Tinh Âm này tuy cũ kỹ nhưng vật liệu xung quanh không thiếu, nàng hôm trước vừa chế thuốc cho Mạc Song và Thái Thái, hiện tại bọn họ đã khỏe nàng cũng vui vì tìm được thuốc tốt.

"Nha đầu, người thật sự rất có tài"

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Quái Y Thái, nàng và Mạc Song hướng nhìn về phía bà lão

"Thái Thái người chưa khỏe hẳn sao lại đi ra"

Mạc Song đi đến đỡ lấy tay bà lão

"Người xem ta đã khỏe hẳn, không việc gì đáng lo nữa cả"

"Đến thật đúng lúc, Thái Thái cũng vào ngồi ăn đi"

Quái Y Thái nhìn nàng trêu mếu, nàng tuy có chút lạnh nhạt nhưng tâm nàng là người lương thiện

"Liên Liên, bọn ta làm phiền con rồi"

"Không sao, ta không cảm thấy phiền"

"Liên Liên, ta thắc mắc vì sao con một thân một mình ở nơi hoang sơ này"

"Ta là bị người nhà vứt bỏ"

Nàng không ngần ngại mà nói ra, nàng đã thấy quen với việc bị bỏ rơi rồi, từ lúc bị chính cha ruột vứt bỏ, nàng đã không còn cảm nhận được người nhà là gì

Quái Y Thái nhìn nàng xót xa, nàng xinh đẹp như vậy lại là một cô nương bất hạnh

"Vậy con có muốn làm đồ đệ của ta không, cùng ta về sơn trang"

"Đồ đệ?"

Nàng hơi ngược đầu nhìn lão Thái Thái

"Tiểu thư người mau đồng ý đi, Thái Thái là phá lệ nhận người làm đồ đệ"

Mạc Song thấy nàng ngập ngừng cũng không khỏi lo lắng, nhận thấy điều đó nàng ngược nhìn về Mạc Song, nàng ta nói phá lệ mà nhận, không phải là bà lão này chưa từng nhận ai làm đồ đệ sao? Tuy rằng vừa mới quen nhau, nàng chưa chắc được Quái Y Thái có là cao thủ hay không, nhớ lại hôm trước khi nghe Mạc Song nói lão Thái Thái và nàng là bị trúng Nhiễm Huyết tức là một loại độc làm cho máu không lưu thông, nhẹ thì bị liệt cả đời, nặng thì mất mạng, Nhiễm Huyết tuy độc nhưng lúc trước nàng trong rừng Amazon cũng đã từng trúng phải, loại độc này được lấy từ những con ong chúa tiết ra từ dịch của con ong, thảo dược nàng dùng để chữa là Tán Huyết giúp lưu thông máu, nghĩ đến hai hôm trước nàng chỉ nhìn sơ đoán qua năng lực của bọn họ nhưng chưa tận mắt thấy họ phát huy, điều này làm cho nàng phân vân...

"Chuyện này.."

"Liên Liên con không cần phải gấp,ta sẽ chờ con"

"Ta...sư..phụ"

"Liên Liên con vừa gọi.."

"Đồ nhi bái kiến sư phụ"

Đột nhiên nàng quỳ xuống dập đầu,nàng tuy thông minh nhưng sống trong cổ đại này cần phải có võ công để tự vệ,mấy tên hôm trước nàng quá dễ dàng đối phó nhưng chưa biết sau này nàng sẽ gặp nhiều cao thủ,đến lúc đó nàng có chồng cũng không được

Quái Y Thái vui mừng khôn xiết,trước kia rất nhiều người bái sư với bà nhưng họ chỉ nhận lại sự lạnh lùng của bà,nàng là trường hợp đầu tiên khiến Quái Y Thái này phá lệ,trong tâm bà cảm thấy nàng có thể làm môn chủ Quái Nhân,bà còn thấy nàng không đơn giản là một tiểu cô nương..

"Liên Liên ngoan mau đứng lên"

"Chúc mừng Thái Thái,chúc mừng tiểu thư"

Mạc Song nhìn hai người như thế cũng không kiềm được mà nhào vô ôm nàng

Lúc đầu nàng hơi ngẩn nhưng rồi cũng vui vẻ đáp trả

"Ta đã nhận con làm đồ đệ,từ nay con chính thức là người nhà của ta,ta sẽ dạy con võ công và y thuật"

Hạ Băng Liên ngẩn ngơ trước hai chữ "người nhà",nàng là muốn theo Quái Y Thái học thêm những việc ở cổ đại này,nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của người nhà

"Vậy khi nào chúng ta lên đường"

"Ngày mai chúng ta lên đường,Song nhi người mau mang y phục khác cho Liên Liên"

"Vâng Thái Thái"

Mạc Song nhanh chóng đi,chỉ còn Quái Y Thái ngồi dùng cơm với nàng

"Mạc Song không phải đồ đệ sư phụ"

Nghe nàng hỏi,Quái Y Thái miệng cười nói

"Nàng ta vốn xin ta nhận nàng làm đồ đệ,nhưng ta không nhận vì làm đồ đệ của ta sẽ chịu khổ nhiều,Song nhi theo ta cũng đã nhiều năm,nàng ta là bị bán vào nhà buôn để phục vụ giường chiếu cho các nam nhân,nàng ta bỏ trốn bị truy đuổi được ta cứu nên theo ta"

Nghe tình cảnh của Mạc Song thật đáng thương,nàng ta cũng không khác gì nàng bị vứt bỏ

"Người yên tâm,ta không để Mạc Song chịu khổ"

"Liên nhi,con với Mạc Song đều là chung cảnh ngộ,con hãy để nàng theo hầu hạ"

"Liên Liên vẫn chưa hiểu vì sao phải để Mạc Song hầu hạ chứ không phải là tỷ muội"

"Vì nàng ta là hộ vệ của môn chủ"

"Môn chủ?Đồ nhi chưa hiểu rõ"

"Haha,con trước hết hãy tu luyện thật tốt,sau này con sẽ hiểu"

Trong Đông thành Đông Hán,tại tướng phủ Hạ gia trang

"Phụ thân,tam muội rất hung bạo,nàng ta đánh Tiểu Thúy đến gãy tay,phụ thân hãy làm chủ cho Tiểu Thúy"

"Đúng đấy lão gia,nô tỳ có ý tốt giúp tam tiểu thư,nhưng tam tiểu thư lại...hức..hức"

Rầm

"Quá lắm, người đâu, phân lệnh xuống với tam tiểu thư mãi mãi không được bước về Hạ gia"

Hạ Vũ Minh nổi giận đánh mạnh lên bàn, đúng lúc một giọng nói băng lãnh phía ngoài cửa truyền đến

"Phụ thân tam muội tuyệt đối không phải như thế"

Hạ Vũ Nham bước vào cửa, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tiểu Thúy đang quỳ, nhìn vào mắt nhị công tử băng lãnh làm Tiểu Thúy run sợ, ai không biết nhị công tử thương yêu tam tiểu thư như thế nào, nay một nô tỳ nhỏ bé lại dám nói xấu tam tiểu thư

"Nham nhi con đừng bảo chữa cho muội muội con, nó làm Tiểu Thúy thành ra thế này con còn bênh vực cho nó"

Hạ Vũ Minh tràn đầy tức giận chỉ vào Hạ Vũ Nham lớn tiếng quát

"Phụ thân có bao giờ nghĩ đến việc Liên nhi bị hại hay không, người có bao giờ xem Liên nhi là nữ nhi của mình không"

Hạ Vũ Nham lạnh giọng nói, trong lời nói phát ra sát khí khiến Hạ Vũ Minh cứng họng

"Con.."

Hạ Vũ Minh không biết nói làm sao, đúng là ông chưa từng coi Hạ Băng Liên là nữ nhi của mình, từ lúc sinh ra đã là sao chổi của Hạ gia, người mà hắn thương yêu vì năng mà mất, mọi lỗi lầm đều đẩy ngược về năng

"Các người cũng đừng rảnh rỗi như vậy"

Hạ Vũ Nham hừ lạnh rồi khỏi

"Phụ thân, tam muội..."

"Thôi được rồi con đừng nói nữa, các người mau đi đi, ta muốn yên tĩnh"

Hạ Tư Thanh vốn thúc cho Hạ Vũ Minh nổi giận cho người phạt nặng Hạ Băng Liên nhưng lại bị Hạ Vũ Nham làm hỏng, năng bực tức rồi khỏi, Tiểu Thúy khúm núm đi theo sau

Trong thư phòng, Hạ Tư Thanh hất tung ấm trà trên bàn, miệng ngoan độc chửi rủa

"Con à tiện nhân, thật tức chết đi được, Hạ Vũ Nham là đệ đệ ta tại sao không bênh vực ta mà lúc nào cũng Liên nhi"

"Tiểu thư người đừng nóng, nhị công tử là không hiểu chuyện mà thôi"

"Hừ! Người đợi đó Hạ Băng Liên"

Trên môi Hạ Tư Thanh nở nụ cười ác độc, tay nắm thành quyền, thứ nàng muốn nhất định phải có

"Trước hết cứ để ả sống thoải mái đi, cứ từ từ cho ả chết mòn đi là được"

Tiểu Thúy tâm độc thốt lên câu nói, Hạ Tư Thanh nhìn nàng ta bằng ánh mắt hài lòng

"Phải, cho ả sống không bằng chết, hahaha"

"Tiểu thư người mau dậy chúng ta khởi hành thôi"

Mạc Song cười khổ với nàng, đã là giờ tỵ rồi mà nàng vẫn chần ảm phủ kín

"Song Song cho ta thêm 5 phút"

"Tiểu thư lại nói mớ rồi, 5 phút là gì vậy? Song Song không hiểu"

Hạ Băng Liên bất mãn ngồi dậy, bây giờ đang rất là sớm, nàng hiện đại muốn ngủ bao nhiêu cũng được, ở thời cổ đại này làm gì có đồng hồ cho họ xem, thật là rắc rối

Thân người Hạ Băng Liên bất đắc dĩ bước xuống, kéo ra lấy trong ngăn tủ một cái da mặt người, nàng thoa một lớp thuốc lên mặt rồi úp lên, Mạc Song đứng bên cạnh há hốc mồm

"Tiểu... tiểu thư, người biết dịch dung, nhưng mà tại sao người lại dịch dung làm gì?"

"Trước khi gặp hai người thì đây là diện mạo của ta,ta không muốn gây rắc rối,đừng nói với ai chuyện này"

"Phải dặn lão bà này nữa chứ"

Quý Y Thái bên ngoài nghe được cũng đi vào

"Gương mặt này tuy có phần xấu đi nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lịch"

"Sư phụ!"

Thấy lão Thái Thái nàng hành lễ nhưng bị ngăn lại

"Con không cần hành lễ làm gì,đều là người một nhà,hơn nữa con còn là thiên kim Hạ gia"

"Sư phụ người làm sao biết được?"

Hạ Băng Liên ngạc nhiên nhìn Quý Y Thái

"Con là tam tiểu thư tướng phủ,Hạ Băng Liên,ta lúc này vào thành mua chút thức ăn mang theo,nghe bọn họ bàn tán con từ nhỏ đã bị đưa đến đây,nay lại bị phụ thân cấm trở về vì lí do đánh gãy tay nha hoàn Tiểu Thúy"

"Vô lí,tại sao lại phạt tiểu thư chỉ vì đánh gãy tay một nha hoàn"

Mạc Song tức tối lên tiếng,có người phụ thân như vậy sao

"Liên Liên,con đừng buồn,người như hắn không đáng làm phụ thân con"

Nàng thấy hai người lo lắng cho nàng,trong lòng nàng cảm thấy cảm động,nhưng nàng vốn là chưa bao giờ được gặp cha bao giờ,thật tốt khi Hạ Vũ Minh cảm tức nàng,như vậy nàng có thể đi theo sư phụ nàng!

"Sư phụ,Mạc Song,hai người yên tâm,ta không buồn,bây giờ chỉ có hai người là ta tin tưởng nhất"

"Chúng ta mau trở về sơn trang,chậm trễ các huynh đệ sẽ rất lo"

Mạc Song lên tiếng nhắc nhở

"Ừ,mau đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ta Không Chừa Cho Nam Nhân!

___3 năm sau___

"Tiểu thư chờ Song nhi"

"Tiểu thư tiểu thư mau dừng"

"Song Song người thật là chậm"

Hạ Băng Liên dừng bước quay người lại chờ Mạc Song đang hớn hớn đi đến

"Tiểu thư,người hiện tại là môn chủ Thiên Sơn Trúc,rời môn lại không nói huynh đệ,muội e là không ổn"

"Ta đã nói với mọi người ở sơn trang rồi,trong thời gian ta xuất môn Ngôn Phong sẽ thay ta cai quản"

"Như vậy ta xuống núi khi nào trở về?"

"Khi ta cảm thấy chán"

Khóe môi nàng nâng lên đột nhiên hạ xuống

"Có người đến"

Hiếu ý Mạc Song nhanh chóng đeo mặt nạ vào rồi ẩn người trên cây, Hạ Băng Liên nhanh hơn Mạc Song cũng đã ẩn mình trên cây gần đó, nàng nhẹ nhàng quan sát tình hình, đây là địa bàn của nàng lại có người đến nào loạn, thật có gan lớn.

Phía dưới liền xuất hiện một nhóm người hắc y đang đuổi theo 2 người, nàng nhìn 2 người kia có chút chật vật, phen này họ khó sống đến ngày mai.

"Tiêu Nam Hiên, đã đến đường cùng rồi ngươi còn muốn chạy sao"

"Khụ..."

"Chủ nhân"

Tiêu Nam Hiên đột nhiên thổ huyết, bệnh cũ của hắn thật biết đúng lúc mà tái phát, đúng lúc hôm nay ngày rằm, hắn lại không mang theo người, chỉ có Long Ảnh đi theo hắn nhưng vừa này không phòng bị liền bị dính một chương của đám người kia.

"Long Ảnh ngươi mau đi đi, để ta lại đây"

Nghe Tiêu Nam Hiên nói, Long Ảnh quỳ xuống

"Long Ảnh nguyện đời này bảo vệ chủ nhân, tuyệt đối không phản bội"

Nàng trên cây nghe được cũng cảm kích khí phách anh hùng của Long Ảnh, nàng suy nghĩ có nên giúp chủ tử này không, con người khê liếc qua Mạc Song, nàng ta đang mãi mê nhìn xuống dưới.

"Chết đến nơi rồi hai người còn tình thâm chủ tử, hai người chết đi rồi bọn ta sẽ được hưởng danh hưởng lợi"

"Là ai sai các người"

Tiêu Nam Hiên lạnh giọng, hắn không gây thù oán với ai, nếu có người muốn giết hắn thì chỉ có một mà thôi, nghi hoặc trong đôi mắt lạnh lẽo của Tiêu Nam Hiên càng tăng lên.

"Nếu muốn biết thì hãy xuống diêm vương mà hỏi, giết Tiêu Nam Hiên lãnh thưởng"

Cả nhóm hắc y đồng loạt xông lên, Long Ảnh rút kiếm đánh trả, lưỡi kiếm sắc bén lướt qua từng người, hắn nhất định phải bảo vệ chủ nhân!

Tiêu Nam Hiên ngồi bệch xuống đất, tay ôm lấy ngực, hắn đau đớn thổ huyết, Hạ Băng Liên nhìn thấy cũng hơi nhũn mày, biểu hiện của Tiêu Nam Hiên rất giống một loại độc được nàng đang nghiên cứu, nghĩ lại nếu nàng cứu hắn thì có lẽ mọi rắc rối của nàng sẽ sớm được giải quyết.

Long Ảnh cũng đã đến giới hạn của hắn, khụy một gối xuống hắn phun ra ngụm máu, nhóm hắc y cũng dừng đánh

"Không hổ danh là Long Ảnh, nhưng đáng tiếc lại bỏ mạng ở rừng hoang này haha"

Lời vừa dứt chiếc roi nhỏ nhanh chóng phóng ra quấn lấy cổ của hắn, tay nàng kéo nhẹ cái đầu liền rơi xuống đất hắn chết không kịp la, mọi người kinh hãi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng bất ngờ không kém, ra tay cực nhanh và tàn độc, nhất định có người ở đây, hắn đưa mắt quan sát xung quanh nhưng không phát hiện khí tức của người đó ở chỗ nào, nhất định là người có võ công cao cường.

"Là kẻ nào"

Bọn hắc y ngó quanh xem xét tình hình, nơi này hoang vắng lại có người, điều này bọn hắn không hề nghĩ đến

"Thiên Sơn Trúc hôm nay lại có khách quý đến thăm a!"

Nàng nhẹ nhàng hạ người xuống không kịp đề Mạc Song kéo lại

Thân người huyết y đỏ thẫm, trên mặt đeo chiếc mặt nạ màu trắng, nàng xoay người về phía Tiêu Nam Hiên đang ngồi, tiện tay nhét vào mồm hắn một viên thuốc nhỏ

Thật lạ đối với bao nữ nhân khác hắn sẽ không gần gũi được, sẽ nhanh chóng né tránh dù bị thương, nhưng trước mặt nàng hắn đột nhiên ngẩn ra, khi cảm nhận được cơn đau như giảm bớt hắn mới giật mình đứng dậy, một cô nương nhỏ nhắn lại là cao thủ.

"Ngươi là ai, sao lại phá hỏng chuyện tốt của ta"

"Hỗn lảo, đây là địa bàn Thiên Sơn Trúc các người dám làm loạn"

Mạc Song đã nhanh chóng đứng bên cạnh nàng

"Đây là Thiên Sơn Trúc?"

Đám người kia nghe đến thoáng rùng mình,như thế nào bọn hấn lại quên bang phái đệ nhất thiên hạ Thiên Sơn Trúc,có điều người đứng đầu là Quái Y Thái,đây lại là một cô nương trẻ

"Dựa vào đâu bọn ta tin người,Thiên Sơn Trúc mai danh ẩn tích lại xuất hiện,hai người nghĩ lừa được bọn ta sao"

"Mạc Song,giết"

Nghe lệnh Mạc Song rút ra trường kiếm có khắc dấu ấn của Thiên Sơn Trúc,lúc này đám người hắc y bàn hoàng đánh trả,không ngờ bọn hấn gặp phải người của Thiên Sơn Trúc.

Long Ảnh nhìn Mạc Song khí phách chém giết cũng cầm kiếm đứng lên hỗ trợ nàng.

Chẳng mấy chốc đã giải quyết xong đám người đó,Mạc Song thu hồi kiếm đi đến bên cạnh nàng

"Tiểu thư,là người của Tà Giáo"

Nàng khẽ nhủ mảy,mày là Tà Giáo,3 năm trước nàng tình cờ cứu được Quái Y Thái và Mạc Song cũng chính do Tà Giáo

"Đa tạ hai vị cô nương ra tay tương trợ"

Long Ảnh đỡ lấy Tiêu Nam Hiên hướng các nàng cảm tạ,Tiêu Nam Hiên ánh mắt nhìn vào người nàng.

Cảm thấy điều khác thường nàng cũng nhìn vào hấn,bây giờ mới để ý hấn thật tuấn mỹ,nhìn hấn rất yêu nghiệt

"Ta có thể xem mạch cho người?"

"Chuyện này.."

Nghe đề nghị của nàng Long Ảnh có phần khó xử,chủ nhân của hấn trước giờ hấn hiểu rất rõ,có chết cũng sẽ không lại gần nữ nhân,nàng lại có hảo tâm xem mạch nhưng chỉ sợ Tiêu Nam Hiên không đồng ý.

"Nàng có thể chữa khỏi cho ta"

Đột nhiên Tiêu Nam Hiên hỏi nàng,hấn biết khi này nàng cho hấn viên thuốc kia giúp hấn giảm đau,chứng tỏ nàng biết hấn bị gì

"Ta chỉ muốn biết độc trên người của người"

"Chỉ có vậy"

Tiêu Nam Hiên nhận rõ sự lạnh lùng của nàng,nàng chỉ muốn xem độc trên người hấn chứ không phải chữa trị cho hấn.

"Cô nương biết chủ nhân ta trúng độc"

"Đương nhiên,tiểu thư ta là đại thần y danh tiếng làm sao không biết được"

Mạc Song biểu môi coi thường Long Ảnh

"Thần y sao"

Nghe đến ánh mắt Long Ảnh sáng lên,thật là may mắn bọn hấn là đến đây tìm vị thần y nổi tiếng khắp thiên hạ đang được dân chúng ái mộ.

"Thật thất kính,bọn ta đến đây là muốn tìm thần y"

"Ồ,vậy nên mới bị truy đuổi?"

Nàng nhỏ giọng hỏi

"Vâng,thật xấu hổ,bọn Tà Giáo ngày càng lộng hành"

"Ta không chữa trị cho nam nhân"

Một câu nói phũ phàng nhanh chóng thốt ra,nàng đúng là người chữa bệnh nhưng đối với nam nhân nàng chưa hề chữa qua.

"Tiểu thư người lại vậy"

Mạc Song lắc đầu bó tay với nàng,mỗi khi có bệnh nhân là nam nhân nàng liền đẩy cho Mạc Song chữa trị

Long Ảnh cũng bất ngờ,hắn tưởng chỉ có chủ nhân của hắn không đụng qua nữ nhân,không ngờ nàng ngược lại không đụng qua nam nhân

Tiêu Nam Hiên cảm thấy nàng thật sự thú vị,đột nhiên khoe môi của hắn nâng cười,Long Ảnh nhìn thấy cũng không tin vào mắt mình là chủ nhân hắn vừa cười,điều này là vì cô nương kia sao?

"Đi thôi Long Ảnh"

Tiêu Nam Hiên quay lưng bước đi,Long Ảnh cũng không hiểu chủ nhân của hắn liền đi theo để nàng và Mạc Song đứng đó.

"Tiểu Thư,người này thật lạnh nhạt,hắn như vậy không cần xin chúng ta"

"Đi thôi,về Tĩnh Âm"

Trên đường đi,Long Ảnh đôi chút ngó nhìn chủ nhân của mình,từ lúc gặp vị cô nương kia hắn đã thấy chủ nhân cười nhiều lần.

"Chủ nhân,nàng là thần y chúng ta đang tìm,sao ngài không để nàng ấy xem sao"

Tiêu Nam Hiên đột ngột dừng bước,nghĩ lại hắn là quên mất,hắn lúc này rất tò mò về nàng,nàng là ai? Nghĩ đến khi này trong rừng nàng cứu hắn nhưng hắn chưa kịp cảm tạ nàng.

"Long Ảnh,hãy điều tra về nàng"

Long Ảnh như hóa đá,đệ nhất chiến thần Đông Hán nhị vương gia Tiêu Nam Hiên lấy lòng không gần nữ nhân,coi nữ nhân như không khí bây giờ lại nhờ thuộc hạ điều tra về nàng,điều này sao có thể xảy ra.

"Chủ nhân,ngài không phải đã có ý với nàng đó chứ"

"Bốn vương cảm thấy rất lạ,cảm thấy nàng rất thú vị"

Tiêu Nam Hiên thành thật trả lời,Long Ảnh mỉm như không thể há ra to thêm được nữa,thật không giống chủ nhân của hắn.

"Thuộc hạ đã rõ"

Long Ảnh không dám thối mắc nhiều,hắn nghĩ như vậy cũng tốt, chủ nhân của hắn cũng đã 23 tuổi rồi,cũng đến lúc lập vương phi,nếu như chủ nhân của hắn đã có ý với cô nương kia thì kẻ thuộc hạ như hắn phải dốc sức tìm ra thân phận của nàng càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Là Nàng!

Hôm nay kinh thành Đông Hán vô cùng nhộn nhịp vì hôm nay là ngày hội yến tiệc chọn phi cho nhị vương gia,tất cả tiểu thư của viên quan đều ăn diện đẹp để chỉ mong nhị vương gia Tiêu Nam Hiên dòm ngó mình.

Hạ Băng Liên bất mãn ngồi uống rượu một mình,nhớ lại hôm qua Hạ Vũ Minh cha của nàng phái người đến gọi nàng về vì cái yến tiệc này,nàng kinh bị cái người làm cha vô lương tâm ấy,mười mấy năm cầm tù nàng không rõ lý do,bây giờ ngay cả khi trở về cũng không gặp mặt nữ nhi của mình

"Ai nhô đây không phải tam tiểu thư Hạ gia sao,sao lại ngồi đây một mình như thế"

Lý Thừa Ngân cùng Hạ Tư Thanh đi đến tỏ vẻ châm chọc nàng môi nàng cười lạnh.

"Không phải người đã thấy rồi sao,sao còn hỏi,không phải mắt của người có vấn đề gì chứ"

Mạc Song đứng bên cạnh cười khúc khích khiến Lý Thừa Ngân thẹn quá hóa giận.

"Hạ Băng Liên,người là cái thá gì mà dám nói ta,cũng chỉ là phế vật"

"Ồ,ta là tam tiểu thư tướng phủ,chẳng lẽ không được nói chuyện sao"

Nàng quay đầu lại,Lý Thừa Ngân cùng Hạ Tư Thanh ngăn người,nàng như vậy hôm nay lại xinh đẹp đến thế.

"Hừ,tam muội,muội nên ăn nói cho đàng hoàng,Thừa Ngân là nhị tiểu thư của thừa tướng,cả cha cũng nề nài"

Hạ Tur Thanh tỏ vẻ như quan tâm chân chính nàng.

"Ồ đại tỷ,tỷ nói như vậy không phải tự hạ thấp thân phận đại tiểu thư tướng phủ hay sao"

"Người..."

Hạ Tur Thanh cứng họng,cái phé vật ngốc nghếch này mấy năm không gặp liền trở nên mồm mép như vậy,cũng không phải vì cha nàng cấm đi gặp Hạ Băng Liên,nếu không ngày hôm đó nàng nhất định phải giết chết Hạ Băng Liên.

"Có chuyện gì vậy"

Đột nhiên Lý Thần Duệ đi đến,nàng cảm thấy hắn thật chán ghét.

"Đại ca,Hạ Băng Liên khi dễ muội"

Lý Thừa Ngân nhanh trí liền thay đổi bộ mặt,ôm lấy cánh tay Lý Thần Duệ nũng nịu

"Hạ Băng Liên"

Hắn nghĩ mình sẽ không bao giờ nghe đến cái tên này nữa,Lý Thần Duệ nhìn Hạ Băng Liên,phút chốc hắn ngăn người ra,nàng hôm nay lại thanh lịch đến thế,nàng nổi bật trong bộ y phục màu đỏ, lúc trước gặp nàng chỉ toàn thấy bộ mặt đơ bản đầy bụi của nàng,hắn cũng chưa thấy qua dung mạo chính tề của nàng.

Hạ Băng Liên chán nản tiếp tục uống rượu chẳng để ý đến Lý Thần Duệ,hắn kinh ngạc không thôi,không phải nàng luôn muốn kết thân cùng hắn sao,điều gì đã thay đổi nàng.

"Thần Duệ,tam muội của ta còn nhỏ chưa hiểu lễ nghi,ngài đừng để bụng"

Hạ Tur Thanh cũng giống như Lý Thừa Ngân nhanh chóng trở nên ngoan ngoãn hiền thực.Trong thâm tâm không ngừng mắng chửi Hạ Băng Liên,nàng ta cũng không nghĩ đến việc Lý Thần Duệ sẽ nhìn Hạ Băng Liên như thế.

Mạc Song nhìn bọn họ cảm thấy kinh tởm,bọn họ như vậy lại diễn xuất sắc,nàng cảm thấy tiểu thư thật bất hạnh khi có người tỷ tỷ như vậy.

"Hừ,Thanh Thanh hiểu lễ nghi như vậy,chẳng bù cho ai kia"

Lý Thừa Ngân kinh bị

"Lý tiểu thư,lễ nghi không phải chỉ thể hiện như vậy,ta thật khâm phục a,diễn xuất như vậy rất tốt,cố gắng đừng làm rơi mặt nạ a! "

Hạ Băng Liên lướt đôi mắt lạnh tanh qua từng người khiến những người có mặt lạnh sống lưng.

"Băng Liên,nàng như vậy là có ý gì"

Lý Thần Duệ như dò xét nàng,hắn cảm giác nàng không còn là nàng trước kia,Hạ Băng Liên cười lạnh,nàng cảm thấy bọn họ thật ngốc nghếch.

"Lý công tử không phải hiểu rõ nhất sao"

Lời nàng nói làm hắn nhàu mày,nàng như vậy là có ý gì,với lại nàng trước đó chưa từng gọi hắn là Lý công tử.

"Hoàng Thượng giá lâm"

Tiếng thái giám làm phá vỡ bầu không khí ở đây, hoàng thượng,hoàng hậu cùng các vị phi tử,vương gia đều đến.Tất cả nhanh chóng hành lễ.

"Hoàng Thượng vạn tuế,vạn vạn tuế"

"Chúng ái khanh bình thân"

"Tạ ơn long ân"

Hạ Băng Liên đứng nép về phía sau,ở đây thật là ồn ào khiến nàng khó chịu.

"Tiểu thư người không sao chứ"

Mạc Song lo lắng hỏi nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu của nàng.Nếu không phải cha của nàng bắt nàng về thì còn lâu nàng mới đặt chân ra khỏi Tĩnh Âm,cũng vì chỉ thị của hoàng thượng bắt các viên quan trong triều phải đưa các nữ nhi của mình đến thì cha nàng cũng chẳng để tâm đến nàng.

Hạ Băng Liên cảm thấy kinh bị hơn,nàng đứng khoanh tay tựa vào cột gần đó,trong khoảnh khắc đó Lý Thần Duệ như bị say đắm,kể từ khi thấy nàng không còn bộ dạng ngốc nghếch thì trở nên quan tâm hơn,ánh mắt hắn nhìn nàng không rời.

"Hôm nay nhị vương gia sẽ chọn phi,hôm nay các vị tiểu thư cứ trở tài nghệ của mình,nếu nhi tử của trẫm hài lòng thì người đó sẽ được chọn"

Lời hoàng đế vừa dứt ở dưới liền bàn tán xôn xao,ai ai cũng nhìn về vương gia Tiêu Nam Hiên mong chờ hắn sẽ mỉm cười nhưng đôi lại chỉ là cái ánh mắt hờ hững lạnh nhạt của hắn.

Thật sự hắn rất chán ghét việc chọn phi,hôm nay Long Ảnh sẽ về báo kết quả cho hắn,hắn đã luôn chờ tin tức về nàng.

Và rồi yến tiệc bắt đầu,các vị tiểu thư của viên quan trong triều lên trở tài nhưng những tài nghệ đó cũng không làm lay động Tiêu Nam Hiên,hắn chẳng buồn nhìn dù một cái,tuy rằng biết Tiêu Nam Hiên không gần nữ nhân nhưng các nàng vẫn luôn cố gắng để lấy được sự chú ý của hắn.

Đến lượt Hạ Tư Thanh,nàng ta bước lên ra về mình chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành,nam nhân bên dưới nhìn nàng thêm thưởng.

"Tư Thanh thỉnh cầu hoàng thượng cho muội muội của thần lên tiếp theo"

Đôi môi Hạ Tư Thanh quý mị cười lạnh,trước giờ Hạ Băng Liên chẳng có tài nghệ gì,cho rằng nàng hết ngu ngốc nhưng cũng chỉ là phế vật,Hạ Tư Thanh là muồn vũ nhục Hạ Băng Liên.

Nghe nàng nói hoàng đế cũng rất ngạc nhiên,Tiêu Nam Hiên cũng nhếch mắt qua khiến ai nấy đều đổ kị với Hạ Tư Thanh.

"Hạ tiểu thư sao lại cầu trẫm như vậy,hôm nay là buổi chọn phi,tất nhiên ai cũng có thể trở tài"

"Bẩm hoàng thượng,muội muội của thần không có tài nghệ gì,thần sợ nàng sẽ làm hoàng thượng và vương gia không vui,khẩn cầu hoàng thượng cho nàng có cơ hội trở tài của mình"

Bên dưới liền trầm trồ khen ngợi tấm lòng tỷ muội của Hạ Tư Thanh,không ít người kinh thường Hạ Băng Liên.

"Được,trẫm cho phép,người đứng là cô nương tốt,muội muội của người đâu"

Hạ Băng Liên biết Hạ Tư Thanh giờ trò muốn vũ nhục nàng,môi Hạ Băng Liên nở nụ cười bước lên,mọi người ngần ngại trước dung mạo của nàng,từ người nàng toát lên vẻ thanh lịch khiến mọi người say mê,Tiêu Nam Hiên nhìn về nàng,ánh mắt như nhận thấy được điều gì đó,hắn nhanh chóng ngồi thẳng.

Điều này không lọt khỏi mắt của hoàng đế,hắn cười tươi,nhi tử của hắn lại phấn khởi bởi Hạ Băng Liên,nếu như nàng làm Tiêu Nam Hiên hài lòng thì thật là quá tốt.

Hạ Tư Thanh nắm chặt tay,để coi lát nữa người còn ngông cuồng như vậy nữa không.

"Băng Liên khấu kiến hoàng thượng"

"Trẫm miễn lễ,người là muội muội của Tư Thanh"

"Vâng"

"Người không có tài nghệ gì sao?"

Câu nói của hoàng thượng khiến nàng bật cười.

"Người là cười trẫm sao"

"Băng Liên cười vì không biết vì sao hoàng thượng lại hỏi thần không có tài nghệ gì"

"Chuyện này...lúc này Tư Thanh khẩn cầu trẫm cho người trở tài"

"A..muội cảm ơn lòng tốt đại tỷ,nhưng tỷ không cần khẩn cầu hoàng thượng đâu,muội cũng có tài,tất nhiên có thể biểu diễn cho vương gia xem"

Nàng nói đôi mắt ngược nhìn về phía Tiêu Nam Hiên,nàng chợt nhận ra hắn,là người nàng cứu trong Thiên Sơn Trúc,hắn như vậy lại là vương gia.

Nhận thấy ánh mắt có chút quen thuộc,Tiêu Nam Hiên đột nhiên mừng rỡ lạ thường,ai cũng bất ngờ nhìn hắn.

"Hoàng thượng,có thể cho thần cũng muội muội thi tài không"

Hạ Tư Thanh kéo tâm điểm lại về phía mình,nàng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành làm sao có thể thua cái thứ phế vật này.

"Được,trăm rất hào hứng a,mau bắt đầu"

"Vâng"

Hạ Tư Thanh vẫy tay,Lý Thừa Ngân đi đến ôm theo cây đàn tranh,nàng ta gảy lên khúc nhạc êm dịu,gọng ca của Hạ Tư Thanh bắt đầu cất lên,nàng rất tự tin vào khả năng ca hát của mình và tài đàn của Lý Thừa Ngân,nhìn mọi người lắng nghe Hạ Tư Thanh như được bước.

Kết thúc bằng tiếng vỗ tay của mọi người,Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân nhìn về phía nàng thách thức.

"Hạ Băng Liên tiểu thư,đến lượt người rồi,ta sẽ đàn,người chọn bài đi"

"Không phiền đến Lý tiểu thư,ta mượn đàn tranh này của người"

Hạ Băng Liên nhanh chóng lấy đàn không để Lý Thừa Ngân giờ trò,ai cũng cho rằng nàng tự cao quá mức,Hạ Tư Thanh trong lòng phần khởi chờ đợi.

Tay nàng đặt lên đàn,môi nàng mỉm cười mê mẩn lòng người,Tiêu Nam Hiên càng thấy nụ cười đó có chút quen thuộc.

Đàn bắt đầu ngân lên,tiếng đàn kéo da diết,bì thương,êm dịu,khúc đàn từ từ mang về đượm buồn,tiếng hát bắt đầu cất lên

" Dừng chân nơi đây không dám bước tiếp,

Để bì thương không cách nào hiện diện.

Trang kế tiếp chính tay người viết ly biệt,

Ta không cách nào cự tuyệt.

Con đường này chúng ta đã đi quá vội vàng,

Cứ ôm ấp bao dự vọng không có thật.

Đã quá muộn,

Chẳng còn kịp quay đầu tận hưởng.

Hương Mộc Lan chẳng thể khóa lấp nỗi bì thương.

Thôi không nhìn,

Ánh dương xuyên thấu mấy tầng mây.

Thôi không tìm,

Thiên đường đã ước hẹn.

Thôi cảm thán,

Nhân gian thế sự vô thường mà người từng nói.

Chẳng thể vay được ba tác nhật quang "

Tiếng hát của nàng cướp đi bao hồn của những người trong cung,bài hát đã dứt lâu nhưng ai nấy vẫn ngẩn ngơ,bỗng tiếng vỗ tay từ Tiêu Nam Hiên phát ra mọi người mới hoàn hồn vỗ tay to hơn cả Hạ Tư Thanh

"Hay...hay lắm..rất hay"

"Giọng hát rấy mê hoặc,ta chưa từng nghe qua bài hát này bao giờ,rất hay"

Bên dưới tán thưởng nàng,Hạ Tư Thanh mỉm cười môi mừng nhìn nàng,ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng vỗ tay tán thưởng nàng ta biết trận này nàng ta đã quá khinh địch.

"Hay...hay lắm...Băng Liên đây là bài gì,trăm chưa từng nghe qua bao giờ"

"Bẩm hoàng thượng,đây là bài Tam Thốn Thiên Đường"

"Tam Thốn Thiên Đường,tên rất hay,Hiên nhi,con đã chọn được ai chưa"

Hoàng đế quay qua nhìn Tiêu Nam Hiên.

"Là nàng"

Tay Tiêu Nam Hiên chỉ về phía Hạ Tư Thanh.

"Ồ, con chọn Tư Thanh sao"

Hạ Tư Thanh mừng rỡ chưa được bao lâu liền bị Tiêu Nam Hiên một lời đã kích.

"Không phải, là người phía sau"

Mọi người cứ tưởng Tiêu Nam Hiên sẽ chọn Hạ Tư Thanh nhưng người hắn chỉ là Hạ Băng Liên đang đứng phía sau Hạ Tư Thanh

Hạ Băng Liên chợt run nhẹ lên, đột nhiên nàng cảm thấy mình sắp rơi vào hang sói, ánh mắt Hạ Băng Liên và Tiêu Nam Hiên bắt chợt chạm nhau, cả hai nhìn nhau, điều này làm hoàng đế vô cùng hài lòng, Tiêu Nam Hiên vốn dĩ không thích nữ nhân, bây giờ lại để mắt đến Hạ Băng Liên, điều này làm hoàng đế vui vô cùng "Dung nhi, Hiên nhi của chúng ta sắp thành thân rồi, tâm nguyện của nàng ta đã làm được"

Hoàng đế mỉm cười hạnh phúc.

"Vậy Băng Liên là người thắng, Hạ tướng quân, Băng Liên sẽ gả cho Hiên nhi của ta, chúc mừng người"

Nhiều lời chúc mừng đến Hạ Vũ Minh, cha của nàng, bây giờ ông mới nhìn về nàng, tâm tư của Hạ Vũ Minh cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra nàng cũng không hẳn là phế vật, chỉ có Hạ Tư Thanh lòng càng ganh ghét Hạ Băng Liên.

Buổi yến tiệc kết thúc, Tiêu Nam Hiên về phòng của mình cùng lúc Long Ảnh tới.

"Vương gia, nàng ta là tam tiểu thư của Hạ gia"

"Thật không, người đã tra đúng"

"Thần không dám lừa gạt vương gia, thần đã tìm đến Tĩnh Âm ngoại kinh thành, đó là chỗ nàng đang ở, thần đã theo sát nàng đến đó, thần tuyệt đối không lừa gạt vương gia"

Long Ảnh định quỳ xuống hất nhanh tay đỡ Long Ảnh

"Ta biết người không nói dối"

"Vậy vương gia, việc chọn phi..."

"Ta đã gặp nàng"

Long Ảnh sững sờ khi nghe Tiêu Nam Hiên nói.

"Vương gia ngài chọn nàng"

"Ừ! Ta thấy nàng rất giống, nhất là bộ y phục"

"Là huyết y"

"Phải, cả đôi mắt và nụ cười của nàng"

Nhìn Tiêu Nam Hiên như bị mê mẩn, Long Ảnh chợt cười thầm.

Vương gia của hắn rất ghét nữ nhân, chắc Hạ Băng Liên là người đầu tiên làm rung động trái tim của Tiêu Nam Hiên...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ép Từ Hôn

Hạ Băng Liên tâm tư không vui chút nào, nàng không nghĩ đến việc lại gặp Tiêu Nam Hiên, hơn nữa cũng vì kẻ ngu ngốc Hạ Tư Thanh kia khiến nàng phải ra mặt.

Trong xe ngựa gương mặt nàng băng lãnh đến có thể đóng băng toàn bộ xung quanh, Mạc Song kể bên nàng cũng không chịu nổi lên tiếng:

"Tiểu thư, người không khỏe chỗ nào sao?"

Nàng khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, đôi môi đỏ tự nhiên khẽ buông lời chán nản.

"Hắn có phải nhận ra ta?"

"Tiểu thư, ý của người là cô gia nhận ra người "

Mạc Song nói đôi mày nàng khẽ nhăn, tựa như băng tan bộc phát, Mạc Song khẽ che miệng lại, khuôn mặt bỗng chốc hóa xanh.

"Cô gia, ý muội bảo ta phải nạp hắn làm phu quân"

Sắc mặt Mạc Song vô cùng khó coi, nàng cứ tưởng đã chọn phải điều không nên nói, hiện tại nhìn gương mặt phân vân của Hạ Băng Liên như vậy nàng thật muốn cười nhưng lại không dám.

"Tiểu thư, người đã được cô gia chọn, hoàng thượng cũng đã nói, người không thể kháng chỉ a"

Gương mặt nàng hiện trông rất khó coi, vốn dĩ không muốn gả cho Tiêu Nam Hiên, lại nghe Mạc Song nói như thế, ý nghĩ của nàng hiện lên việc ép Tiêu Nam Hiên từ hôn.

Nghĩ là làm, con ngựa khẽ nâng lên nhìn Mạc Song.

"Người cứ về phủ trước, nếu ai đến thì nói ta cần nghỉ ngơi"

"Tiểu thư người định đi đâu? bây giờ không thuận để người ra ngoài đâu"

Nàng khựng người lại một chút, khẽ đảo mắt qua Mạc Song.

"Ép hắn từ hôn"

Đôi mắt Mạc Song mở hết cỡ, nàng vừa nói cái gì, ép chiến thần từ hôn sao??

"Tiểu thư người đừng như vậy..."

Mạc Song chưa kịp nói xong đã thấy nàng phi thân ra cửa sổ, thân người nhún nhẹ bay lên nóc nhà chạy đi.

Mạc Song thở dài, cầu cho nàng đừng làm vậy, Tiêu Nam Hiên là đại chiến thần của Đông Hán, ai cũng biết đại chiến thần máu lạnh này rất vô tình, lỡ chạm phải hắn thì nguy to.

Màn đêm buông xuống, căn phòng đại chiến thần vẫn lấp lánh đèn sáng, Tiêu Nam Hiên đang phê duyệt các bản cáo, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng đến lạ.

Hạ Băng Liên đứng trước cửa đã giấu đi nội công của mình, hiện tại nàng chẳng khác gì nữ tử bình thường, gương mặt tái nhợt đi.

"Là ai"

Sát khí của Tiêu Nam Hiên bộc phát, hắn phát hiện ra nàng, nàng có thể cảm nhận được khí lực của hắn, có thể nói hắn rất mạnh, nếu nàng chỉ là một cô nương bình thường thì có lẽ đã bị dọa cho sợ.

"Người là ai, tại sao lại vào đây được"

Long Ảnh vừa hay bùng trà đến cho Tiêu Nam Hiên, thấy nàng hắn nhanh chóng bắt lại.

"Long Ảnh, có chuyện gì?"

Nghe tiếng ồn bên ngoài, Tiêu Nam Hiên vẫn điềm tĩnh phê duyệt.

"Thưa vương, là một cô nương"

"Cô nương?"

Tay hắn hơi dừng, mày kiếm nhíu lại *"Cút"*

Long Ảnh biết chủ nhân của hắn tức giận, lập tức kéo nàng đi một cách thô bạo, do nàng đã giấu đi nội công nên bàn tay nhanh chóng ửng đỏ, con ngựa

của nàng lạnh lùng nhả lại.

"Hạ Băng Liên"

Tiếng nàng lạnh lẽo thốt lên, Long Ảnh khựng người, Tiêu Nam Hiên đánh rớt cây bút trong tay "Băng Liên"

"Vương, đúng... đúng là nàng"

Long Ảnh nhanh chóng buông nàng ra, lập tức quỳ xuống tạ tội

"Vương phi tha tội, vừa rồi thần không biết là người"

Nàng không buồn để ý đến Long Ảnh, xoay người bước đến thư phòng Tiêu Nam Hiên.

Cánh cửa bật mở, nàng xuất hiện với dáng vẻ nhợt nhạt, gương mặt xanh xao đi hẳn.

Thấy nàng, Tiêu Nam Hiên đứng đững dậy, đôi mắt như không tin là nàng lại xuất hiện.

"Liên Liên"

"Vương gia, ngài không cần phải ngạc nhiên"

Đôi mắt Tiêu Nam Hiên hiện lên vẻ vui sướng "Đã không còn sớm nàng đến gặp ta như vậy không phải rất bất lợi"

"Bất lợi? Vương gia ngài đang cho rằng ta sẽ cùng ngài đôi lứa chung đường?"

Khuôn miệng từ tốn nói, dáng vẻ tựa tiểu phi tiểu của nàng làm cho Tiêu Nam Hiên không hiểu ý tứ của nàng.

"Nàng nói như vậy là có ý gì?"

Đôi môi nàng nâng lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ "Ta muốn từ hôn"

Àm àm, bao nhiêu tiếng sét đánh bên tai, Tiêu Nam Hiên lạnh lùng nhìn nàng, hẳn có phải vừa nghe nàng muốn từ hôn?

"Nàng... có ý gì"

"Chẳng lẽ lời của ta nói ngài không hiểu, ta muốn từ hôn với ngài"

"Nàng...."

Thân người Tiêu Nam Hiên khẽ run, hẳn cố chịu đựng, ngược nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng "Nàng không thích ta sao?"

Thích? Nàng vốn không hiểu thích của hắn nghĩa là gì

"Vương gia thứ lỗi, ta không muốn thích như ngài nói"

"Vậy tại sao nàng lại tham gia chọn phi"

Bàn tay Tiêu Nam Hiên nắm chặt, gương đôi mắt mong chờ về phía nàng.

Nụ cười của nàng khẽ nâng, kèm theo một chút nhợt nhạt lẫn bi thương "Là phụ thân ta ép phải theo, ta không muốn bị ai sắp đặt"

"Sắp đặt? Nàng nhầm rồi, khi nhận ra nàng ta đã chọn nàng"

"Nhận ra ta? Lời của vương gia ta nghe không hiểu"

Nàng lơ đãng nhìn hắn, gương mặt yêu nghiệt thật lạnh lùng, nàng suy nghĩ vì sao lại chọn nàng.

"Thiên Sơn Trúc, là nàng phải không"

"Vương gia, lời lẽ của ngài ta nghe không hiểu rõ, ta chỉ là phế vật bị cấm túc nơi Tĩnh Âm, ta chỉ mới trở về, làm sao ta và ngài có thể gặp"

Tiêu Nam Hiên bỗng dưng lặng người, không phải nàng sao, con người liếc qua Long Ảnh, hơi thờ băng lãnh bao phủ cả căn phòng.

"Nàng còn muốn giấu"

"Vương gia, xin ngài tự trọng, ta chỉ là một cô nương xấu xí, không đáng để ngài vương bận"

Từng lời nói của nàng làm Tiêu Nam Hiến trở nên khó chịu.

"Ta biết đó là nàng"

Cánh tay vương ra ép nàng vào cửa, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lùng áp đảo, nàng thoáng ngất người khi bị nam nhân này áp đảo, cảm nhận đầu tiên là hắn rất mê người.

"Vương gia, xin ngài tự trọng"

Một lời nàng nói đều tự hạ thấp mình, vẻ mặt lạnh lùng của nàng vẫn không thay đổi, nàng giương đôi mắt nhìn thẳng vào hắn như kiên định đó không phải là nàng.

Đột nhiên Tiêu Nam Hiến nở nụ cười quý dị *"Cho dù không phải ta cũng không từ hôn"*

Nàng như bị chấn động, hắn nói không từ hôn, không phải chứ.

Nhìn biểu hiện của nàng, Tiêu Nam Hiến cảm thấy thật thú vị, cho dù nàng là ai hắn cũng sẽ không từ hôn.

"Đê tiện"

Thuận miệng mắng một câu, nàng đẩy hắn ra *"Dù ngài làm gì ta vẫn không gả"*

"Được, ta và nàng đánh cược một ván"

Tiêu Nam Hiến nhếch môi tạo đường cong, khuôn mặt hấp dẫn đáng lên nàng.

"Tùy ngài, ta không hứng thú với nam nhân"

Chính câu nói này đã làm Tiêu Nam Hiến càng thêm khẳng định đây chính là nàng ở Thiên Sơn Trúc, đôi môi hắn lại cười yêu nghiệt *"Long Ảnh, đưa vương phi hồi phủ"*

Long Ảnh nhanh chóng xuất hiện

"Vương phi, mời người hồi phủ"

Hạ Băng Liên khí lạnh bao vây, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua mặt Long Ảnh làm hắn thoáng run sợ, dù nhận thấy nàng không có nội công nhưng vẫn có hơi thở cường đại như Tiêu Nam Hiến.

Nàng hừ lạnh bỏ đi, Tiêu Nam Hiến càng thêm hứng thú, đối với hắn mà nói nàng là người đầu tiên hắn để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trùng Hợp Gặp Nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa đêm trong thành Đông Hán, một cỗ khí lạnh từ người Hạ Băng Liên phát ra, hắn dám đem nàng làm trò cười, xung quanh nàng đều là người của Tiêu Nam Hiến, có cả Long Ảnh đưa nàng hồi phủ, thật tình nàng rất bức mình.

"Vương phi người lên xe ngựa đi, đừng đi bộ nữa"

Long Ảnh khò sở, nàng là nhất quyết không lên xe.

"Các người mau rút về vương phủ" Chân nàng dừng bước, hắn khí càng tăng cao, những binh lính xung quanh nghe nàng nói mà rợn cả người, không ai dám lên tiếng, nàng thật quái dị, một cô nương chân yếu tay mềm nửa đêm lại chạy đến vương phủ, họ ai cũng biết vị tam tiểu thư tướng phủ là phế vật bị xa lánh nhưng vào lúc này khí thế của nàng hơn trội cả lời đồn.

Tiêu Nam Hiến đứng từ phía xa quan sát, tay hắn vẫy vẫy ra hiệu cho Long Ảnh, hiểu ý Long Ảnh liền ra hiệu cho binh lính lui *"Thần tuân theo ý của vương phi, vương phi đi cẩn thận"*

"Vút ngay cái gọi là vương phi, nghe chương tui"

Hạ Băng Liên buu hân nói,Long Ảnh nghe cũng không hài lòng nhưng hân biết nàng không dễ chọc phải,còn chưa xác định được nàng có phải là cô nương ở Thiên Sơn Trúc hay không.

Chờ người của Tiêu Nam Hiên đi khuất,bóng người nàng nhanh nhẹn nhấp nhoáng một cái biến mất,Tiêu Nam Hiên cười khẽ,quả nhiên là nàng! Chính hân sẽ khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Bóng nàng vừa xuất hiện đã thấy Mạc Song vui mừng ra mặt,nét mặt nàng có phần dịu đi,từ từ đi vào trong phòng ngồi xuống bàn.

Mạc Song đến rót cho nàng chén trà "*Tiểu thư người cuối cùng cũng trở về*"

"*Ừm*"

Trả lời Mạc Song nàng hớp một ngụm trà,đôi mày dịu đi hân,nàng rất thích uống trà vào ban đêm,hầu như đó là thói quen thường ngày của nàng,nó giúp tâm tình của nàng vui lên hân.

Khẽ liếc nhìn xem biểu hiện của nàng "*Tiểu thư,cô gia đồng ý*"

"*Hân không,ta nghĩ hân đã nhận ra ta*"

"*Vậy là cô gia đã biết trước nên mới chọn người*" Mạc Song nghĩ đến yến tiệc trong cung,Tiêu Nam Hiên là vương gia rất được ưng sủng,hân là ai kia chứ,chiến thần Đông Hán nổi khắp thiên hạ nhưng lại mầu lạnh vô tình với nữ nhân,việc tổ chức yến tiệc kia nếu không phải là ý của thái hậu Mộ Dung Thủy lên tiếng thì dù có chết hân cũng không thêm liếc mắt qua dù chỉ một cái.

Nói vậy,Hạ Băng Liên là xấu số bị hân chọn trúng,nàng suy nghĩ nếu hân đã biết thì cũng không sao,cùng lắm lấy hân làm chồng,nàng sẽ khiến cả vương phủ của hân gà bay chó chạy.

Sực nhớ ra chuyện trước mắt,nàng cò bỏ y phục đưa cho Mạc Song,nàng ngâm mình vào thùng nước,cả ngày hôm nay đã làm cho nàng thật mệt,dòng nước ấm đã giúp nàng xoa dịu đi phần nào,nàng ngã lưng mà tận hưởng.

"*Song nhi,giúp ta kì lưng*"

"*Dạ*"

Mạc Song vào mang theo những cánh hoa ở Thiên Sơn Trúc cho vào thùng nước,nàng biết Hạ Băng Liên rất thích mùi hương của cánh hoa này nên đã mang theo.

"*Khổ cho muội rồi*" Nàng thích thú dùng cánh hoa chà sát lên người.

"*Tiểu thư đừng nói vậy,chăm sóc tiểu thư là việc của Song nhi mà*"

Nàng cười khẽ,quan sát nhìn căn phòng này,điều nàng cảm nhận là nó rất đơn giản,hân đây là nơi ở trước kia của Hạ Băng Liên,đồ dùng rất đơn giản.

"*Trễ rồi,muội đi nghỉ ngơi đi,ta muốn ngâm mình một chút*"

"*Tiểu thư nhớ nghỉ sớm,đừng để bị cảm lạnh*"

"*Được rồi,muội mau đi đi*"

Chờ Mạc Song khuất bóng,nàng về mặt lạnh lùng nhanh tay phóng ra ám khí về phía trên

"*Đã khuya như vậy lại đi rình rập phòng của nữ nhân,người có ý đồ gì*"

Thân người bạch y bước ra,về mặt tươi cười trêu chọc nàng

"*Tất nhiên là xem vương phi của bốn vương rồi*"

Nàng liếc nhìn Tiêu Nam Hiên,từ đầu hân đã theo dõi nàng,quả nhiên nàng không thể xem thường kẻ này được

"*Ngài đến đây chỉ có vậy*"

Mày liễu của hân nâng lên,có chút thú vị,tam tiểu thư phế vật của tướng phủ quả không giống lời đồn.

"*Thế nàng muốn ta phải làm sao*"

Đôi mắt y chuyển xuống nhìn vào bả vai trắng nõn của nàng,Hạ Băng Liên khẽ hừ lạnh,hất nước tung tóe vào người y,nhấp nhoáng đã choàng lên người chiếc áo khi này Mạc Song mang vào "*Ta nghĩ ngài nên rút về vương phủ của ngài thì hơn*"

"Nàng đến cuối không chịu thừa nhận" Đồi mắt y nheo lại nhìn nàng.

Nàng đứng cách xa Tiêu Nam Hiên một khoảng, chỉnh lại quần áo, nàng xoay người về phía y đang đứng "Ta thừa nhận nhưng không có nghĩa ta đồng ý gả cho ngươi"

"Ý của phụ hoàng đã ban, nàng định kháng chỉ, nàng cũng biết kháng chỉ thì cả tướng phủ này sẽ bị tru di cử tộc" Trong mắt y hiện lên tia vui mừng, nàng đã thừa nhận, nhưng điều làm y khó chịu chính là nàng vẫn muốn chối từ y.

Khẽ nhếch môi, nàng tựa tiểu phi tiểu khiến hắn càng thêm kinh ngạc "Nàng cười cái gì, nàng không sợ liên lụy người khác"

"Sợ...haha...trong từ điển của ta không có từ đó, dù ngài có là vương gia thì cũng đừng mong ta khuất phục" Thu lại nụ cười thay vào đó là gương mặt băng lãnh.

"Thủ vị thật, đã thế ta càng muốn có được nàng"

"Tùy ngài, ta chính là ghét ai sắp đặt ta, mời vương gia về cho"

Tiêu Nam Hiên mâu quang đen lại, nàng là đang khiêu khích hắn, lạnh nhạt bỏ đi, hắn sẽ cho nàng thấy như thế nào khi chống lại hắn.

Long Ảnh đứng ở ngoài rất nóng nực, vương gia của hắn đã nửa đêm lại đi đến rình rập Hạ Băng Liên, nếu bị bắt gặp thì thể diện Chiến thần còn đâu.

Đang còn không biết phải làm sao thì đã thấy Tiêu Nam Hiên bước ra

"Vương gia, người của ngài ướt hết rồi" Long Ảnh sốt sắng đi đến

"Không sao, người hãy điều tra kỹ về nàng, ngày mai cho người đem tất cả sinh lễ đến, phải giao tận tay nàng"

Long Ảnh thoáng ngạc nhiên, không phải còn 20 ngày nữa sao, vương gia của hắn vì sao lại muốn nhanh chóng đến thế.

"Thuộc hạ đã rõ" Long Ảnh cũng không dám thắc mắc nhiều, nhìn bộ dạng của Tiêu Nam Hiên như thế đã rõ.

Sáng sớm nàng đang say giấc ngủ thì bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh, tay nàng xoa xoa thái dương từ từ ngồi dậy bước ra cửa

"Có chuyện gì"

"A tiểu thư, làm người thức giấc rồi, đây là sinh lễ mà cô gia cho người đem tới, còn nói là phải tận tay tiểu thư nhận mới về" Thấy nàng Mạc Song khản trương giải thích, nàng là sợ bị Hạ Băng Liên trách phạt.

Quả nhiên là đôi mi Hạ Băng Liên nheo lại nhìn đám người đứng ở kia, cũng đúng lúc Hạ Tư Thanh đi đến

"Tam muội của ta vừa mới trở về, ở đây cần tu sửa lại, hay cứ để cho phụ thân bảo quản những thứ này đi" Hai mắt Hạ Tư Thanh sáng long lanh khi thấy vàng bạc châu báu, à hận Hạ Băng Liên đã cướp đi tất cả của ả.

"Không được, vương gia muốn người nhận là vương phi, tướng phủ không được can thiệp" Gia nô bên cạnh lên tiếng, trực tiếp từ chối khiến Hạ Tư Thanh nổi giận.

"Nô tài to gan, ở đây là tướng phủ cũng là nhà của Hạ Băng Liên, các người có quyền lên tiếng"

Hạ Băng Liên mặt lạnh, môi sáng đã khiến nàng khó chịu rồi, cái tên Tiêu Nam Hiên này muốn cùng nàng đối đầu ư!

"Sinh lễ là tặng cho ta?" Nàng nghiêng đầu hỏi tên gia nô.

"Vâng, là vương gia tặng cho vương phi"

Gia nô cuối đầu cung kính hơn đối với nàng, Hạ Tư Thanh nổi đóa, nàng thân là đại tiểu thư tướng phủ, đệ nhất mỹ nhân kinh thành lại không bằng cái phế vật xấu xí kia sao, nàng không phục.

"Các người mang hết vào trong, gửi lời cảm ơn đến phu quân CỦA TA"

Nàng nhấn mạnh lời sở hữu, Hạ Tư Thanh đen mặt.

"Tam muội, nhiều như vậy sợ rằng gian phòng của muội chứa không đủ, hay cứ để phụ thân quản"

Hừ! muốn cướp đồ của nàng sao, xem như Hạ Tư Thanh rất khôn ngoan trong việc này.

"Đã khiến đại tỷ phải lo,ta tự có cách bảo quản,không dám phiền đến phụ thân"

"Đại tiểu thư chỉ là muốn nghĩ tốt cho tam tiểu thư..."

Lời chưa dứt đã bị cái nhìn của nàng làm cho nha hoàn Tiểu Thúy lạnh thấu xương "Ở đây đến lượt người lên tiếng"

"Nô tỳ...không dám..."

Hạ Tư Thanh cùng nha hoàn Tiểu Thúy hôm nay lại e dè trước Hạ Băng Liên,một phần vì 3 năm trước nàng không khờ khạo như trước,hiện tại lại còn là tân vương phi,muốn tiêu diệt nàng phải dùng kế.

"Muội đừng trách nha hoàn của ta,nàng ta không có ý gì,thôi thì đây là vương gia tặng muội,ta lại sợ kẻ trộm lấy mất" Cười lấy lòng,Hạ Tư Thanh kéo nhẹ nha hoàn Tiểu Thúy ra sau,tay nắm lấy bàn tay của nàng,tình thâm nghĩa muội khiến Mạc Song buồn nôn.

"Phiền đại tỷ rồi,tỷ yên tâm,ta tự lo được" Nàng nhếch môi cười,diễn xuất thật tốt,nếu không phải có người của Tiêu Nam Hiên ở đây thì có lẽ lớp mặt nạ của Hạ Tư Thanh đã sớm đổ bể.

Môi Hạ Tư Thanh siết chặt,cổ tạo ra nụ cười gượng gạo,dáng vẻ nhu mì làm lay động lòng người.

"Theo ý tam muội vậy,nếu như có chuyện gì thì hãy nhờ đến ta,chúng ta đều là tỷ muội thân thiết"

"Ý của tỷ tỷ ta hào hào cảm động,ta biết mình phải làm gì"

"Vậy thì ta an tâm rồi,ta vừa nhớ ra là mình có việc gấp,tam muội thân thể không được tốt,nên bảo trọng"

"Đa tạ đại tỷ"

Bàn tay Hạ Tư Thanh nắm chặt chiết khăn trong tay nhanh chóng rời đi.

Nàng xoay lưng trở vào phòng nhìn đồng hồ điện này khiến tâm tình nàng xấu đi

"Tất cả đem đến Thiên Sơn Trúc"

"Hà,tiểu thư...đây...đây đều là.." Mạc Song kinh ngạc,nàng muốn đem hết sinh lễ về Thiên Sơn Trúc sao,nếu như Tiêu Nam Hiên biết thì tiêu đời.

Đi đến lấy chậu nước cho nàng rửa mặt,Mạc Song khuyên ngăn "Hay tạm thời cứ ở đây,chúng ta đừng lán"

"Vậy cũng được,ta giao cho muội quản lý"

Nàng sửa soạn lại y phục,hôm nay nàng khoác lên người một bộ bạch y kết hợp một chút sắc huyết đỏ thắm,nàng hài lòng với tay nghề của mình.

"Tiểu thư người thật đẹp a" Mạc Song trầm trồ khen ngợi, nàng biết Hạ Băng Liên rất tài giỏi.

"Đeo miệng, hôm nay ta muốn ra kinh thành xem xét một chút"

"Vâng, để muội đi chuẩn bị"

"Ừm, đi đi"

Kinh thành

Hạ Băng Liên mặc kệ bước đi trên phố đông người, nhiều người qua lại nhìn nàng một cách khác lạ, nghe thoáng qua đều là bàn tán về nàng là phước vật tướng phủ, nhìn sơ lược đã biết bọn họ vẫn không phân biệt tốt xấu là gì, chỉ thấy bề ngoài mà đánh giá bề trong, đó là điều nàng cực ghét.

Nàng mặc kệ cứ vậy mà đi tiếp, chợt nàng nghe thấy tiếng khóc của một hài tử, thì ra là một hài tử bị lạc mẫu thân, đang định đi đến thì phía trước bất ngờ xuất hiện cỗ xe ngựa đang lao với tốc độ nhanh hướng về phía hài tử, nàng cả kinh định phi thân tới cứu thì một bóng trắng nhấp nháy xuất hiện ôm lấy hài tử.

Nàng đứng khựng người lại, về mặt thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chân đi đến.

"Tiểu đệ đệ, không sao chứ, đừng khóc, có tỷ tỷ đây"

Ước tính hài tử này chỉ mới 5 6 tuổi, đáng người ốm yếu khiến nàng thương xót.

"Thật là trùng hợp a"

Nghe thoáng qua giọng nói làm nàng dừng lại, lại là cái tên phiền phức này, nàng không thèm nhìn hắn, trực tiếp lơ luôn hắn.

"Tiểu đệ đệ, mẫu thân đệ đâu"

Hài tử nghe hỏi liền òa khóc, từng tiếng nấc trong lời nói vang lên "Đệ không có mẫu thân, mẫu thân của đệ đã chết rồi"

"Đã chết, tại sao lại chết" Nàng cảm thấy xót cho hài tử này

"Đệ không biết, người ta bảo đệ là đồ sao chổi, tại đệ mà mẫu thân không còn, bọn họ đánh đệ rất đau"

Mâu quang Tiêu Nam Hiến nhăn lại, tại sao lại có kẻ nhẫn tâm như vậy chứ.

"Nhà người ở đâu, ta đưa về" Tiêu Nam Hiến lên tiếng.

Hài tử sợ hãi nép vào lòng Hạ Băng Liên "Không, đệ không muốn về, đệ không muốn bị đánh, tỷ tỷ đừng đem đệ về"

Tiêu Nam Hiến nhăn mặt, lạnh giọng "Bọn họ đánh đập người"

"Tiêu Nam Hiến, người đừng hỏi nữa, cảm ơn đã cứu đứa bé này"

Nàng đỡ dành hài tử, hài tử này thật bất hạnh.

Hắn im lặng, tâm tình có phần dịu lại, nàng đã nói vậy thì hắn cũng nghe theo.

"Tiểu đệ ngoan, nói tỷ biết là ai đánh đệ"

"Là...là..." Đang định nói thì một giọng ác liệt vang đến, hài tử run rẩy nép sát vào nàng.

"Đồ sao chổi, người dám trốn ra đây" Một lão dữ tợn đi đến, trên tay là chiếc roi da.

Hạ Băng Liên nheo con ngươi lại, nhìn lão trước mắt, hài tử trong lòng không khỏi sợ hãi, nàng đã hiểu chính là người này đã tàn nhẫn ra tay đánh đập tiểu hài tử này.

"Người là phụ thân của hài tử này" Hạ Băng Liên đứng dậy đẩy hài tử ra phía sau che chở.

"Phi....đồ phước vật...người có tư cách gì hỏi lão tử ta" Hắn nhận ra nàng, phi nhổ nước bọt hắn hung hãn chửi.

Hắn khí Tiêu Nam Hiến bộc phát nhưng lại bị nàng ngăn chặn.

"Ta hỏi người là phụ thân của hài tử này"

"Đồ sao chổi, ai cho mày đi ra đây, mau cút về làm việc"

Lão nam nhân không để ý đến nàng nói, hung tợn tới kéo hải tử một cách thô bạo xung quanh mọi người đã nhanh chóng tập trung lại.

Tay nàng giữ chặt hải tử, trực tiếp đá hất một cước ngã nhào ra đất, hơi thở băng lãnh từ người nàng phát ra *"Ta hỏi người là phụ thân của hải tử này"*

"Tiện nhân người dám đá lão tử" Hắc phóng roi da trên tay về phía nàng, một bàn tay rắn chắc túm lấy.

"Trả lời mau, người là phụ thân của hải tử này"

Tiêu Nam Hiên hân khí bao quanh, đám mắng nữ nhân của hắn, xem ra những kẻ như vậy thật không biết điều.

"Người là ai, mau tránh ra, không lão tử đánh luôn cả người"

"Hỗn lảo, người muốn phạm thượng" Long Ảnh cùng những binh lính đi đến

"Thần hộ giá chậm trễ xin vương gia, vương phi trách phạt"

Một lời của Long Ảnh làm mọi người chấn kinh, cả lão tử khi này cũng chấn động.

"Vương gia vương phi tha mạng, tiểu nhân thật không có mắt" Hắc run rẩy quỳ xuống

"Trả lời ta, người là phụ thân của hải tử này" Tiêu Nam Hiên lạnh giọng, những kẻ như vậy thật đáng khinh.

"Dạ không, thần chỉ là mua tiểu tử này lại từ người khác, phụ mẫu của tiểu tử này đều đã chết"

Nghe vậy, nàng vẫy tay gọi Mạc Song *"Đưa cho hắn 100 lạng bạc, ta mua hải tử này"*

"Tiểu thư" Mạc Song như không tin vào mắt mình, dùng 100 lạng bạc sao.

"Thật đúng lúc dùng bạc của vương gia ngài, mau đưa cho hắn rồi bảo hắn rút đi" Nàng mặt lạnh ra lệnh, Mạc Song cũng không dám chần chừ đưa bạc cho lão tử ấy.

Nàng xoay người bế hải tử lên, giọng dịu dàng lại hắn *"Đừng sợ, bây giờ không sao rồi"*

"Tiểu thư người định làm gì với hải tử này" Mạc Song đến

"Trước hết về vương phủ, sao đó tính tiếp"

Không đợi Tiêu Nam Hiên đồng ý, nàng bế lấy hải tử đi về phía vương phủ, Tiêu Nam Hiên ý cười trong mắt nhanh chóng đi theo, còn lão tử vừa rồi nhận được bạc cũng nhanh quên đi hải tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhận hải tử...Đồng ý gả

Đặt tiểu hải tử lên chiếc giường, nàng xoắn tay áo lên bắt mạch, cảm thấy thân thể của tiểu hải tử không được ổn định hàng mi nàng giật dử liếc mắt về Mạc Song đang thẫn thừ nhìn.

"Đi chuẩn bị nước ấm đến, tiện thể làm chút đồ ăn dễ nuốt"

Mạc Song nghe vậy cũng không dám chậm trễ, nhanh chân đi làm việc nàng phân phó, đằng sau Tiêu Nam Hiên vẫn đứng đó nhìn nàng, hàng mi bình thản chăm chú vào nàng.

"Không phải nàng nói không chữa cho nam nhân, tiểu tử đó cũng là nam nhân"

"Ta nói không chữa cho nam nhân tức ngoại trừ trẻ nhỏ, ta đặc biệt không chữa cho nam nhân như ngài" Hạ Băng Liên phũ phàng nói.

Mâu quang chiến thần nheo lại, nàng thật sự ghét hắn sao, nữ nhân muốn lại gần hắn cũng khó mà đến, vậy mà nàng lại cự tuyệt hắn.

Tiểu hải tử tỉnh dậy, nhìn thấy nàng mắt tiểu hải tử rung rung, tay nàng đặt lên đầu xoa nhẹ, dịu giọng hơn hẳn khi đối tiếp với Tiêu Nam Hiên.

"Đệ tên gì"

"Đệ không có tên,mọi người trong xá đều gọi đệ là Sao Chổi"

Nàng tâm nổi giận,một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy lại nhẫn tâm bắt nó phải lao động chân tay,ngay cả cái tên cũng khó nghe,thế giới này tại sao lại tàn nhẫn như vậy.

"Vương phi đây là thức ăn do người phân phó,nô tỳ thay Mạc Song mang vào giúp người"

Nha hoàn bên ngoài rụt rè nói,vương gia sáng sớm đã mang vương phi cùng một hài tử nữa về,chuyện này làm mọi người trong vương phủ cả kinh không dám tin rằng Tiêu Dao vương gia lại ân chuẩn cho nữ nhân bước vào.

Nàng quay người lại không thèm nhìn Tiêu Nam Hiên,tiếp tiếp đi ra mang thức ăn vào,nha hoàn vừa thấy nàng không khỏi ngẩn ngơ,nàng thật tao nhã,không bôi son đánh phấn vẫn giữ được nét đẹp riêng trên khuôn mặt,mày liễu Hạ Băng Liên nhú lại,nha hoàn này có ý tứ gì đây.

"Còn không muốn buông"

Bị âm sắc của nàng khoét đục nha hoàn luống cuống buông thả vội vàng vàng quỳ xuống thỉnh tội *"Nô tỳ đáng chết nô tỳ đáng chết,xin vương phi ân xá tha cho nô tỳ"*

"Đứng lên đi" Nàng cầm lấy khay quay trở vào trong,Tiêu Nam Hiên vẫn nhu thuận nhìn nàng,mặc nàng tùy ý sử dụng.

"Chắc đệ đói lắm,mau ăn đi" Nàng dịu dàng bón cho tiểu hài tử,mắt của Tiêu Nam Hiên loé lên,giảm chừa đòi hỏi sự dịu dàng của nàng,Tiêu Dao vương chiến thần lại đi ghen với một tiểu hài tử.

Nàng cực kì lạnh lùng không để ý hấn vào mắt,tiếp tục bón cho tiểu hài tử mặc kệ Tiêu Nam Hiên coi hấn như không khí.

"Tỷ tỷ,vừa nãy đệ nghe tỷ là vương phi sao,mọi người trong xá rất hay bàn về việc này,họ nói làm vương phi sẽ được sung sướng" Lời nói ngây ngô mang theo sự ái mộ trong mắt tiểu hài tử không giấu được,tay nàng hơi dừng nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử.

"Đệ thích ta làm vương phi sao"

"Khụ...khụ..." Tiêu Nam Hiên đang thương thức trà bỗng dưng nghe được nôn khan trở ra,trong mắt vài phần vui mừng loé lên.

Nàng liếc mắt nhìn hấn,bộ dạng này được gọi là Tiêu Dao vương sao,nàng khinh bỉ.

Dù không hiểu rõ nhưng tiểu hài tử vẫn vui vẻ *"Đúng vậy a,đệ rất muốn tỷ làm mẫu thân,nếu như làm hài tử của vương phi thì đệ sẽ không bị bắt nạt"*

Đôi mắt khế cụp xuống như con mèo nhỏ,Hạ Băng Liên nhất thời cả kinh,đứa trẻ này lại biết mưu cầu đến thế,lại thông minh lanh trí,nếu xét về hiện đại thì trẻ nhỏ từng tuổi này đã đi học,mà ở cổ đại này mấy khi được đi học đẳng hoàng,nghĩ đến nàng cảm thương cho đứa trẻ này,đã không cha không mẹ lại bị hành hạ bởi những trận roi, trên người vô số vết thương,nói ra thì nó còn bất hạnh hơn nàng.

Vốn không riêng nàng nhận thấy,Tiêu Nam Hiên vô cùng thích thú bước đến *"Ta thấy ý này rất hay,nếu vương phi bốn vương là mẫu thân người vậy thì bốn vương cũng sẽ là phụ thân người"*

Nàng tròn mắt nhìn hai người ăn ý với nhau,nhưng cũng im lặng không nói,nàng cũng không nhớ làm hài tử kia buồn.

"Vậy từ bây giờ con đã có phụ mẫu" Hài tử nhanh nhẹn nhảy loạn lên vui sướng,nó chỉ mới 5 tuổi nhưng lại thông minh,nàng dù năm nay cũng chỉ 17 18 tuổi,nhận một đứa trẻ làm hài nhi của mình cũng chẳng sao.

"Tất nhiên,về sau sẽ là phụ mẫu"

"Vậy thì Sao Chổi có thể gọi người một tiếng mẫu thân"

Tiêu Nam Hiên bất giác co quắp khuôn miệng,gọi là Sao Chổi thật sự là quá đáng đối với một đứa trẻ,suy ngẫm hồi lâu Tiêu Nam Hiên đưa ra quyết định.

"Con sẽ được gọi nếu chịu thay bằng một cái tên khác"

"Tên khác,y hay,không tồi" Nàng nhếch môi cười nhẹ,nghĩ đến lúc ở ngoài kinh thành bị lão tử đó si nhục,tay nàng nắm chặt,địa vị sao?Ở cổ đại này không có địa vị thì sẽ bị hành hạ như thế sao,thật đáng khinh thường,chỉ vì địa vị mà Hạ Băng Liên nơi này phải chết oan uổng sao,thật nực cười!Nàng thiết nghĩ nếu nàng chịu hợp tác cùng Tiêu Nam Hiên bá đường thì thân phận của nàng có thể cao hơn lão hồ ly Hạ Vũ Minh đạo đức giả kia,nếu vậy nàng sẽ chấp nhận hôn thú này.

"Tiêu Viên Liệt,nàng thấy thế nào" Chiến thần vui ra mặt trực tiếp lấy họ của hấn đặt tên cho tiểu hài tử.

Nàng tròn tròn mắt,không nghĩ Tiêu Nam Hiên lại dùng họ của hoàng thất đặt tên,nhìn đứa trẻ đang vui mừng lòng nàng trĩu lại,lại nghĩ đến có hoàn cảnh thực giống nàng,sinh ra đã bị vứt bỏ.

"Được rồi Liệt nhi, từ nay đây là nhà của con" Giọng nàng dịu lại như người mẹ hiền, Tiêu Viên Liệt mặc dù nhỏ tuổi nhưng thông minh nhanh nhẹn, khuôn miệng co quắp nhào vào lòng nàng ôm chặt "Mẫu thân" Tiếng gọi như máu mủ thật sự, Hạ Băng Liên nhất thời vỗ nhẹ tấm lưng Tiêu Viên Liệt đang run rẩy vì vui mừng.

Tiêu Nam Hiên khước mắt hiện lên tia phức tạp, lòng buồn trùng xuống xoay người bước ra khỏi phòng, nhìn nàng thật giống mẫu hậu của hắn khi xưa, đôi bàn tay khẽ nắm chặt lại kìm nén cảm xúc vừa rồi, hắn bước nhẹ đến thư phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương.

"Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong" Mạc Song bất ngờ xuất hiện, Tiêu Viên Liệt có phần sợ hãi nép vào Hạ Băng Liên, nàng phì cười, dù sao nó cũng là đứa trẻ nhỏ nhưng nhìn lại Mạc Song thì không kìm được tiếng cười "Song nhi, mặt của muội..." Thân người nàng run lên vì nín cười, Mạc Song nhất thời ngơ ngác không hiểu chuyện gì, mặt nàng dính gì cơ à? Đi đến gương đồng xem thử mặt nàng ta đỏ bừng xấu hổ, từ khi nào đã dính bụi bẩn trên mặt, Mạc Song thẹn quá không biết làm gì, nên mạnh chân xuống nền làm nũng "Tiểu thư, người lại trêu chọc Song Song"

"Haha đâu...đâu có...ta chỉ thấy...haha...buồn cười"

Mạc Song đen mặt, quả nhiên Hạ Băng Liên trêu chọc nàng ta

"À tiểu thư, khi này Song Song có thấy vương gia rời phòng, không phải tiểu thư với vương gia lại cãi nhau đấy chứ"

"Viên Liệt, con ở đây cùng cô cô tắm rửa sạch sẽ, mẫu thân ra ngoài một chút" Nàng xoa đầu Tiêu Viên Liệt, nở nụ cười nhẹ đứng dậy.

Mạc Song hóa đá, vừa này tiểu thư vừa xưng là mẫu thân, chuyện gì đã xảy ra lúc nàng vắng mặt, nếu tiểu thư đã là mẫu thân vậy thì nàng đã được thăng chức rồi sao.

"Mẫu thân an tâm, Viên Liệt sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô cô"

Nàng hài lòng rời đi, vừa ra đã gặp Long Ảnh, nàng trở lại đáng vẻ ban đầu, lạnh lùng tao nhã khí phách bước đi tự nhiên về thư phòng, Long Ảnh bị lơ đi một cách phù phàng, vương phi thật là khác người.

Kétttt...cánh cửa đẩy vào, Tiêu Nam Hiên không ngần đầu tập trung phê duyệt tấu chương, không nghe thấy tiếng động gì, hắn lạnh lùng cất tiếng "Long Ảnh có việc gì bẩm báo cứ để sau, vương phi và Viên Liệt bọn họ thế nào rồi"

"Rất tốt" Đầu bút hơi ngừng, hắn ngược vội lên nhìn nàng

"Liên Liên, sao nàng lại tới đây, Viên Liệt sao rồi"

Hắn đứng dậy ra dáng của một trượng phu đi đến đỡ nàng ngồi

"Ta đến là muốn nói về chuyện hôn ước"

Nàng ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc khiến Tiêu Nam Hiên run người, không phải nàng lại từ chối hắn chứ.

"Dù nàng có ý định muốn từ hôn thì Tiêu Dao vương ta cũng không đồng ý"

Nàng ngạc nhiên rồi lại phá lên cười, nụ cười nhẹ nhàng làm Tiêu Nam Hiên đỏ mặt ho khan "Nàng...ý tứ của nàng...không được tùy tiện như vậy...rất đáng yêu"

Lần này đến lượt nàng đỏ mặt, nhịp tim đánh nhẹ một cái, hắn cũng có lúc biểu hiện như vậy sao, không phải nói Chiến thần Đông Hán lạnh lùng vô tình coi nữ nhân như vật chường mắt sao "Ngài thích ta đến thế sao, ta cũng chỉ là người vô dụng, giữ lại bên cạnh không sợ kẻ ra người vào chế giễu sao"

Ý cười trong mắt hiện rõ lên, nàng nhướn mày đôi mi nhìn Tiêu Nam Hiên cười vô cớ, con người này thật quái dị.

"Nếu nói nàng vô dụng ta chỉ sợ việc ở Thiên Sơn Trúc chỉ là một hiểu lầm, từ lâu ta đã có thắc mắc, nàng...và Thiên Sơn Trúc có quan hệ như thế nào?"

Thì ra hắn vẫn nhớ chuyện ở Thiên Sơn Trúc, con người đảo lên nhìn nam nhân trước mặt nàng nói: "Chỉ là cứu ta một mạng, có ân phải có báo, hiện tại ta đã rời nơi đó, ngài quan tâm đến ta như thế sao"

Lời vừa dứt đột nhiên Tiêu Nam Hiên ngã lún ra đất, tay hắn ôm ngực, miệng hắn học ra một ngụm máu tươi.

"Tiêu Nam Hiên"

Nàng kinh hoàng vội đến lay nhẹ hắn, vẻ mặt hắn có vẻ đau đớn, chuyện này là thế nào, gân xanh nổi đậm lên, nàng thử bắt mạch cho hắn, con người lạnh lùng co lại "Hỗn độc"

Hạ Băng Liên lặng người, hắn bị Hỗn độc sao "Người đâu mau đến đây"

Nghe tiếng kêu Long Ảnh tức tốc đến, nhìn Tiêu Nam Hiên nằm trên đất hần cả kinh lẫn sợ hãi

"Vương gia"

"Để sau đi, mau giúp ta đưa hần lên giường"

Long Ảnh bắt giác quên nằng là thần y, vội đưa Tiêu Nam Hiên lên giường "Vương phi cầu xin người hãy cứu vương gia, người muốn gì Long Ảnh cũng sẽ nghe theo"

"Ra ngoài"

"Nhưng..."

"Ta bảo người ra ngoài" Hạ Băng Liên trừng mắt áp đảo Long Ảnh, hần bắt giác sợ hãi lui ra ngoài.

Nàng xé toạc y phục Tiêu Nam Hiên, tay nhanh nhẹn điểm huyết ngăn chặn Hồn độc đang phát tán, rút trong người ra những cây kim nhọn nằng mạnh tay đâm vào, Tiêu Nam Hiên phun ra một ngụm máu đen sặc sẫm tãi nhọt đi, hần đau đớn chống chịu lại cơn đau, mồ hôi ứa ra như mưa, nằng cho hần ngồi xếp bằng lại nhét vào miệng hần một 2 viên thuốc nhỏ nằng vận nội lực chưởng vào lưng Tiêu Nam Hiên.

Bên ngoài Long Ảnh vừa lo lắng vừa sợ hãi, bệnh của Tiêu Nam Hiên càng ngày càng nặng, nếu như không mau tìm ra thuốc giải thì có lẽ mạng của Tiêu Nam Hiên sẽ không còn được bao lâu.

Bên trong nằng đang áp chế chất độc lan rộng, nếu để chạm đến tim thì Tiêu Nam Hiên sẽ chết chắc, cẩn thận đẩy lùi chất độc, nằng thu hồi nội lực, đỡ lấy Tiêu Nam Hiên ngã vào lòng nằng, tay nằng hơi cứng đờ, khuôn mặt Tiêu Nam Hiên thật ma mị, nhìn hần thật yêu nghiệt, nằng ngần ngại một hồi nhưng nhanh chóng phục hồi.

Nàng quả nhiên rất băng lãnh, mạnh bạo hất Tiêu Nam Hiên xuống giường, đứng lên chỉnh trang phục gọn gàng, nằng đi ra khỏi phòng.

Vừa thấy nằng như thấy được vàng, Long Ảnh định nói nhưng lại bị nằng chặn họng "Chăm sóc hần, khi nào tỉnh dậy thì cho hần uống thuốc này"

"Vương phi, vương gia..." Nằng đưa tay chặn lại

"Ta ghét kẻ lắm mồm, vương gia của người tỉnh thì bảo hần chăm sóc Viên Liệt, còn nói...ta sẽ gả cho hần"

Long Ảnh ngờ ngác như con nai tơ, nằng là chấp nhận hôn ước....nếu vậy vương gia sẽ có cơ hội được cứu sống rồi.

Không đợi Long Ảnh đáp lời nằng nhanh chóng rời đi, đã trải qua nhiều canh giờ rồi, nếu không nhanh về thì Hạ Tư Thanh có thể lại giờ trò quỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Áp Đảo Lời Lẽ...Âm Mưu Của Hạ Vũ Minh

Vừa bước vào tướng phủ Hạ Băng Liên đã gặp phải nhị phu nhân Tô Điệp mẫu thân của Hạ Tư Thanh, nhìn sơ qua cũng biết mẹ nào con đó, ánh mắt bà ta chán ghét Hạ Băng Liên, về mặt hống hách khinh thường nằng biểu lộ trên gương mặt.

"Người một chút quy cũ cũng không biết, gặp ta lại không chào hỏi, mẫu thân của người chưa dạy qua người sao" Bà ta có ý nhắc về mẫu thân nằng, ánh mắt có phần khinh thường.

Nàng khẽ cười, nụ cười chế giễu rõ nét "Thật ngại quá, ta không biết bà là thiếp của phụ thân ta, chỉ là ta từ lâu đã sống bên ngoài nay mới trở về nên không biết, thật thất lễ, Băng Liên thỉnh an di nương"

Một tiếng "thiếp" của nằng khiến gương mặt Tô Điệp nhăn nhó "Người nói ai là thiếp, tiện nhân người thật không biết gia giáo"

"Gia giáo? Đây không phải ta nói sai gì chứ, hơn nữa di nương muốn mình phạm tội sao" Mắt nằng híp lại, cảm thấy thật thú vị, con người này thật là nóng vội.

Mạc Song nhìn nằng bị đối xử như vậy cũng không mấy hài lòng, dù nằng đã biết tướng phủ không ai tốt đẹp gì cả nhưng dù gì mẫu thân nằng cũng là chính thất trong phủ.

"Người có ý gì, tại sao ta lại phạm tội" Tô Điệp nhăn mi, cảm thấy hôm nay gặp lại nằng thật khác xa lúc trước.

Hạ Băng Liên nở nụ cười, cho rằng nằng không biết bà ta đang nghĩ gì sao, thật là ngây thơ quá, nằng là ai chứ, sát thủ hắc đạo đứng đầu thế giới lại dễ

dàng để người khác ức hiếp sao, nằng đầu phải là mềo bệnh.

"Thứ nhất người không phải chính thất, thứ hai ta là vương phi, người nói ta không có quy cũ, không có gia giáo, vậy thì người giải thích sao khi mệnh của người gọi vương phi là tiện nhân" Giọng nàng lạnh đi vài phần, nhất thời ánh mắt sắc bén của nàng làm bà ta kinh hãi không dám tin đây là phế vật Hạ Băng Liên.

Tô Diệp nghiêng răng, nàng dám lấy thân phận vương phi ra uy hiếp bà sao, một phế vật vô dụng như vậy làm sao Tiêu Dao vương gia chấp nhận được, Hạ Tư Thanh là đệ nhất mỹ nhân, làm sao có thể thua một phế vật như Hạ Băng Liên.

"Hừ, người còn chưa gả vào phủ vương gia mà dám nhận mình làm vương phi, thật là trơ trẽn, chính người mê hoặc vương gia làm cho Thanh Thanh mất mặt trước nhiều người như vậy, người làm mười mươi như người thật xảo trá" Tô Diệp khoanh tay cười khinh, thù hằn của bà ta vì muốn lấy lòng cũng hứa theo khiến tâm tình bà ta càng thêm ương ngạnh.

Nàng cười để lộ hai cái răng nanh, nụ cười càng lạnh lẽo hơn, nói nàng mê hoặc tên biến thái kia sao, nàng một chút cũng không hứng thú, tự hỏi nếu như ngày đó không cứu lấy Tiêu Nam Hiên thì vạn nhất sẽ không bị hắt hủi nhìn trộm, càng làm nàng mệt hơn là Hạ Tư Thanh ngay lúc đó lại muốn gờ trờ làm nhục nàng muốn nàng bị bẽ mặt trước các quan đại thần, mặc dù không muốn nhưng với thân phận sát thủ hắc đạo của nàng nàng không cho phép mình bị bại trận với kẻ yếu, lại nghĩ cho Hạ Băng Liên nơi này lúc nào cũng bị ức hiếp, bị chính đại tỷ của mình hành hạ đến chết, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy được tâm địa của Hạ Tư Thanh.

Con người đen tuyền ảo mộng đảo lên nhìn Tô Diệp, bà ta thoáng giật mình với ánh mắt lạnh lẽo đó, thân thể theo phản xạ tự nhiên run lên bần bật, bà cảm thấy khí tức của Hạ Băng Liên không giống như trước nữa, chính là nàng trở nên hồ hởi vô cảm với những lời bà vừa nói, nếu là nàng 3 năm trước thì có lẽ đã bị bà ta đánh rồi, không hiểu vì sao trước mặt Hạ Băng Liên lúc này bà ta có vài phần cảnh giác.

"Di nương ác hắc không rõ ý chỉ của hoàng thượng, ngài phong cho ta là Tiêu Dao vương phi đường đường chính chính trước mặt các đại thần, nếu nói ta mê hoặc cướp vương gia của đại tỷ thì có lẽ lời của hoàng thượng chỉ là đồ bỏ"

Một lời của nàng nói ra làm Tô Diệp chấn kinh, cả hạ nhân cũng lấy tay che miệng, lời nàng nói hoàn toàn có thể tố cáo Tô Diệp bà, nét mặt bà tái xanh đi, không nghĩ con người này có thể đem lời của hoàng thượng ra hù dọa, dù không muốn nhưng cũng là do hoàng thượng hạ thánh chỉ phong Hạ Băng Liên làm vương phi, đây là điều mà ai cũng biết, nếu lúc này là Hạ Băng Liên của 3 năm trước thì có lẽ bà ta đã thuận lợi dọa nạt nhưng đứng trước mặt bà ta là ai chứ, nhân danh sát thủ hắc đạo nổi tiếng khắp thế giới làm sao có thể dễ dàng để bà ta chà đạp.

"Nhiếp nhân không nên đối với vương phi của ta như vậy, thánh chỉ đã ban, nhiếp nhân làm phiền ngài thu lại những lời lúc này, nếu để hoàng thượng cùng vương gia nghe thấy, e rằng...." Mạc Song vui vẻ ra mặt, nàng cảm thấy thật hả dạ khi thấy nét mặt chuyển biến từng chút của Tô Diệp, muốn ức hiếp tiểu thư nàng sao, đâu có cửa.

Đang lúc bà ta còn đang bồi rồi thì một giọng không mấy thiện cảm ở phía sau cất lên "Diệp nhi nàng đang làm gì ở đó"

Hạ Băng Liên như không quan tâm, người mà bao lâu nay vứt bỏ Hạ Băng Liên mặc cho bọn nữ nhân trong phủ ức hiếp, điều này trong trí nhớ của Hạ Băng Liên vẫn còn nhớ mãi, người phụ thân độc ác này thật không xứng để nàng gọi là "phụ thân"

"Chào tướng quân"

Ngay lập tức mọi ánh mắt nhìn về nàng, Hạ Vũ Minh nhíu lấy mi, cảm thấy nàng sau bao nhiêu năm trở về đã khác xưa.

"Liên Liên con như vậy là có ý gì"

"Ta một chút cũng không có ý gì, chẳng hay tướng quân có thắc mắc gì sao" Khuôn miệng vẫn từ tốn trả lời, đôi mắt nhìn trực tiếp Hạ Vũ Minh không hề e ngại hay rụt rè như ngày trước.

"Con...thôi được rồi, hôm nay chắc cũng đã mệt, con về phòng của mình đi" Đột nhiên Hạ Vũ Minh hạ giọng, đáng vẻ phụ thân quan tâm nữ nhi của Hạ Vũ Minh khiến nàng thật kinh tởm.

Hừ! tưởng nàng không biết gì sao, chẳng qua là đang lấy lòng nàng, cái gì tình nghĩa phụ thân, đều là giả dối, cả hiện đại lẫn cổ đại đều như nhau, đều giả tạo như nhau.

Hạ Băng Liên lạnh lùng bước đi qua mặt nhiếp nhân Tô Diệp, ánh mắt oán hận của bà ta không giấu vào đâu được, ai cũng biết nhiếp nhân rất hay ức hiếp tam tiểu thư, lần này nàng phản bác lại khiến bà ta không xoay sở kịp, điều này làm hạ nhân bị bà ta bắt nạt cũng thỏa mãn vài phần.

"Lão gia, người xem nó kia, nó thật không coi thiếp ra gì" Dựa vào vai Hạ Vũ Minh nũng nịu, một cái liếc mắt của ông hạ nhân liền tản đi chỉ còn Tô Diệp ở đó.

Ánh mắt nhu tình của Hạ Vũ Minh đáng chết lên người Tô Diệp đang uốn éo quanh người, một nụ cười thâm tà hiện rõ trên gương mặt, chớp lấy cái eo của bà ta, Hạ Vũ Minh bắt đầu hưởng thụ hương vị lúc này.

"Ú, lão gia, người thật hư"

Bàn tay Tô Diệp không ngừng kích thích Hạ Vũ Minh, mùi luyện ái ngập tràn căn phòng, bàn tay trắng thường kéo toạch y phục của cả hai, tuyết hoa lê đầy đặn làm Hạ Vũ Minh càng hưng phấn, vật nhỏ không chịu nằm yên mà thúc giục xâm nhập vào hố sâu, Tô Diệp quần quai rên rỉ không ngừng, dù cả hai đã

trải qua 40 nhưng lại nhiệt huyết cao hơn rất nhiều, gương mặt uy mị của Tô Điệp làm Hạ Vũ Minh càng thêm hưng phấn ra vào liên tục làm bà ta chết mê chết mệt.

"A...lão gia...nữa... nữa"

Khỏe môi Hạ Vũ Minh cười thỏa mãn, nhanh chóng giải quyết xong xuôi, đứng lên chỉnh lại y phục, nhìn Tô Điệp vẫn còn luyến tiếc.

"Hôm nay tới đây thôi, ta còn phải vào cung"

"Lão gia, tiện nhân kia dám cướp vị trí vương phi của Thanh Thanh, lão gia sao lại nhẫn tâm nhìn Thanh Thanh ủy khuất như vậy" Tô Điệp rưng rưng, đáng về ủy khuất biểu lộ lên khuôn mặt.

Hạ Vũ Minh chau mày suy nghĩ

"Là tự nó khinh địch mà thách đấu Liên Liên, thánh chỉ đã hạ làm sao có thể kháng chỉ, nàng hãy tìm một trượng phu tốt hơn cho Thanh Thanh, quý vương gia là người thế nào nàng còn không rõ sao"

"Nhưng mà Thanh Thanh..."

"Được rồi, nàng đi khuyên Thanh Thanh vài câu, ta phải vào cung"

Hạ Vũ Minh phát tay bước đi, để Hạ Băng Liên gả cho quý vương gia là tốt nhất, Hạ Tư Thanh mỹ nhân thiên hạ phải làm thái tử phi, ngôi vị đó một ngày nào đó sẽ thuộc về Hạ Tư Thanh, đây mới là điều Hạ Vũ Minh cần.

Tô Điệp suy ngẫm một hồi, dù biết Hạ Tư Thanh có tình ý với Tiêu Nam Hiên nhưng hẳn là com người máu lạnh vô tình vô cảm với nữ nhân, không chừng Hạ Băng Liên sau khi gả đến cũng sẽ tiêu tan, nghĩ đến Hạ Băng Liên chết đi bà ta cười lạnh

"Phải, chờ tới khi người chết xem người còn ngông cuồng được nữa, haha"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quận Vương Rất Đáng Yêu

Ngồi xuống chiếc ghế Mạc Song nhanh chóng đi lấy trà cho nàng, cả buổi hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, nàng thích yên tĩnh hơn, sống trong kinh thành luôn khiến nàng khó chịu. Bởi lẽ nếu không phải lão cha Hạ Băng Liên đã sớm có ý đồ thì có lẽ bây giờ nàng đã trở về Thiên Sơn Trúc.

Nhắc đến mới nhớ, nàng rời Thiên Sơn Trúc cũng đã lâu, không biết Ngôn Phong quản lý ra sao rồi, lại lo hẳn sẽ nổi loạn mà đi tìm nàng, đến lúc đó nàng không biết phải giải thích làm sao.

"Tiểu thư người đang suy nghĩ gì đấy" Mạc Song trên tay bưng trà vào, chậm rãi rót lưng chừng nửa chén cung kính mời nàng uống.

"Đang nghĩ Ngôn Phong như thế nào" Nàng hộp ngum trà thơm, cơ thể thả lỏng ra bớt, suy đi tính lại vẫn nên tìm có để trở về sơn trang một chuyến.

Mạc Song hơi nghiêng đầu, mắt nhìn chăm chăm vào nàng "Tà Giáo đang càng lộ hành, nếu như chúng ta không sớm tiêu diệt bọn chúng thì sẽ còn có nhiều người vô tội phải chết, tiểu thư người đừng quên mình là môn chủ" Đôi mắt Mạc Song chuyển hướng không dám nhìn thẳng nữa.

Tay Hạ Băng Liên hơi ngừng, chén trà trên tay vẫn yên vị trên môi nàng, chậm một chút nàng tiếp tục uống chén trà, đôi môi nhấm nháp hương vị của trà.

Đặt xuống bàn nàng nhẹ nhàng đứng dậy "Ta biết, năm đó sư phụ đột nhiên truyền chức môn chủ cho ta cũng có nguyên nhân trong đó, Song Song ta hiểu muội muốn ta làm gì nhưng bây giờ chưa phải là lúc, ta bây giờ muốn nghỉ ngơi, muội cũng về phòng đi"

"Vâng" Mạc Song xoay lưng đi, nàng đi theo Hạ Băng Liên đã lâu, tính khí thế nào đều biết, nàng luôn tôn trọng quyết định của tiểu thư, dù nàng chưa chấp nhận được thì Mạc Song nàng cũng không ép.

Hạ Băng Liên thở dài, thật là mệt mỏi, nàng sai bước cho người hòa vào làn nước mát, thân nhiệt cảm thấy đã dễ chịu, nàng nhắm mắt tận hưởng, bao nhiêu mệt mỏi cứ để nó hòa vào với nước.

Vương phủ Tiêu Dao Vương.

Tiêu Nam Hiên lần mò tỉnh dậy, cảm thấy thật thoải mái, đột nhiên y nhớ ra lúc đó đang nói chuyện với nàng thì bệnh của y lại tái phát, làm sao bây giờ y lại

ở trên giường,cánh môi của hắn khẽ nâng,là nàng cứu ta sao!

"Long Ảnh"

"Vương gia ngài tỉnh rồi,thật may quá" Long Ảnh ngay lập tức xuất hiện,nàng đứng thật cao tay,nhìn Tiêu Nam Hiên tỉnh táo hơn mọi khi khiến hắn rất vui mừng,vương gia của hắn được cứu rồi.

"Đã xảy ra chuyện gì với ta,vương phi đâu"

"Hồi vương gia,là vương phi cứu ngài,vương phi đã hồi phủ"

"Hồi phủ? Vậy còn Viên Liệt" Tiêu Nam Hiên chau mày,nàng không đợi hắn tỉnh dậy mà đã hồi phủ rồi sao,không phải cả Viên Liệt cũng rồi đi rồi chứ.

Nhìn biểu hiện của vương gia như kẻ ngốc,Long Ảnh chỉ dám cười trong lòng chứ không dại mà bộc lộ ra ngoài,vương gia của hắn từ trước đến nay luôn có một biểu hiện trên mặt,từ lúc gặp nàng khuôn mặt của vương gia đã thay đổi liên tục cho thấy vương gia đang thật sự nghiêm túc với Hạ Băng Liên.

"Hồi vương gia,quận vương đang cùng nha hoàn chơi đùa ở Trân Châu Uyển"

"Đưa ta đến đó"

"Vâng"

Tại Trân Châu Uyển có nghĩa là khu vườn bảo bối,trong này có rất nhiều loại hoa quý hiếm,kể cả thảo dược cũng được lưu giữ ở đây.Bên cạnh hồ nước,một hình bóng kiều ngạo khoan tay cười mỉa đưa trẻ đang cuối đầu.

"Người là đồ đeo bám,cả người và đồ phế vật kia thật giống nhau,đều là đồ tin tiện"

Tiêu Viên Liệt đôi mắt đỏ hoe,con người từng mắt nhìn nha hoàn hống hách kia "Người không được nói mẫu thân ta"

"Haha sao,rõ phế vật đó cũng không phải mẫu thân người,việc gì người phải để ý,à hay là người là đồ nghiệt chủng của nàng ta và nam nhân khác mà sinh ra người để rồi đến đây lừa gạt vương gia nhà ta" Nha hoàn cười giễu,đôi mắt khinh thường nhìn Tiêu Viên Liệt.

"Không được nói xấu mẫu thân ta" Tiêu Viên Liệt kích động đẩy mạnh nha hoàn ngã ra đất "A,người dám đẩy ta" Á tức giận đứng bật dậy định tát đứa trẻ đang hoảng sợ ôm lấy đầu.

"Dừng tay"

Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói băng lãnh,Tiêu Nam Hiên chỉ chậm một chút nữa bàn tay dơ bẩn kia đã chạm vào khuôn mặt của Tiêu Viên Liệt,nhìn thấy vương gia nha hoàn hoảng sợ quý xuống "Tham kiến vương gia"

"CÚT" Giọng mặt y lạnh tanh,nha hoàn sợ hãi dập đầu khóc lóc "Vương gia tha mạng vương gia tha mạng nô tỳ hồ đồ xin vương gia tha mạng"

"Ta bảo người cút,người không nghe thấy sao" Mặt y đen lại,tu la đã quay trở lại,nhìn Tiêu Nam Hiên bây giờ thật đáng sợ,giọng mặt y làm Tiêu Viên Liệt sợ hãi òa khóc,nó dù sao cũng chỉ là đứa trẻ 5 tuổi.

"Liệt nhi đừng khóc,ta làm con sợ rồi" Y gạt mình đồ dành,đây là lần đầu y đồ dành hải tử nên rất luống cuống không biết phải làm gì.

"Đừng khóc nữa,mẫu thân không thích con khóc như vậy,rất xấu"

Hết cách Tiêu Nam Hiên đành lấy nàng ra đồ dành,quả nhiên tiểu quận vương liền nín khóc,bất ngờ Tiêu Nam Hiên cười ha hả,nhóc con này thật là đáng yêu.

"Tỷ tỷ thật xấu,tỷ tỷ mất mẫu thân" Tiêu Viên Liệt sụt sùi,nước mắt còn vương bên trên khóe mi,giọng nói cũng lạc đi theo tiếng nói.

Mâu quang y băng lãnh nheo lại,liếc mắt sang Long Ảnh "Rút lui"

Nha hoàn ngăn ra,người run lên cầm cập,tay chân bần rần không cử động nổi,thân người cứng đờ không nói lên lời,Tiêu Nam Hiên như vậy lại độc ác thốt ra lời lẽ đó,à run sợ về mặt của y,làm sao ả có thể quên rằng Tiêu Nam Hiên là loại người gì cơ chứ,Chiến thần Đông Hán tước hiệu Tiểu Dao Vương cường đại trên chiến trường mệnh danh thiên tài tam quốc,đối với nữ nhân cực kì tàn bạo,hôm nay chọc phải tiểu quận vương cũng chính là chọc giận quý vương gia.

Long Ảnh tuân chỉ lập tức điểm huyết cầm làm nha hoàn không thể kêu la,Tiêu Nam Hiên liếc mắt hắn liền hiểu nên rời chỗ khác,tiểu quận vương tuổi còn nhỏ nếu không may nhìn thấy sẽ vậy bản tâm trí của tiểu quận vương.

"Được rồi con đừng khóc nữa,người xấu đã bị ta trừng phạt,không ai nói xấu mẫu thân nữa" Dịu giọng lại,đây là lần đầu tiên y tiếp xúc với một đứa trẻ,nó không giống những đứa trẻ khác,rất biết nghĩ cho người khác,điều làm Tiêu Nam Hiên yêu mến chính là sự chân thành của đứa trẻ này.

"Phụ...phụ...thân ta muốn gặp mẫu thân" Tiêu Viên Liệt cả lăm, không hiểu vì sao khi gọi nàng là mẫu thân cực kì suông sẻ, nhưng khi đối mặt Tiêu Nam Hiên lại có chút sợ sệt.

Không phải ý đồ của tiểu quận vương hẳn không biết, y chỉ cần nhìn qua ánh mắt cũng đủ hiểu người đó muốn gì, mặc dù vậy y đã nhận tiểu hài tử này làm con, cũng chính là quận vương của Tiêu Nam Hiên và Hạ Băng Liên, đã là hài tử của y thì tuyệt đối sẽ không để ai khi dễ nó nữa.

"Liệt nhi con cứ gọi ta là phụ thân, ta cũng sẽ như mẫu thân bảo vệ con, trời hôm nay đã gần tối, hay là thế này, ngày mai ta sẽ dẫn con đi gặp mẫu thân, con thấy thế nào"

Tiêu Viên Liệt có người, thật sự hẳn rất muốn ở cùng nàng, đôi mắt đỏ hoe nhưng tiểu quận vương không hề khóc lóc, vì lúc này Tiêu Nam Hiên có nói nếu khóc mẫu thân sẽ không thích.

Khóc mất y có giết, nó có phải là đứa trẻ 5 tuổi không đấy, có thể bày ra dáng vẻ đó thật khó thể tin nó lại hiểu chuyện đến thế.

"Vâng được, Viên Liệt sẽ nghe lời phụ thân" Hào quang trong mắt lộ rõ, Tiêu Viên Liệt nếu ngoan ngoãn thì sẽ được gặp mẫu thân, cái đầu gật liên tục.

Y bật cười thành tiếng, quả là đứa trẻ đáng yêu, vừa thông minh nhanh trí lại nhanh nhẹn trong hành động, có lẽ Tiêu Viên Liệt chính là tiểu quý mà thiên nhân phái xuống để đưa nàng và hắn tiếng lại gần nhau hơn. Y ngược mắt lên trời khẽ nở nụ cười, thầm cảm ơn đã đưa Tiêu Viên Liệt đến với hắn.

Hoàng cung Đông Cung Thái Tử

Tiêu Duật Hành ma mị bóp nát chén trà trong tay, con người đen tuyền cực âm độ nhìn kẻ đang quỳ run sợ dưới kia.

"Chỉ có hai người mà đám người các người cũng xử lí không xong, ta nên xử phạt các người như thế nào mới thỏa đáng a"

Đám người phía dưới co rụt người, nuốt một ngụm nước bọt can đảm lên tiếng "Là chúng thuộc hạ vô dụng khản cầu thái tử rộng lượng bỏ qua"

"Ha... Trong mắt các người ta là người rộng lượng a" Thái tử yên vị trên ghế da hổ, đôi mắt cười ma mị khiến người khác phải khiếp sợ.

"Thân vương được hoàng thượng tuyển phi, tam tiểu thư tướng phủ được chọn trong lần thi đó, nghe nói thân vương rất yêu quý vị tam tiểu thư này"

"Yêu quý...thứ hẳn có, ta nhất định phải có"

Tiêu Duật Hành điên cuồng cười, trò vui sắp bắt đầu rồi đây, bên dưới không ai dám hó hé gì nữa, thái tử duy nhất Đông Hán chính là kẻ máu lạnh vô cùng biến thái, những thứ hẳn muốn có ngay tức khắc sẽ có, Tiêu Nam Hiên chính là thứ hẳn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Ta Không Cho Phép Nàng Sinh Con Cho Ai Ngoài Ta!

"Liên Liên, chúng ta kết thúc thôi"

Trên sườn núi, nòng súng trên tay người con trai hướng về phía cô gái, mặt cô lạnh tanh, xen lẫn chút đau đớn, tại sao?

"Tại sao? anh nói yêu tôi cũng chỉ là giả dối thôi sao" Huyết Liên lùi về sau vài bước, gót chân cô chạm sát bờ vực thẳm.

Đây là nơi người ta hay nhắc đến là **Dây Tử Thần**, hôm nay đứng tại nơi này cô lại bị chính người yêu của mình phản bội.

"Yêu, anh đã từng yêu nhưng bây giờ thì đã không còn, có trách hãy trách em quá thông minh, Hắc Đạo chính là kẻ thù của anh"

Cô ôm mặt, vài giọt nước mắt lăn ra từ mí, thật là buồn cười, chỉ vì cô là Hắc Đạo thôi sao, yêu? Cô chỉ muốn được yêu thương nhưng tại sao lại khó đến thế, Huyết Liên ôm đầu hét thật to, bỗng chốc trái tim người con trai đau nhói, anh nhắm mắt bóp cò súng.

ĐỪNG.....

Một tiếng nghe chói tai, anh mở mắt to hết cỡ, cô là nhảy xuống vực trước khi anh nổ súng

"LIÊN LIÊNNNN"

Huyết Liên trên môi cười,nụ cười lạnh lẽo tốt cùng,một nụ cười dành cho ác quỷ nay lại biểu hiện trên mặt cô

" Huyết Liên ta nếu có kiếp sau gặp người thì chính tay ta sẽ lấy đi mạng người,TIÊU DUẬT HÀNH"

Thân người cô rơi xuống,thật nặng,cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác chết là như thế nào,sẽ đau hay xác cô sẽ tan biến,y thức mơ hồ làm Huyết Liên ngất đi.

Hạ Băng Liên trên giường mơ hồ nói,vài giọt nước mắt trào ra từ khóe mi,mồ hôi ứa ra như nước,thân thể nàng run lên từng đợt,Mạc Song lo sợ nhưng gọi nàng mãi không thấy nàng dậy.

Một bàn tay nam tính ôm lấy thân người Hạ Băng Liên đỡ dành,trong ý thức Hạ Băng Liên cảm thấy thật an toàn,thân nhiệt thật ấm áp giúp Hạ Băng Liên không còn run nữa.

"Vương gia..." Mạc Song khẽ gọi nhưng bị ánh mắt của Tiêu Nam Hiên làm im bật.

Y chỉ muốn dẫn Tiêu Viên Liệt đến gặp nàng nhưng không ngờ lại chứng kiến nàng như vậy,đã có chuyện gì xảy ra với nàng sao,đôi mắt y trùng xuống quay nhìn Mạc Song đang ngơ ngẩn nhìn.

"Người là Mạc Song"

"Hà....Dạ" Mạc Song bất ngờ bị hỏi nên có chút phản ứng chậm,đây là lần đầu Mạc Song tiếp xúc lâu với Tiêu Nam Hiên,đúng là vị Tiêu Dao vương này thật nguy hiểm,y chỉ cần liếc mắt cũng đã làm Mạc Song cảm nhận sát khí trong đó,nếu không phải là người luyện võ chắc cái liếc lúc này đã làm nàng khóc thét.

"Quận vương đang ở cùng Long Ảnh,người lui xuống cùng Long Ảnh trông coi quận vương đi"

"Nhưng mà tiểu thư..."

"Lui xuống"

Tiêu Nam Hiên gằn giọng,Mạc Song nhất thời bị run sợ lập tức lui xuống,nàng không dám chậm trễ nữa.

Mạc Song vừa đi cũng là lúc Hạ Băng Liên tỉnh dậy,đôi mắt lơ mơ chưa tỉnh hẳn,tiếng ồn đã làm nàng tỉnh giấc,nàng đưa tay dụi dụi mắt trông như một con mèo nhỏ.

"Nàng đừng đáng yêu như vậy chứ,ta sợ ta không kiềm nổi" Tiêu Nam Hiên khẽ nâng cánh môi lên,con ngươi nhìn chằm chằm vào đôi môi quyến rũ của nàng.

Hạ Băng Liên ngẩn người,đôi mắt mờ to ngạc nhiên,nàng nằm mơ sao,hay là ám ảnh tên quái dị đó rồi,Tiêu Nam Hiên sao lại ở đây.

"Tiêu...Tiêu...Nam Hiên...AAA"

Nàng vùng vẫy,vì đang ở trong vòng tay của Tiêu Nam Hiên nên nàng lỡ tay đẩy mạnh y,vì quá bất ngờ nên y bị mất đà ngã xuống,Hạ Băng Liên vội vã đứng dậy vấp phải chân của Tiêu Nam Hiên mất đà ngã theo.

Phải nói sao nhỉ,tình huống bây giờ,cả hai trợn tròn mắt...hề hề...họ là...môi chạm môi!

Nàng phản ứng nhanh,đứng bật dậy,khuôn mặt đỏ xen lẫn tức giận.

"Người...người làm gì ở đây,cút ngay"

Tiêu Nam Hiên bị nàng quát,chân nàng mạnh mẽ đá y lọt giường,y như người mất hồn,không cảm thấy đau đớn gì cả,cũng không có tức giận khi nàng làm vậy, thần thờ đứng dậy đi ra,khuôn mặt y vẫn đơ toàn tập,nếp mình sát cánh cửa y cười điên dại,môi thật là ngọt,điều y đang suy diễn trong đầu.

Trong phòng,Hạ Băng Liên ôm lấy tim mình,cảm giác tim đập thật nhanh,đó là nụ hôn đầu của nàng,làm sao lại để ác ma đó cướp đi cơ chứ....Aaaa nàng hận không thể giết chết tên biến thái đó.

Nửa khắc sau Hạ Băng Liên y phục đỏ thắm bước ra,bốn mắt chạm nhau,nàng không thèm nhìn y nữa,về mặt giận dữ của nàng làm y càng thêm lúng túng,y làm mẫu sư tử này giận rồi.

"Liên Liên nàng giận ta sao,ta xin lỗi,lúc này nàng rất lạ...ta chỉ là muốn nàng yên tâm hơn".

Tiêu Nam Hiên tích cực giải thích,nàng dừng bước,nghe thoáng qua những lời lúc này,lúc này nàng đã nằm mơ,không phải nàng nói mơ đấy chứ,nếu vậy cả Tiêu Nam Hiên đều đã nghe thấy rồi sao.

"Lúc này ta đã nói những gì" Nàng quay hết người lại đối mặt với y, gương mặt lạnh lại.

"Đừng"

"Chỉ có vậy?" Con người nghi ngờ đáng chết lên người y, nàng nheo đôi mắt lại, nếu dám nói dối nàng sẽ cho Tiêu Nam Hiên biết tay.

"Ừm, chỉ có vậy, nàng đừng giận ta nữa nhé"

Nàng hóa đá, Tiêu Nam Hiên đột nhiên trở thành một con cún con quẩn lấy nàng, cái đầu dụi dụi vào tay nàng, nàng tự hỏi đây có phải là người được mệnh danh là Chiến thần Đông Hán Tiêu Dao vương không vậy, hẳn bây giờ chẳng khác nào một con cún nịnh nọt.

"Người xê ta ra một chút" Nàng lại đẩy y, bàn tay y nắm lấy nàng găt gao ôm chặt, hơi thở phả vào tai nàng, giọng y mê hoặc nàng "Nếu nàng tha lỗi cho ta thì ta sẽ buông nàng ra a"

"Được....được...ta không giận nữa, mau buông ta ra" Hạ Băng Liên nhắm mắt, cố kìm nén thân mình, đợi lúc Tiêu Nam Hiên buông lỏng tay nàng một cước đá vào chân làm y đau đớn ôm chân khóc không ra tiếng.

"Nàng...nàng dám gạt ta...đau quá..."

Khuôn mặt y nhăn nhó làm nàng cảm thấy thật buồn cười, Hạ Băng Liên phút chốc cười phá lên, nụ cười thật tự nhiên

"Đẹp quá"

"Haha cái gì đẹp"

"Nàng cười thật đẹp"

Tiêu Nam Hiên yêu nghiệt tạo dáng, lời lẽ của y làm nàng đỏ mặt quay đi, hẳn mới khen nàng sao.

"Mẫu thân"

Tiêu Viên Liệt vui vẻ chạy lại từ xa, nàng như thể cũng quên đi Tiêu Nam Hiên đang ngồi dưới đất, dang tay đón lấy Tiêu Viên Liệt đang vui vẻ chạy lại.

"Sao lại chạy nhanh như vậy, sẽ mệt lắm đấy"

"Hihi không mệt, gặp mẫu thân sẽ không mệt nữa"

Tiêu Viên Liệt nằm gọn trong tay nàng, nụ cười hồn nhiên ôm lấy nàng dụi dụi, bỗng dưng nàng cảm thấy sao tiểu yêu tinh này lại giống Tiêu Nam Hiên như thế chứ. Nhìn hai người vui vẻ mà quên đi kẻ bị nàng làm ra thế này, y thật là ghen tị với Tiêu Viên Liệt a~

"Tam muội"

Một giọng nói nhào nhẹt phát ra từ phía sau Tiêu Nam Hiên, Hạ Tư Thanh thân hồng nhạt đi đến, dáng vẻ thướt tha yếu điệu lướt đến trước mặt Tiêu Nam Hiên, vừa hay tin vương gia đến phủ tướng quân liền bảo Tiểu Thúy sửa soạn cho nàng ta thật là đẹp để gặp hắn, vừa thấy Tiêu Nam Hiên ả đồ mặt thẹn thùng.

"Ai đó, sao vương gia lại ngồi dưới đất chứ, tam muội của thân thật thất lễ"

"Mẫu thân, đó là hồ ly tinh"

Tiêu Viên Liệt chỉ tay vào Hạ Tư Thanh buông ra câu hỏi ngây ngô, nàng phút chốc cười phì ra, đứa nhỏ này dám nói Hạ Tư Thanh là hồ ly tinh sao, nàng còn đang chờ phản ứng của vị đại tỷ này à...

"Người bảo ai là hồ ly tinh, đứa nhỏ này là hài tử của ai sao lại để đi vào đây chứ, người đâu mau lôi nó ra ngoài"

Hạ Tư Thanh tức giận, tiểu tử này dám nói nàng là hồ ly tinh trước mặt vương gia sao, nàng xinh đẹp như vậy làm sao có thể thua ai được kia chứ, mà khoan đã, vừa nãy có nghe tiểu tử đó gọi Hạ Băng Liên là mẫu thân, không phải là nàng ta đã làm ra chuyện bại hoại gì đó rồi chứ, nếu vậy thì vương gia sẽ không lấy nàng ta nữa, một ý nghĩ xấu vừa hiện lên trong đầu Hạ Tư Thanh, nếu vậy thì ả có thể gả cho Tiêu Nam Hiên, lúc này y ngồi dưới đất không phải là đã biết Hạ Băng Liên làm ra chuyện bại hoại nên mới bị nàng khán cự đẩy chứ, nhìn Tiêu Nam Hiên ganh ghét tiểu tử đó như vậy không lẽ ả đã đoán đúng rồi chứ.

"Tam muội lễ nào...nó là hài tử của muội...nếu vậy...lẽ...lẽ nào muội có người khác bên ngoài, vậy còn vương gia..." Hạ Tư Thanh giả vờ ngạc nhiên không nói lên lời.

Tiêu Nam Hiên đứng dậy phủi bụi trên người, nam nhân khác? Hạ Tư Thanh lại cả gan gần nàng cùng nam nhân khác sinh ra Tiêu Viên Liệt sao, mắt y nheo lại, trên người tỏa ra sát khí nhìn về Hạ Băng Liên.

Là người luyện võ nên Hạ Tur Thanh rất nhạy bén, vương gia phát khí nghĩa là đang tức giận, lời nói của ả đã tác động đến vương gia sao, nếu vậy thì ả có cơ hội để hạ nhục Hạ Băng Liên ngay trước mặt Tiêu Dao vương, nếu vậy vương gia ác hắc sẽ cảm động mà bỏ Hạ Băng Liên.

"Tam muội, nếu muội đã lỡ ta sẽ thay muội khuyên nhủ phụ thân, vương gia, thần thiếp thay tam muội thỉnh tội, khẩn cầu vương gia tha cho muội muội cùng nam nhân kia một con đường sống, là đại tỷ thần thiếp xin lãnh tội thay tam muội"

Hạ Tur Thanh dửng dưng và đáng thương, nhìn mà phát ốm, Tiểu Thúy đứng bên cạnh cũng phụ họa theo "Vương gia đại ân đại đức, tam tiểu thư là người hiền lành, tiểu thư rất thương yêu tam tiểu thư, xin vương gia ân xá xóa tội cho tam tiểu thư"

Hạ Băng Liên nhìn hai người diễn cũng thật kì công, nàng nở nụ cười lạnh, Hạ Tur Thanh ơi là Hạ Tur Thanh, xinh đẹp như vậy lại là kẻ hạ lưu.

"Đại tỷ, người đang nói gì vậy, ta... thật sự không hiểu"

Nàng đặt Tiêu Viên Liệt xuống đất, nàng chán vẻ mặt ngây thơ của Hạ Tur Thanh lắm rồi, tuy rằng không quan tâm nhưng mà rất tiếc nàng không phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy, muốn diễn thì nàng sẽ diễn chung.

"Hài tử này là của muội?"

"Ừ, có gì sao" Nàng trả lời bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

"Muội... vậy còn vương gia, muội biết kháng chi sẽ tội lớn như thế nào không"

"Đại tỷ của nàng thật hiểu lễ nghĩa, chẳng bù cho nàng" Tiêu Nam Hiến im lặng giờ mới lên tiếng, Hạ Tur Thanh thật sự sung sướng khi nghe Tiêu Nam Hiến khen ngợi.

"Vương gia quá khen, thần thiếp chỉ muốn làm tròn trách nhiệm" Đồi má Hạ Tur Thanh ửng hồng, thật là ngại ngùng.

"Phụ thân, Liệt nhi muốn người cùng mẫu thân dẫn đi chơi"

Tiêu Viên Liệt thật biết đúng lúc lựa lúc Hạ Tur Thanh vui sướng tột cùng lại làm ả như từ tầng mây cao nhất rơi xuống đáy vực, khuôn mặt ả co quắp lại, vẻ mặt cứng đờ không tin những gì vừa nghe được.

"Ta là tỷ tỷ của mẫu thân con, con là Liệt nhi đúng chứ, Liệt nhi ngoan, ngài ấy là vương gia, không thể tùy tiện gọi như vậy được"

Hạ Tur Thanh cố ý khuyên nhủ, cho rằng tiểu tử này gọi bừa.

Tiêu Viên Liệt đôi mắt tròn xoe ngây ngô nhìn Tiêu Nam Hiến rồi lại nhìn nàng rồi lại cuối đầu nhìn xuống đất, mọi người ai cũng kiên nhẫn nhìn tiểu hài tử, nó có phải là đứa trẻ 5 tuổi không vậy, có thể biểu hiện được nhiều biểu cảm như vậy.

"Nhưng mà phụ thân kêu ta gọi như vậy, phụ thân không thích Liệt nhi gọi như vậy sao" Đôi mắt nó rung rung, phụ thân ghét Liệt nhi sao, khóc mất y co giật liên tục....bé con của hắc và Hạ Băng Liên....khóc rồi.

Tiêu Nam Hiến mặt đen lại, liếc mắt về Hạ Tur Thanh làm ả giật mình, sao vương gia lại nhìn ả như vậy, ả đâu cố ý làm nó khóc đâu.

"Hạ Băng Liên người mau làm gì đi, nó là con của người mà, mau dỗ nó đi, thật là nhức óc"

"Bỏn vương cứ nghĩ người là đại tỷ hiểu lễ nghĩa hơn nàng nhưng trước mắt người dám làm bảo bối của ta khóc" Tiêu Nam Hiến lạnh mặt, Hạ Tur Thanh sợ hãi lùi về phía sau, nói như vậy vương gia đồng tình với Hạ Băng Liên sao.

"Liệt nhi đừng khóc, mẫu thân sẽ không thích Liệt nhi khóc"

Như hiểu được Tiêu Viên Liệt sẽ ngừng khóc, y hoàn hảo dỗ dành khiến nàng không thể tin được y dùng nàng dỗ dành.

"Nghe lời phụ thân đi, mẫu thân không muốn nhìn Liệt nhi khóc"

"Liệt nhi không khóc, nhưng mà..." Tiêu Viên Liệt cuối gầm mặt, suy nghĩ đến lời lẽ của Hạ Tur Thanh, khóc mất lại ửng hồng.

"Phụ thân chính là phụ thân của con, Liệt nhi không cần sợ nữa, lại đây" Tiêu Nam Hiến nhắc bóng Tiêu Viên Liệt, y vui vẻ làm Tiêu Viên Liệt ngừng khóc hẳn.

Hạ Tur Thanh chán ghét nhìn Tiêu Viên Liệt, như vậy vương gia lại sủng nịnh nó hơn, Hạ Băng Liên như vậy lại dụ dỗ vương gia chấp nhận hài tử này, thật là tro trên.

"Thật tốt quá, vương gia lại chấp nhận Liệt nhi, Thanh Thanh thay mặt tam muội cảm tạ"

"Đại tỷ không cần làm vậy, Liệt nhi là con nuôi của và Hiến Hiến, đã làm đại tỷ hiểu lầm thật ngại quá"

Hạ Băng Liên cười khê, nàng thật hứng thú với vẻ mặt của Hạ Tur Thanh lúc này a.

"Con...con...con nuôi sao"

Hạ Tur Thanh lấp bắp không nói lên lời,nếu vậy vương gia đã biết trước nên mới thản nhiên như vậy nhưng mà lúc này Tiêu Nam Hiên rõ ràng tức giận kia mà,làm sao bây giờ lại yêu thương như vậy kia chứ.

"Nhưng lúc này vương gia tức giận..."

"Ta tức giận là vì người gán nàng với nam nhân khác,ta không cho phép"

Y gắt gao trừng mắt với Hạ Băng Liên,gì chứ,nàng có làm gì sao,là do hấn tự suy diễn đấy chứ,Hạ Tur Thanh khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ,từ này đến giờ chỉ có ả không hiểu chuyện gì,lại làm những trò lung tung trước mặt nàng và Tiêu Nam Hiên.

"Ta..ta đi chuẩn bị vài thứ,thật ngại quá,chỉ là hiểu lầm,vương gia ta xin cáo lui"

Hạ Tur Thanh quay đầu bỏ đi,giương mặt ả đầy sát khí,Hạ Băng Liên người đã biết trước nhưng giả vờ không biết gì,thù này ta nhất định sẽ trả,cả tiểu tử đó nữa,hôm nay dám làm đại mỹ nhân ta xấu hổ như vậy,ta sẽ báo thù.

Nàng cười khoái chí,nhìn bộ dạng của Hạ Tur Thanh thật là buồn cười,mà Tiêu Nam Hiên thật là,cứ tưởng hấn bên vực Hạ Tur Thanh nhưng không ngờ lại làm nàng ta mất mặt như vậy.

"Nàng cười gì chứ"

"Người làm đại tỷ ta,haha"

"Là nàng ta không hiểu đó thôi"

"Nhưng mà thật cảm ơn người"

Hạ Băng Liên tâm tình vui vẻ,cảm thấy Tiêu Nam Hiên thật thua vị.

"Sao lại cảm ơn ta,nhưng mà lúc này..."

Y suy nghĩ lại chuyện lúc này có chút xấu hổ,một vương gia luôn lạnh lùng như vậy lại dễ dàng hài tử,chiến thần cũng có lúc biểu hiện như vậy sao,y cảm thấy mình có chút thay đổi kể từ khi gặp nàng.

"Liệt nhi thật ngoan,con mau tìm cô cô đi,ta và phụ thân sẽ theo sau"

"Đi chơi ạ" Tiêu Viên Liệt hai mắt hưng phấn nhìn nàng,thấy nàng đã gật đầu liền vui mừng đi tìm Mạc Song.

"Cẩn thận đấy"

Tiêu Nam Hiên bước đến gần nàng,vòng tay ôm lấy nàng khiến nàng giật mình

"Người...làm gì vậy,buông ta ra"

"Một chút thôi,nàng có thể gọi ta như lúc này được chứ"

Lúc này "Hiên Hiên" Nàng sực nhớ ra những lời lúc này,hấn vẫn còn nhớ sao,lúc đó nàng chỉ gọi đại nhưng Tiêu Nam Hiên lại để ý như vậy.

"Ta chỉ thuận miệng,người buông ra đi,nếu không..."

"Sẽ đá ta như lúc này sao"

Lời của nàng bị y cắt ngang,không thể dùng chiêu cũ rồi.

"Hiên Hiên" Môi nàng mấp máy,Tiêu Nam Hiên run lên vì vui sướng,nói lỏng vòng tay,nhân cơ hội nàng một lần nữa đá mạnh vào chân y.

"Ai cha...nàng...đau quá,nàng có phải là nữ nhân không vậy"

Y mặt nhăn nhó ôm chân,mẫu sư tử này thật lắm kẻ,nhưng mà y rất vui vì được nàng gọi như vậy,mắt y híp lại cười khê.

"Có gì đáng cười,người thật bỉ ổi dám lợi dụng chiếm tiện nghi của ta"

"Ta yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên kéo nàng hôn vào môi,thân nàng cứng ngắt,mắt mở to hết cỡ,sao nàng lại không phản ứng được,sao lại không phản ứng khi Tiêu Nam Hiên hôn nàng.

"Ta không cho phép nàng sinh con cho ai khác ngoài ta"

Y ôm nàng, hơi thở phả vào tai làm nàng rùng mình, những lời lúc này của Hạ Tư Thanh đã tác động mạnh mẽ đến Tiêu Nam Hiên, cuộc sống bình yên của nàng đã bị tiêu tan nhưng sao trong lòng nàng lại thấy, thật là vui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trọng Thương...Hắn Giận Nàng!

Trên bàn tiệc Hạ Vũ Minh bắt giác run sợ cái người đang ngồi trước mặt, đột ngột đến như vậy khiến ông chẳng thể chuẩn bị những gì, lại ngồi liếc mắt qua nhìn Hạ Băng Liên bình thần ăn uống như không có chuyện gì, thật kì lạ, phở vật này sao lại mạnh dạng thế, lại rất ra dáng một tiểu thư quyền quý, càng kì lạ hơn là tiểu hài tử đang ngồi bên cạnh kia, không nghịch ngợm như những hài tử khác mà rất có khí thế của một đế vương, rất ngoan ngoãn chăm chú ăn uống, làm sao một tiểu hài tử 5 tuổi lại có khí thế này, hơn nữa nó xuất thân từ đâu, được Tiêu Nam Hiên diu dắt như vậy không phải là con riêng của hắn đó chứ, lại hướng mắt Tiêu Nam Hiên tạ lỗi.

"Thật thất lễ quá, thần không nghênh đón chu toàn mong vương gia thứ lỗi"

Y con người không nhìn đến Hạ Vũ Minh, tay gấp thức ăn bỏ vào bát cho nàng, hành động này làm Hạ Vũ Minh cả kinh, Chiến thần Tiêu Dao vương không gần nữ sắc coi nữ nhân như cỏ rác nay lại đi bón ăn cho một phở vật, điều này sao có thể, nhìn Hạ Băng Liên vẫn từ tốn gấp thức ăn cho vào miệng như thể không có chuyện gì càng khiến cho Hạ Vũ Minh kinh hãi, làm sao một phở vật lại được vương gia sủng ái như vậy.

"Liên nhi, ngày mai nhị ca của con từ biên cương trở về, Nham nhi rất nhớ con đó"

"Nhị ca" Đứa nàng ngưng lại, kí ức của Hạ Băng Liên trước đây đúng là toàn nghiêng về nhị ca Hạ Vũ Nham này, nàng chỉ là hoàn hồn trong cơ thể Hạ Băng Liên, nếu nói đến ác hân sẽ cảm thấy vui sướng nhưng trên mặt nàng lại không biểu hiện gì là vui sướng cả, Hạ Vũ Minh con người nheo lại dò xét, từ khi trở về mọi hành động của nàng đều trở nên khác hẳn so với 7 năm trước, rốt cuộc nàng có phải là Hạ Băng Liên hay chỉ là giả mạo.

"Con không vui sao, từ nhỏ chẳng phải hai đứa rất thân thiết sao"

"Lớn vẫn là lớn, nhỏ vẫn là nhỏ, nhị ca đối với ta một mực yêu thương làm sao ta có thể không vui được, chỉ là vương gia sẽ không thích nếu ta biểu hiện trên mặt mình"

Hay cho một câu né tránh nghi ngờ của Hạ Băng Liên, mà không hẳn là chỉ muốn né tránh Hạ Vũ Minh nghi ngờ mà còn muốn làm cho Tiêu Nam Hiên không bị ăn giấm chua.

Y mâu quang hơi nheo lại, nàng nói rất thân mật với Hạ Vũ Nham từ nhỏ sao, y đúng thật một chút về nàng cũng không biết, chỉ biết rõ nàng từ nhỏ đã không được yêu thương lại bị hạ nhân khinh thường.

"Vũ Nham đã lâu chưa cùng bốn vương uống rượu, ngày mai cũng là tổ chức yến hội trong cung, đây quả là phúc khí"

"Vương gia anh minh, Nham nhi thật có phúc khí lớn"

"Tướng quân khách khí quá rồi, cũng sắp là người một nhà"

Tiêu Nam Hiên tựa tiểu phi tiểu, không phải y không rõ những ý đồ của Hạ Vũ Minh, chỉ là y rất thích thú về mặt bình thần của Hạ Băng Liên, mọi lời đồn cũng chỉ là lời đồn, tận mắt thấy mới là chắc chắn nhất, y khẳng định Hạ Băng Liên từ trước đến giờ chỉ là giả vờ ngốc nghếch, dù y không biết vì sao cho đến tận bây giờ nàng mới là chính mình nhưng mà y nhất định yêu thương nàng, là trượng phu của nàng y không có phép ai khi dễ.

"Mẫu thân, Liệt nhi muốn đi chơi"

Tiêu Viên Liệt ăn xong để đứa rất gọn gàng rất có quy củ, Hạ Vũ Minh trở mắt nghe Tiêu Viên Liệt gọi nàng là mẫu thân, chẳng lẽ Hạ Băng Liên suốt 7 năm ở ngoài đã làm ra cái chuyện bại hoại.

"Liên nhi như vậy là sao, hài tử này sao lại gọi con là mẫu thân, chẳng lẽ con đã..."

Nàng nhếch môi cười

"Tướng quân thật có suy nghĩ rất giống đại tỷ a, Liệt nhi là hài tử của ta và vương gia"

"Tướng quân nên gọi là quận vương mới đúng với quy củ"

Long Ảnh đứng phía sau nhắc nhở,nàng thầm khen Long Ảnh rất biết đúng lúc mà tấn công,lại liếc mắt nhìn Tiêu Nam Hiên ý tứ khen hắn rất biết chọn người.

Y gương mặt vui mừng,nàng lúc trước luôn đuổi hắn,bây giờ chính là cơ hội tốt để lấy lòng mẫu sư tử.

"Liệt nhi con phải gọi người này là ngoại tổ phụ"

"Ngoại tổ phụ a" Tiêu Viên Liệt chớp mắt nhìn Hạ Vũ Minh,bất giác Hạ Vũ Minh cảm thấy như đang bị trấn áp nặng nề,do có vương gia ở đây hay là do mưu kế quỷ quái của Hạ Băng Liên áp đảo,thật khó mà phân biệt.

"Thần có chút bất ngờ nên không biết phép tắc,mong vương gia ân xá"

"Không cần đa lễ,dù sao quận vương cũng là cháu ngoại của Hạ tướng quân,thân thiết với nhau cũng nên phải"

Nàng khẽ cười với y làm tim y điên cuồng đập mạnh,nàng cười với y rồi,y biết mẫu sư tử rất khó mà dỗ dành,cho dù không thích Hạ Vũ Minh thật thật giả giả ở đây nhưng hắn cũng rất cảm ơn Hạ Vũ Minh đã làm đệm cho hắn chọc vui mẫu sư tử.

Nhìn cả hai ý tứ qua lại,Hạ Vũ Minh cảm thấy mình như là vật mua vui,lại không dám biểu hiện lên trên khuôn mặt,nếu để quý vương nhìn thấy sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra,tốt nhất nên cứ chấp nhận đưa cháu ngoại không rõ nguồn gốc này đi.

"Phải phải,vương gia nói rất phải,Liệt nhi con thật có phúc được vương gia ân sủng,phải biết nghe lời vương gia nghe chưa"

"Tướng quân cũng nên gọi ta một tiếng vương phi,quy cũ vẫn là trên hết,phải không vương gia"

"Rất phải,tướng quân nên làm đúng theo quy cũ a"

Hạ Vũ Minh toát mồ hôi,nghe hắn mà nhẩn nha,phế vật này trước mặt vương gia lại hống hách như vậy.

Hạ Băng Liên lạnh mặt,con người sâu hút chứa điều bí ẩn,hơi thở băng lãnh nói từng chữ một

"Tướng quân có gì không hài lòng sao"

"Không...không..chỉ là thần có chút mệt mỏi thưa...vương..phi"

"Ồ vậy tướng quân nên nghỉ ngơi mới phải,ngày mai yến tiệc sẽ làm phiền đến Hạ tướng quân rồi" Tiêu Nam Hiên phong thái ung dung đuổi khéo,tiểu bảo bảo của hắn đã rất muốn đi chơi,hắn cũng đã chán nhìn Hạ Vũ Minh diễn kịch,nếu như Hạ Vũ Minh nghe được tâm tư của Tiêu Nam Hiên lúc này ác hắn sẽ run sợ mà ngất đi mất.

"Vâng vâng thần xin cáo lui"

Hạ Vũ Minh siết chặt tay,nổi nhục hôm nay hắn sẽ khắc sâu trong lòng,đợi khi hắn lên nắm quyền thì đến lúc đó người quỳ trước mặt hắn chính là Tiêu Nam Hiên và nàng.

Bóng dáng Hạ Vũ Minh đã khuất,nàng nhẹ nhàng đứng dậy

"Song Song người dẫn Liệt nhi đi chơi đi"

"Liệt nhi muốn đi với mẫu thân cơ"

"Mẫu thân có chút mệt,hôm nay con đi với cô cô nha"

Nhìn mặt Tiêu Viên Liệt nàng không nở nhưng mà hiện tại thân thể nàng không được tốt,nàng nghĩ mình đã bị tổn thương sau khi chữa trị cho Tiêu Nam Hiên.

"Liệt nhi ngoan nào,mẫu thân không được khỏe,con đi với cô cô đi,Long Ảnh người đi theo bảo vệ quận vương đi"

Tiêu Nam Hiên nhìn sắc mặt nàng đúng là không được tốt cho lắm,y quay qua phân phó Long Ảnh và Mạc Song giao cho hai người trọng trách là trông coi trẻ.

Khỏe mặt Long Ảnh cứng ngắt,vương gia có phải hơi quá không,hắn dù sao cũng là hộ vệ thân cận của y,làm sao lại đi trông trẻ được,Mạc Song cũng không khá hơn Long Ảnh,nàng là hậu vệ của môn chủ Thiên Sơn Trúc lại cùng nam nhân xa lạ trông trẻ,điều này nếu lỡ để huynh đệ trong môn phải biết được thì nàng ăn nói làm sao.

"Tiểu thư à/vương gia....."

Cả hai cùng lên tiếng,4 con mắt lập tức quay qua nhìn nhau,cả hai cùng lúc lên tiếng như vậy không phải gọi là thần giao cách cảm sao.

"Ta thấy các người rất hợp tình hợp ý,vậy đi,Mạc Song và Long Ảnh sẽ trông coi Liệt nhi"

Cả hai quay qua nhìn nhau,thật là hết cách,thôi thì đành chịu vậy.

"Tiểu thư nếu có chuyện gì thì phải báo cho Song nhi biết đó"

"Được rồi,Liệt nhi đi với cô cô đi,ngày sau mẫu thân sẽ chơi cùng con"

Tiêu Viên Liệt rất biết nghe lời,nhanh đến nắm lấy tay Mạc Song và Long Ảnh kéo đi,khuôn miệng xinh xắn ríu rít không ngừng.

"Cô cô,thúc thúc chúng ta đi chơi thôi"

Long Ảnh bị gán là thúc thúc,khuôn mặt bỗng chốc ửng đỏ,hắn đâu phải trượng phu của Mạc Song.

Họ đã rời đi hết,nàng được Tiêu Nam Hiến dìu về phòng, trên đường đi cả hai ai cũng im lặng không nói tiếng nào,đôi lúc y có liếc mắt qua nhìn biểu hiện của nàng,lúc này vui vẻ như vậy sao giờ lại mặt lạnh như thế chứ.

"Nàng không khỏe ở đâu,ta mời đại phu đến xem cho nàng"

"Ngài đang muốn gọi lữ đại phu phế vật đó đến chữa trị cho ta sao" Nàng dừng bước đi đến biệt viện ngồi xuống, trên bàn lại có ấm trà,nàng tâm tình bình thản rót ra mà uống.

"Haha,ta chút nữa đã quên chính nàng là thân y a" Y phát áo ngồi xuống đối diện nàng.

"Cũng không tài giỏi gì,chỉ là được bọn họ gọi vậy"

Đôi mắt nàng lơ đãng chăm chú nhìn chén trà,thật là đáng,không ngon tí nào.

Thấy nàng cứ chăm chú nhìn chén trà,mẫu quang y cảm thấy thật ganh tị với chén trà.

"Nàng thích trà đến thế sao"

"Ừm,trà này...không ngon"

Y mất to ngạc nhiên,nàng thích trà nhưng lại chê trà không ngon,tay y lay động rót cho mình một chén trà uống thử,đúng thật là trà không ngon.

Y huyết sáo,một thân ảnh lập tức xuất hiện,nàng cũng không ngạc nhiên gì,từ lâu đã đi theo Tiêu Nam Hiến,hắn ác hắc là hộ vệ còn lại của y,nàng rất nhàn rỗi,không thích để tâm đến xung quanh.

"Tham kiên vương gia vương phi"

"Đổi trà"

Y phe phẩy tay bảo hắn đi nhanh,thoát cái đã không thấy bóng dáng,nàng nhếch môi cười khoáy,cũng không tồi.

"Xem ra người của vương gia rất được việc"

"Vậy sao,nàng quá khen"

Hạ Băng Liên thân thể dù bị tổn thương nhưng nàng vẫn duy trì biểu hiện của gương mặt,là một hắc đạo nàng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà nhục chí,y chăm chú ngắm nhìn nàng,sắc mặt nàng đã không tốt,nàng rốt cuộc muốn chịu đựng bao lâu.

"Ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi"

"Ta..." Nàng đứng dậy thân người lão đảo tưởng chừng như ngã thì một bàn tay ôm chặt lấy nàng,một dòng máu chảy ra từ khóe miệng nàng.

"Liên Liên nàng làm sao thế này"

"Vương gia trà mới của ngài"

"Vút đi,mau đi mời thái y đến đây"

Hộ vệ vừa lúc đem trà tới,nhìn tình cảnh bây giờ khiến hắn cả kinh,lúc này vương phi còn tươi tắn nhưng sao bây giờ lại thành ra như vậy,lại nhìn vương gia lo lắng làm hắn có chút khản trương vút đi ấm trà phi thân ra ngoài phủ.

Y bế xốc nàng lên chân đi như chạy về phòng nàng,gương mặt y lo lắng hiện rõ ra,đột nhiên nàng như vậy rốt cuộc nàng bị gì.

Đặt nàng lên giường tay y nắm chặt tay nàng,thái y làm sao còn chưa tới,nhìn khóe môi của nàng rỉ máu tâm y như nhảy dựng.

"Liên Liên"

Rất nhanh Vân Phi đã đưa thái y

đến một cách bí mật,hắn rất hiểu vương gia không thích gây chú ý.

"Tham kiến vương gia"

"Mau xem mạch cho nàng"

Tiêu Nam Hiên cường nộ phát khí khiến thái y sợ hãi không dám chậm trễ,lão thái y rất khéo léo bắt mạch cho nàng, gương mặt thái y cũng không khá lên bao nhiêu.

"Hồi vương gia,cô nương này trước đó đã bị trọng thương,nguyên do thì thần không rõ"

"Người nói nàng bị trọng thương"

"Vâng,thần không dám nói sai"

Tiêu Nam Hiên ngẩn người ra,nàng bị trọng thương không phải là do chữa trị cho hắn sao,nghe Long Ảnh nói hôm qua hắn rất nguy kịch,may mắn là nhờ có nàng,không lẽ nàng đã bị hắn làm trọng thương.

"Mau kê thuốc cho nàng,việc này nếu truyền ra ngoài thì người tự hiểu"

"Vâng vâng thần xin cáo lui"

"Vân Phi người theo hắn lấy thuốc"

"Dạ vương gia"

Tiêu Nam Hiên lau đi máu trên khóe miệng của nàng,tâm hắn trùng xuống tự trách bản thân hôm đó lại phát độc,nếu như hôm đó nàng rời phủ của hắn sớm hơn thì có lẽ nàng đã không bị trọng thương.

Một khắc đã trôi qua,cánh tay nàng lay động,mắt nàng không nhanh không chậm mở ra,đây là phòng nàng mà,lúc này khi đứng dậy nàng cảm thấy thật choáng váng,nàng nhớ là lúc ngã xuống Tiêu Nam Hiên đã đỡ nàng,lúc đó nàng đã ngất đi lúc nào không rõ.

Vẫn đang suy nghĩ lung tung định đưa tay xoa đầu,tay liền truyền đến cảm giác nặng nề,Tiêu Nam Hiên nắm chặt tay nàng mà thiếp đi,hắn ở đây suốt sao,nàng rút nhẹ tay của mình về nhẹ nhàng bước xuống giường lấy chăn choàng lên người Tiêu Nam Hiên mà không để ý khóe môi y đang nhẹ nâng lên.

Thật ra y đã tỉnh nhưng lại muốn xem nàng làm những gì nên mới giả vờ ngủ,không ngờ đến nàng lại chu đáo....BỊCH

"Đau..." Tiêu Nam Hiên thân người nằm lặn ra nền đất lạnh.

"Thật là vương vãi,người định chiếm chỗ của ta"

Y nhòem dậy thấy nàng đang ngồi bất chéo chân,tay khoanh lại,gương mặt không một chút thương xót,hắn cho nàng là ai chứ,một mảnh khóe nhỏ như vậy muốn lừa nàng sao.

"Nàng không nhẹ hơn được sao"

Hạ Băng Liên nhúng vai,điều này làm mặt y đen lại,nàng lại đứng đưng như vậy,không phải y đã chiều nàng hư rồi chứ,không ít nữ nhân muốn hắn đối xử như vậy,nàng thì ngược lại hoàn toàn,đối với sủng ái của y đều đem ra giẫm nát

"Hạ Băng Liên ta trước giờ không thích bị người khác chi phối,trong đó có cả ngài"

"Ta chi phối nàng?"

"Cũng không hẳn,giờ ta đã khỏe,vương gia không muốn rời đi sao"

Hạ Băng Liên híp con mắt lại nhìn y,lúc nàng ngất hắn có chắc không dờ dỗi trò đòi bại gì với nàng đấy chứ.

Tất nhiên biểu cảm của nàng đều hiện rõ trên mặt,y thật không nói lên lời,mẫu sư tử này thật hung dữ,lại có thể suy diễn ra nhiều thứ như vậy,rốt cuộc nàng là loại người như thế nào.

"Hồi phủ"

Tiêu Nam Hiên lạnh lùng cất tiếng quay lưng bỏ đi, đối với sự lạnh lùng đó mà nói với nàng là vô nghĩa, nhưng mà tại sao nàng lại cảm thấy mình có cảm giác cô đơn đến lạ, nàng biết hắn đã giận, nàng không quan tâm hắn nhưng sao trong nàng lại có cảm giác khó chịu như vậy, nàng không làm sai gì cả, là tự Tiêu Nam Hiên đa tình, nàng không hề thích hắn, loại thích đó đã sớm biến mất từ 3 năm trước ở đây vực rồi, nhưng mà nàng vẫn cảm giác có cái gì đó lạ lẫm khi Tiêu Nam Hiên đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy.

Lắc đầu bỏ đi những suy nghĩ, mùi thuốc sộc vào mũi của nàng, hàng mi nhắm lại nhìn chén thuốc đen như mực kia, con người lạnh lùng không quan tâm đến, trực tiếp đổ hết thuốc vào chậu cây, nàng không cần những thứ vô dụng này.

Cởi bỏ y phục nàng khoác lên người bộ bạch y phóng ra ngoài, Vân Phi đợi nàng đi xa mới hiện thân theo sau, quả như vương gia nói, vương phi rất tàn nhẫn, đối với vương gia một chút cảm tình cũng không có, không suy nghĩ nhiều nữa hắn tiếp tục nhiệm vụ được giao, tuy rằng biết trước vương phi có võ công nhưng không ngờ lại cao thâm đến thế, phải mất một khoảng thời gian để đuổi theo nàng.

Chủ nhật này không đăng truyện nhé, tớ bận học quy chế thi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vương Phi Ngang Ngược

Vân Phi dừng lại ở khu rừng, vương phi đi đâu rồi, còn chưa suy nghĩ được bao lâu phía sau một dây roi quất đến với vận tốc nhanh, lập tức Vân Phi tránh né "Là kẻ nào"

Từ trong bóng tối Hạ Băng Liên bước ra làm Vân Phi kinh ngạc, từ khi nào nàng ở sau hắn.

"Vương phi" Vân Phi nhanh chóng hành lễ.

"Tại sao lại theo ta, người muốn gì"

Hạ Băng Liên giọng nói băng lãnh, từ lúc nàng rời phủ đã biết hắn đi theo nàng, nàng đã dùng khinh công ẩn nấp chờ Vân Phi đến.

Khuôn mặt Vân Phi có phần sợ hãi, nữ tử này khí phách cường đại, đối với vương gia tuyệt tình như vậy so với một kẻ đầy tớ như hắn thì càng lạnh nhạt hơn, hắn đã hiểu vì sao vương gia lại có hứng thú với nàng, nàng thật khác biệt không giống như nữ nhân khác.

"Chuyện này thuộc hạ..."

"Là Tiêu Nam Hiên sai bảo người"

Nàng chặn ngay họng Vân Phi, hắn khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tiểu vương phi hình như đã biết trước được.

"Vương gia phân phó thuộc hạ bảo vệ vương phi"

"Đi đi, ta không cần người khác bảo vệ" Hạ Băng Liên thẳng thừng từ chối, nàng không muốn dấy mình vào rắc rối.

"Vương phi ngài đừng như vậy, vương gia thật sự rất lo cho vương phi, có chết thuộc hạ cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của mình"

"Người chắc ta nói gì người cũng sẽ nghe"

Hạ Băng Liên lấy làm thích thú, tên Vân Phi này có chút khác biệt Long Ảnh, đáng người cao hơn, thân thủ cũng không tồi.

"Thuộc hạ nguyện ý"

"Tốt, ta sẽ thu nhận người"

Vân Phi vui mừng như không thể tin nổi nàng chấp nhận hắn.

"Thuộc hạ sẽ toàn tâm bảo vệ vương phi" Vân Phi quỳ xuống một chân hướng nàng hành lễ

"Người không cần bảo vệ ta, chỉ cần làm theo những gì ta nói được rồi, và đừng bao giờ cuối đầu trước kẻ khác"

"Thuộc hạ ghi nhớ"

"Được, trở về thôi"

Nàng xoay lưng biến mất, Vân Phi kinh ngạc với tốc độ của nàng, thật đúng là hắn không nhìn lầm người.

Vừa bước vào phòng một thân ảnh nhỏ nhắn chạy vọt lao tới ôm lấy nàng "Mẫu thân"

"Liệt nhi sao con lại ở đây"

Nàng bế lấy Tiêu Viên Liệt vào lòng cung chiều, bảo bối nhỏ thật là nhiều mồ hôi.

"Mẫu thân à, cô cô và thúc thúc rất thân mật với nhau, có phải mẫu thân và phụ thân cũng như vậy"

Lời của đứa trẻ ngây thơ nói ra làm sao ngăn cản nhanh được, Mạc Song cùng Long Ảnh hoảng loạn vội vội vàng vàng giải thích

"Vương phi không phải như vậy" Cả hai cùng đồng thanh mà nói

Nàng thâm tâm mỉm cười nhìn cả hai, người nào người nấy ai cũng má hồng ngượng ngùng, nàng đang suy tính có nên giúp bọn họ không nhỉ.

"Song Song muội dẫn Liệt nhi đi tắm đi, người cũng trở về đi Long Ảnh"

"Mẫu thân tắm cho Liệt nhi đi" Tiêu Viên Liệt ôm lấy cánh tay lắc lắc.

"Mẫu thân đang bị bệnh, Liệt nhi phải biết nghe lời nha" Nàng véo lấy hai núm má Tiêu Viên Liệt.

Tiểu hài tử nhe răng cười, Mạc Song thấy sắc mặt của nàng không được tốt cho lắm, lo lắng nàng sẽ bị gì liền kéo nhẹ Tiêu Viên Liệt sủng nịnh.

"Quận vương à, ngài phải đi tắm thì mẫu thân mới vui"

"Thật vậy không, ta sẽ đi tắm" Nói rồi Tiêu Viên Liệt kéo ta Mạc Song đi nhanh, nàng phì cười với Tiêu Viên Liệt, thật là một đứa trẻ đáng yêu.

Trong thư phòng Tiêu Nam Hiên, Vân Phi trở về thông báo mọi chuyện, hắn đặt nhẹ cây bút xuống bàn, nàng lại cứng đầu như vậy, ngang nhiên đồ hết thuốc đi, đúng là mẫu sư tử cứng đầu mà.

"Sau khi đồ hết thuốc vương phi rất nhanh rời khỏi phủ tướng quân, thuộc hạ đã đuổi theo nhưng đã bị phát hiện, mong vương gia tha tội"

Vân Phi quỳ xuống thỉnh tội.

"Đứng lên đi, ta không trách người, nàng ra sao ta rất hiểu, nhưng võ công của nàng ta còn chưa rõ"

"Thuộc hạ không cảm nhận được sát khí nào cả, nhưng thuộc hạ nhận thấy một điều rằng vương phi rất giỏi khinh công ẩn mình"

"Khinh công ẩn mình" Tiêu Nam Hiên suy ngẫm lại lúc ở Thiên Sơn Trúc nàng cũng ẩn mình trên cây, lúc đó nàng không có chiến đấu cũng không biết nàng lợi hại như thế nào, có lẽ thời gian nàng mang ơn ở Thiên Sơn Trúc bọn họ đã dạy cho nàng cách bảo vệ chính mình.

"Người nói có lý lắm, nàng rất giỏi khinh công và hơn hết tính khí nàng không giống nữ nhân khác"

"Vương gia anh minh, thuộc hạ cũng nhận thấy điều đó"

"Người làm rất tốt, mau quay trở về trông coi nàng"

"Vâng thuộc hạ cáo lui"

Vân Phi hành lễ rồi đi, Tiêu Nam Hiên trong lòng lo lắng nàng cứng đầu không chịu uống thuốc, hắn đột nhiên bỏ về như vậy nàng có giận không nhỉ, nhưng mà hắn đang giận nàng mà, làm sao vương gia lãnh khốc như hắn lại giận đối nữ nhân cơ chứ, thật là đáng khinh, nhưng mà chính hắn cũng không thể giận nàng lâu được, đêm nay hắn sẽ đến tìm nàng vậy, Tiêu Nam Hiên lắc đầu bỏ qua, hắn phải giải quyết cho xong những tấu chương này mới được, phụ hoàng đã tin nhiệm giao trọng trách cho hắn, hắn không thể bị phân tâm, dù rât nhớ nàng nhưng là nam nhân hắn không được nhục chí, đợi khi làm xong hắn sẽ tìm nàng thỏa năn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cung Yên Tiệc(1)

Hoàng Cung Hậu Hoa Viên

Hôm nay là ngày cung yến tiệc,hậu hoa viên người ra vào tấp nập vì phải nhanh chóng chuẩn bị để đoán các quan đại thần,sở dĩ hoàng đế tổ chức yến tiệc này vì hôm nay Ninh Quốc Công Chúa Tiêu Ly Vân du ngoạn trở về.

Trong hậu hoa viên các quan chức lớn cũng đã có mặt,ngay cả Hạ Vũ Minh cũng đã đến,bên cạnh ông là nhị phu nhân Tô Điệp cùng nữ nhi của mình là Hạ Tư Thanh được xưng danh là đệ nhất mỹ nhân kinh thành bởi tài nghệ của nàng ta không kém gì nam nhân,một người nữa chính là nhị công tử Hạ gia Hạ Vũ Nham vẫn vô song toàn đó niềm tự hào lớn nhất của Hạ gia,hôm nay hắn được trở về cũng vì tài năng trời ban đã dẹp loạn biên cương.

"Phụ thân,tam muội đến cùng vẫn không thấy" Hạ Tư Thanh lên tiếng như có ý chọc cho cục tức của Hạ Vũ Minh trỗi dậy.

Quả nhiên thái độ của Hạ Vũ Minh là điều mà Hạ Tư Thanh muốn,hắn nghĩ nàng càng ngày càng không coi ai ra gì,lúc trước nói một nghe một nói hai nghe hai,bây giờ tính khí của nàng nữa điểm thật nữa điểm ngờ,chẳng ai có thể đoán nổi tâm tình của nàng,hắn nhận thấy từ khi hoàng đế phong tước hiệu Vương phi cho nàng thì nàng lập tức vênh váo,Hừ!Đến cuối cùng nàng cũng chỉ dựa hơi vương gia để tác oai tác quái.

"Đại tỷ không cần phải nhắc khéo,tam muội cũng cần chỉnh đốn một chút,không phải đại tỷ cũng đã chuẩn bị từ lâu rồi sao"

"Đệ..."

Hạ Vũ Nham ánh mắt sắc bén khiến Hạ Tư Thanh thêm phần,rõ ràng hắn là nhị đệ của nàng,vì sao lại không giúp nàng mà còn lên tiếng quở trách.

"Thanh Thanh,Nham nhi hai con đừng cãi nhau,ở đây còn rất nhiều người các con chú ý giữ thể diện cho Hạ gia"

Hạ Vũ Minh ngụ ý nhắc nhở chớ gây phiền toái,hắn là tướng quân hoàng triều không thể bị bề mặt trước những quan chức nhỏ bé kia được.

"Phụ thân con nói đúng,hai con là tỷ đệ sao lại đối khẩu nhau,đừng gây chú ý" Nhị phu nhân Tô Điệp biết tính tình lão gia như thế nào,ánh mắt bà khế liếc Hạ Tư Thanh,nha đầu này thật tình nóng vội,nếu như Hạ Băng Liên không đến thì càng tốt,như vậy nữ nhi của bà có thể thể hiện bản thân ở đây,may ra vương gia hoặc thái tử có thể động lòng mà tranh giành,nghĩ thôi cũng khiến bà vui nhường nào.

"Hoàng thượng,Thái hậu,Hoàng hậu,Thái tử,Ninh Quốc công chúa giá lâm"

Phía ngoài truyền đến tiếng của thái giám,lập tức chúc trách quan lại đều quỳ xuống hô to: "Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế,Thái hậu,Hoàng hậu cát tường,Thái tử,Ninh Quốc công chúa cát tường"

"Chúng ái khanh bình thân"

"Tạ ơn long ân"

"Hôm nay công chúa của trăm đường xa trở về,các ái khanh cứ tự nhiên dùng rượu a" Hoàng đế khua tay ý bảo cứ tự nhiên,tay còn lại khẽ vuốt chòm râu thon dài cười to.

"Hoàng thượng anh minh,thần hôm nay đặc biệt chuẩn bị vài tiết mục nhỏ nhỏ góp vui,mong hoàng thượng đừng chê cười"

"Được được,Lý ái khanh thật chu đáo,trăm nhất định sẽ ban thưởng"

Thừa tướng Lý Tịch miệng cười lấy lòng,ai không biết con cáo già này luôn đi nịnh nọt hoàng đế,lại không phải là đối thủ của tướng quân Hạ Vũ Minh,trong triều thế lực của cả hai không nhỏ,lại chơi thân với nhau,ai gặp cũng phải kính nể.

Lý Tịch vỗ tay 3 cái,một loạt mỹ nữ đi vào,tiếng đàn từ tay Lý Thừa Ngân vang lên,thân người mỹ nữ cũng theo tiếng đàn nhảy múa,rồi tiếp đó một giọng hát vang lên,giọng hát ấy chính là của Hạ Tư Thanh.

Nhạc đàn,tiếng hát cùng điệu múa hòa hợp với nhau,các quan đại thần thẩm ngưỡng mộ hai vị tiểu thư tài cao này,Lý gia và Hạ gia thật phúc lớn,hoàng đế rất lấy làm thích thú,cả hai người này chưa bao giờ tách lìa,hoàng hậu Đan Phượng cũng rất hài lòng về tài nghệ của các nàng,cả thái tử cũng đắm chìm trong dục vọng,con người của hắn dường như thích thú,duy chỉ có thái hậu vẫn nghiêm trang quan sát,tư chất về gia quy rất tốt nhưng bà lại không thích y phục hở hang,nhìn điệu bộ của Hạ Tư Thanh như đang muốn quyến rũ đàn ông,thật không thể chấp nhận được điều này,còn nói về Lý Thừa Ngân thì nàng ta dung mạo xinh đẹp,ngược lại tính khí vẫn không tốt,thái hậu Tịnh Hy gương mặt sắc thái vẫn như cũ,không chỉ riêng thái hậu mà cả Ninh Quốc công chúa cũng không có hứng thú.

"Hoàng thượng,hôm nay cũng là ngày vui của ngài,Ninh Quốc công chúa trở về chính là phúc khí a,Thừa Ngân xin dâng tặng một khúc" Lý Thừa Ngân thân người nhún nhẹ,đàn trên tay bắt đầu đàn,một bản nhạc dường như rất quen thuộc vang lên,ngay cả hoàng đế cũng ngạc nhiên tột cùng,chẳng phải đó là bài Tam Thốn Thiên Đường của Hạ Băng Liên sao,nghe ra có chút khác biệt,hay là do người thể hiện.

Đôi môi đỏ ngầu của ả cười mỉa,nếu hôm nay không đánh bại Hạ Băng Liên thì nàng sẽ không cam lòng.

Hạ Tư Thanh cũng không ngờ đến Lý Thừa Ngân có thể học được bản nhạc của Hạ Băng Liên,nhìn nàng ta thể hiện nàng thật không cam lòng.

"Vương gia vương phi đến"

Cuối cùng nàng cũng đến, thân hồng ngọc giản dị, không tô son đánh phấn nhưng vẫn giữ được nét đoan trang hiền thực của nữ nhân, cánh môi nàng hồng hào pha chút đỏ ngầu tự nhiên, gương mặt không cười ngược lại khí thế lạnh cường độ, đi bên cạnh Tiêu Nam Hiến nàng dường như đã nhấn chìm cái ác ma của y.

Quan lại đại thần cũng là lần thứ hai nhìn thấy nàng nhưng so với mấy hôm trước thì hôm nay nàng càng đẹp hơn và có phần lãnh khốc hơn hôm đó, vì sao lại thế.

Thái hậu tỉ mỉ quan sát khẽ cười, nữ tử này rất có khí phách, dung mạo đẹp hơn người, lại nhìn y phục rất ưu tú giản dị không chưng diện vẫn toát lên khí thế của một vương phi.

"Băng Liên thỉnh an"

"Bình thân bình thân, Liên nhi con đừng khách sáo, đã là người một nhà a"

Hoàng đế vô cùng hài lòng, con trai hấn quả thật có cách nhìn người.

"Con là Hạ Băng Liên sao" Thái hậu lên tiếng hỏi, nụ cười nhẹ nhàng mới vừa hé mở.

Lý Thừa Ngân và Hạ Tư Thanh tay nắm chặt, đến lúc cao trào nhất lại bị Hạ Băng Liên phá vỡ, lại lấy được lòng thái hậu, quả là hồ ly tinh.

"Vâng, thần chính là Hạ Băng Liên, thái hậu cát tường" Nàng nhún nhẹ thân người, Tiêu Nam Hiến cũng khoái chí cười trong lòng, mẫu sử tử lại hiền lễ nghi đến thế.

"Cháu ngoan lại đây với ai gia để ai gia xem nào"

Hạ Băng Liên nghe lời đi đến, nhìn gần càng thấy nàng trẻ đẹp hơn, lại nhìn về phía Tiêu Nam Hiến đang ghen tuông với bà, đứa cháu này lâu nay không thích nữ nhân ở cùng, hôm nay lại ghen tuông với tổ mẫu

"Con xem Hiến nhi, ta vừa mới mượn cháu dâu một chút liền muốn đòi lại"

Thái hậu Tịnh Hy khẽ chọc làm Tiêu Dao vương ho nhẹ ngồi xuống.

"Tổ mẫu thật biết đùa, vương phi là sức khỏe không tốt, Hiến nhi chỉ lo cho nương tử"

Các quan đại thần tai như muốn nổ tung khi nghe Tiêu Dao vương nói vậy, không ngờ cũng có lúc vương gia lo lắng cho nữ nhân, vị vương phi này hẳn là người tài cao được vương gia nhìn trúng.

"Con không khỏe sao, sao lại đến đây, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì ai gia sao có thể bỏ cháu được"

"Chuyện này, thái hậu... thần và vương gia chưa thành thân... không thể a" Nàng bị thái hậu nắm lấy tay vỗ nhẹ, thái hậu này thật vui tính, trước mặt bao người lại đòi bỏ cháu.

"E hèm, chỉ còn vài ngày ta và nàng thành thân, không sao đâu"

Tiêu Nam Hiến má hồng nói nhỏ đủ cho nàng cùng thái hậu nghe. Cả 3 người nói chuyện vui vẻ như quên đi sự hiện diện của mọi người, Hạ Tư Thanh nghiêng răng căm ghét, nàng lại dùng chiêu hồ ly tinh quyến rũ luôn cả thái hậu.

Hạ Vũ Nham thực đau lòng, tiểu muội muội luôn bị ức hiếp nay trở nên xa lạ, nếu như là lúc trước nàng sẽ nhào vào lòng hắn mà nói "Ta rất nhớ huynh" Bây giờ trước mắt Hạ Băng Liên như trở nên xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cung Yến Tiệc(2)

"Mẫu hậu hôm nay lại vui vẻ như vậy, thì ra người thích Liên nha đầu a" Hoàng thượng cười vuốt lấy chòm râu, thái hậu là người nghiêm khắc với quy cũ mà hiện tại lại hào hạo nói chuyện với nàng.

"Vậy sao, ai gia rất thích đứa cháu dâu này a, Hiến nhi con phải đối tốt với Liên nha đầu a"

"*Nội tổ mẫu yên tâm, nàng là nương tử của con tuyệt đối sẽ không ngược đãi nàng*" Tiêu Nam Hiên tinh thần sáng khoái nói chuyện, Tiêu Dao vương hôm nay lại nói nhiều đến thế, vị vương phi này thật cao tài.

Nàng má hồng ửng lên, tim có chút loạn nhịp, trước mặt bao người y lại nói như thế.

"*Liên Liên, sau này ta phải gọi người một tiếng tẩu tẩu rồi*" Tiêu Ly Vân đã lâu mới gặp lại nàng, nàng vẫn phong thái như xưa nhưng tính cách có phần táo bạo hơn.

"*Đây là... là Ly Vân công chúa sao*" Nàng có chút ngờ nghệch, tuy hình ảnh của vị công chúa này rất ít nhưng đều là hình ảnh tốt đẹp, nàng nghĩ Ninh Quốc công chúa cũng không hẳn là người xấu.

Nhìn nàng như kẻ ngốc, Ninh Quốc công chúa phì cười, đã bao năm qua quả thật có chút khác biệt, Ninh Quốc công chúa chu môi giận dữ "*Nội tổ mẫu người xem, chưa gì hết mà đã quên người ta*"

"*A Ninh Quốc công chúa thứ lỗi, tam muội của ta trước kia có bị bệnh nên tâm trí có phần ngốc đi*"

Nàng chưa mở miệng nói đã bị Hạ Tư Thanh chen ngang, mặt nàng ta hồng hắc làm Ninh Quốc công chúa cũng nhú mi nhìn ả, lời nói của ả làm mọi người trong hậu hoa viên bàn tán qua lại, có người nghĩ nàng bị si ngốc nên được vương gia thương cảm, còn có người nói từ nhỏ đã nghe nàng không được chăm sóc tốt nên mới vậy.

Hạ Vũ Minh khẽ cau mày, ông liếc mắt qua nhìn nhị phu nhân Tô Diệp cười khinh miệt như đang đồng tình với nàng nhưng ông không thể chấp nhận được, dù sao Hạ Băng Liên cũng là nữ nhi của ông, Hạ Tư Thanh nói như vậy không khác gì đang gây rắc rối cho Hạ gia, ông chỉ mong Hạ Băng Liên biết điều mà im miệng.

"*Người nói Băng Liên bị ngốc*" Ninh Quốc công chúa nghiêng răng, vốn dĩ nàng cũng không ưa gì Hạ Tư Thanh khi chứng kiến ả vũ nhục Hạ Băng Liên.

"*Công chúa còn phải hỏi ta, nhìn nàng ngây ngô như vậy cũng hiểu nàng không nhớ gì, kể cả gặp nhị ca của nàng cũng không phản ứng*"

"*Thanh Thanh tỷ thôi đi, ở đây đông người, Liên Liên muội lại đi chung với vương gia thì làm sao có thể phản ứng khi gặp ta*" Hạ Vũ Nham tức giận kìm nén, đại tỷ của hắn thật nhu dốt lại tỏ ra thông minh.

"*Cảm tạ đại tỷ quan tâm đến muội, ta xin nói rõ, thứ nhất ta là vương phi không thể thất thố trước các quan đại thần được, như thế sẽ làm phu quân ta mất mặt và cho rằng ta không rõ quy củ, thứ hai vì Ly Vân là Ninh Quốc công chúa, khi nói chuyện với công chúa không nên tùy tiện ăn to nói lớn như vậy, ta đúng là bị bệnh nhưng không đến nỗi ngốc nghếch*"

Nàng cười lạnh, Hạ Tư Thanh mặt xanh như tàu lá chuối, các quan đại thần cho rằng nàng nói đúng lại trách móc vị đại tỷ này sao lại đi nói muội muội của mình như vậy, thật làm mất mặt Hạ gia.

"*Con thật biết nghĩ cho phu quân a, Hiên nhi thấy chưa, nương tử của con thật chu đáo, Hạ Tư Thanh người đừng nói chuyện này nữa, mau lui xuống đi*"

Thái hậu nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ, đưa cháu dâu này làm bà thực thích.

"*Ta biết ngay người sẽ không quên ta mà*" Ninh Quốc công chúa tỉnh ranh cười.

Hạ Tư Thanh khuôn mặt đen lại, thái hậu lại không thích nàng ta, thật là tức chết đi được, vốn dĩ muốn làm Hạ Băng Liên bị mọi người cười nhưng không ngờ lại thành ra thế.

Tiêu Duật Hành ngồi nghiêng về một bên chậm rãi uống rượu xem kịch vui, hắn nhìn nàng đầy thích thú, vương phi của Tiêu Nam Hiên sao, hắn hớp hết rượu, ánh mắt lóe lên cay độc, tất cả phải là của hắn.

"*Không khi thật không thoải mái để Thừa Ngân kính dâng tiếng đàn góp vui*" Lý Thừa Ngân biết chắc tình hình hiện tại, cũng là do Hạ Tư Thanh quá nôn nóng.

"*Được rồi, mọi người cùng nâng ly đi*" Hoàng thượng lúc này khuôn mặt mới giãn nở, thật không sai khi chọn nàng làm vương phi, nàng thông minh mưu trí lanh lẹ, sau này con cháu có thể nối ngôi được a.

Lại ca khúc Tam Thốn Thiên Đường, Lý Thừa Ngân nhìn nàng đầy thách thức, tiếc rằng nàng chẳng buồn mà liếc nhìn nàng ta, nàng bây giờ chỉ chăm chú đến một người, Tiêu Duật Hành cuối cùng ta và người cùng gặp lại! Ngày ấy người hại ta ra nông nỗi này, bức ta phải chết, ông trời thật có tâm biến mong muốn ta thành hiện thực, ta sẽ từ từ rút mòn người.

Tiêu Nam Hiên nhìn nàng nhìn thái tử không chớp mắt, con ghen của y nổi dậy, y lạnh lùng băng hàn quay quanh, nàng như cảm nhận được mà rung mình một cái, lại thấy y đang nhìn Tiêu Duật Hành một cách không chớp mắt như vậy, nàng ghé tai nói nhỏ

"*Người đừng suy nghĩ linh tinh, ta chỉ nhìn hắn có chút quen thuộc*"

Đột nhiên nàng khựng lại, nàng làm gì vậy, nàng là đang giải thích cho y sao, trước giờ nàng luôn mặc kệ người khác nghĩ ra sao cũng được nhưng bây giờ

lại vội vàng giải thích với y như vậy là ý gì đây. Tiêu Nam Hiên cong môi cười khề, tiểu vương phi có phải đã dao động với y hay không? Y bỗng dưng cười ngây dại.

Hạ Tư Thanh tay vo thành nắm đấm,ả siết chặt tay,cứ vui cười cho thỏa thích đi,ngày mai người sẽ không được yên bình đâu,Hạ Băng Liên!Chỉ riêng Hạ Vũ Nham ngồi một bên lấy rượu giải sầu,ánh mắt đau khổ nhìn về Hạ Băng Liên mà không ai thấy được,nhưng hần không hề biết nàng đã nhìn hần,đây là nhị ca luôn thương yêu nàng sao,luôn hiện trong tâm trí của nàng,lúc mới vào thân thể nàng như không kim được mà muốn nhảy cẫ lên vui mừng và tung hô "Nhị ca đã về" thật tiếc vì đó chỉ là kí ức cũ của Hạ Băng Liên,nàng là Huyết Liên,là một linh hồn thay thế,nàng có tư cách đón nhận nhị ca sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Rơi Vào Nước

Cung yến quá nhàm chán,nàng lấy cớ không khỏe muốn đi dạo hít thở không khí,thấy nàng xanh xao y lo lắng đòi đi theo nhưng lại bị nàng từ chối.

Bước chân chậm chậm đi lại gần hồ nước mênh mông,nàng đứng trên cây cầu hường thụ không khí trong lành,lại nghĩ ở hiện đại lúc muốn giải tỏa nàng đều ra biển mà ngắm nhìn biển đen bao la.

"*Tiểu thư người có tâm sự gì sao,muội thấy tiểu thư không được vui,cô gia bắt nạt tiểu thư sao*" Mạc Song kể bên bưng theo khay trà,sở thích của Hạ Băng Liên luôn là uống trà nóng khi ngắm cảnh hồ.

Nhắc đến Tiêu Nam Hiên đột nhiên tâm trạng nàng trùng xuống,nàng bao ngày qua cứ khó chịu trong lòng,lại có khoảng nghĩ đến Tiêu Nam Hiên,nàng cứ nghĩ y giận nàng chứ,lúc đuổi y đi tâm tư nàng đột nhiên đau nhói,lúc y xuất hiện nàng như vui vẻ hẳn lại,đây có phải gọi là bệnh hay không,nàng đã bận tâm suy nghĩ rất lâu.

"*Song nhi ta cũng không biết rõ nữa,tim của ta cứ đập mạnh khi Tiêu Nam Hiên cười,lúc hần làm trò trẻ con ta ngây người ra,ta và hần cũng chỉ gặp nhau gần bốn tuần,thử hỏi có phải hần lây bệnh cho ta không?*"

.....*Phụt*..... Mạc Song xém nữa đánh rơi khay trà,nàng bưng một tay,tay còn lại che miệng cười khúc khích.

"*Tiểu thư người thật là bị vương gia làm cho si ngốc rồi*"

"*Ta si ngốc?"*

"*Tiểu thư có phải người luôn cảm thấy rất vui vẻ khi vương gia luôn ở bên cạnh tiểu thư đúng không?*"

Mạc Song ngưng cười,lại hỏi nàng.

"*Ta rất vui vẻ sao*" Nàng ngây ngô khiến Mạc Song không thể nói lên lời.

"*Ai dồ cứ tưởng là ai đứng ở đây hóa ra là tam muội*" Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân đi đến.

"*Nơi này thật đẹp a,tiếc là bị xấu đi a*" Lý Thừa Ngân phe phẩy tay

"*Song nhi,muội nói xem vương gia có phải đang nhớ đến ta không,đi cũng lâu chắc vương gia lo cho ta lắm,chúng ta đi thôi*"

Nàng cười nửa miệng không quan tâm đến hai kẻ tự diễn.

Bị lơ cả hai giận đến đỏ mặt tía tai,Hạ Tư Thanh tay mạnh mẽ cầm lấy tay nàng quật ngược,quát tháo

"*Hạ Băng Liên người đừng tưởng mang vương gia ra là có thể hù dọa được ta,ta cảnh cáo người tránh xa vương gia ra,nếu không đừng trách ta không nể tình tỷ muội*"

Hạ Băng Liên mâu quang lạnh lẽo,nàng rất ghét ai chạm vào mình,theo phản xạ nàng bẻ co tay hất tung Hạ Tư Thanh về phía trước khiến nàng ta ngã nhào ra đất.

"*Ta không cầu hần,ta không chọn hần,tất cả là vương gia quyết định,đại tỷ không thấy hành động của mình có chút vô lý hay sao*"

"*Tiểu thư người có sao không,đại tiểu thư thật quá đáng*" Mạc Song vội đến đỡ nàng.

"*Người nha hoàn thì biết phận đi,chủ tử nói chuyện người dám xen vào,ta phải tát cho người tỉnh ra*"

Lý Thừa Ngân hung hăng giơ tay định tát Mạc Song lại bị nàng nắm lấy quật ngã nhào vào Hạ Tư Thanh,ánh mắt nàng lạnh lẽo tột cùng,dám động vào

người của nàng sao.

"Lý tiểu thư,bảo vệ chủ tử đó là trách nhiệm của Song nhi,hơn nữa nàng ta là muội muội của ta,Lý tiểu thư đừng tự ý hạ thấp người khác rồi ra tay đánh người"

Bị ngã đau lại bị Lý Thừa Ngân đè lên Hạ Tư Thanh nổi giận đứng dậy ra đòn nhắm vào nàng.

Ánh mắt nàng lóe lên ngã ngửa ra sau tránh né,nàng đáp trả Hạ Tư Thanh. Vì cứ ngỡ Hạ Băng Liên không biết võ công sẽ bị đánh bay nhưng tình thế bị nàng phản công làm ả có chút lảo đảo lùi về,nàng không tin Hạ Băng Liên lại phản công được,có chút vô lý,phế vật này không thể biết võ công được.

Được,nếu đã đánh đối diện không được vậy thì phải đánh vào chân nàng,ý nghĩ hiện ra nàng ta chường mạnh xuống chân,nàng nhanh nhẹn nhảy lên thành cầu tránh né đúng lúc Lý Thừa Ngân vẫn ngồi ở chỗ bị ngã,thấy sơ hở nàng ta đứng phắt dậy đưa tay đẩy mạnh chân nàng khiến nàng lảo đảo không có thể mà ngã ùm xuống hồ.

Mạc Song hoảng hốt đánh rơi khay trà.

"Tiểu thư...hự"

Mạc Song bị Hạ Tư Thanh điểm huyệt không nhúc nhích được.

"Hừ,nha hoàn hồn lảo,đó là bài học dạy cho nàng,người nên ngoan ngoãn nghe lời"

"Mau cứu tiểu thư,tiểu thư không biết bơi,cầu đại tiểu thư mau cứu tiểu thư nhà ta,cầu xin người...hichic" Mạc Song la hét cầu Hạ Tư Thanh.

Vốn dĩ Hạ Băng Liên không biết bơi,hồ lại sâu nếu không mau cứu nàng sẽ chết mất.

Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân nghe đến vội nhìn xuống,nàng đứng là đang vùng vẫy trời lên mặt nước,Lý Thừa Ngân hoảng sợ định nhảy xuống cứu liền bị Hạ Tư Thanh cản lại.

"Thanh Thanh người làm cái gì,nàng ta sắp chìm,mau cứu nàng"

"Không phải người muốn loại bỏ nàng ta sao,đây là cách tốt nhất và cũng là lý do không ai nghi ngờ chúng ta,cứ để nàng chết từ từ,ta phải nhìn gương mặt khốn khổ của ả"

Hạ Tư Thanh cay độc thốt lên lời,Lý Thừa Ngân nhớ sực ra đành im lặng nhìn nàng,Mạc Song trợn mắt cả kinh.

"Hạ Tư Thanh người là đồ yêu nữ,người thật độc ác,người mưu hại vương phi,vương gia sẽ không tha cho người,mau thả ta ra"

CHÁTTTTTTT

"A..."

"Nói cho người biết vương phi sẽ là ta,nàng ta cũng chỉ là phế vật phải chết từ lâu rồi,để cho nàng sống đến ngày hôm nay là quá đủ"

Khóe môi Mạc Song rỉ máu,Hạ Tư Thanh bị nàng mắng chửi liền tát nàng một cái rõ đau,bàn tay in rõ lên khuôn mặt trắng trẻo.

Nàng cắn răng trừng mắt lớn nhìn Hạ Tư Thanh,à ta đúng là con người thâm độc.

Hạ Băng Liên ở dưới hồ nước vùng vẫy mãnh liệt,nàng cái gì cũng được chỉ có mỗi tội không biết bơi,nàng cảm thấy cơ thể mình đang nặng dần,cánh tay cũng đã mỏi,nàng dần bị chìm xuống,trong tiềm thức nàng tự trách sao lại không học bơi kia chứ,số kiếp nàng phải kết thúc ở đây sao,chẳng lẽ nàng không được sống sao,mắt nàng nhắm chặt...Tiêu Nam Hiến....

Ý thức cuối cùng của nàng lại nhớ đến y,tay nàng lơ lửng mơ hồ thấy y đang tiến tới nàng.

Ừmmmm.....Tiêu Nam Hiến trút bỏ y phục nhảy xuống cứu nàng,thấy nàng lơ lửng hai mắt nhắm nghiền càng làm cho tay chân y trở nên nhanh hơn tiến đến gần với lấy tay nàng nhưng do dao động trong nước làm tay nàng lay động mạnh.

Trong tiềm thức nàng cảm giác được Tiêu Nam Hiến đang ở rất gần nhưng lại không chạm được,mắt nàng hé mở nhưng lại mơ hồ không thấy rõ,chỉ mơ hồ nhìn có bóng người,không phải là thần chết đến đón nàng đó chứ.

Chết tiệt nàng mất ý thức rồi

Y thăm chửi,hơi thở cũng yếu dần lấy hết hơi cuối cùng y hét lên *"LIÊN LIÊN...Ơc..."*

Không ổn rồi,nàng mau mở mắt ra.

Y thăm cầu,thân người y mệt quá.

Hạ Băng Liên ù tai thoáng nghe tên mình,nàng mở to mắt ra,đúng là Tiêu Nam Hiên,tay nàng lấy hết sức nắm lấy tay y,nàng kéo y lại gần ôm chặt lấy đầu,môi lạnh của nàng đặt lên bờ môi ấm áp của y,nàng truyền hơi thở cuối cùng của mình cho y rồi nhắm mắt buông thả.

Tiêu Nam Hiên được hơi liền tỉnh lại,phải nhanh chóng đưa nàng lên trên,y ôm trọn nàng vào lòng bơi trở lên,vì hai người quá nặng,sức nước áp đảo lại thêm y bị mất sức nhưng vì nàng y vẫn cố chịu.

Cuối cùng cũng ngoi lên,Hạ Vũ Nham đỡ lấy nàng lên nhưng bị Tiêu Nam Hiên hất tung,Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân định trốn chạy lại bị Vân Phi điểm huyết bắt giữ.

"Liên Liên tỉnh dậy đi đừng làm ta sợ,ta không giận nàng đâu mà....người đâu mau gọi thái y"

Cả người y run lên vì sợ,lúc này nếu y không đi tìm nàng thì có lẽ nàng đã bị hại chết,quay đầu ánh mắt lạnh tanh nhìn Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân đang bị bắt giữ,y gần lên từng chữ.

"Đem bọn chúng nhốt lại,không có lệnh của ta không ai được phép vào thăm"

"Vương gia anh minh,là nàng tự ngã ta không biết gì hết,thả ta ra"

Cả hai khóc la um sùm,thừa tướng và Hạ Vũ Minh cầu khẩn nhưng đổi lại là cái nhìn lạnh tanh của y.

Y nhắc bổng nàng mang nàng vào phòng Tiêu Ly Vân,ai cũng hoảng hốt khi nghe được nàng bị như vậy.Thái y bị thúc hối lại bị vương gia làm cho sợ run cả người.

Mạc Song sau khi được Long Ảnh giải huyết cũng không một tiếng cảm ơn mà chạy đi.

"Thái y sao rồi,Liên nhi của ta sao rồi" Thái hậu tỷ nữa đã ngất khi nghe tin,mới còn trò chuyện vui vẻ lại thành ra thế này,tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.

"Mẫu hậu người đừng xúc động ảnh hưởng sức khỏe a,thái y sẽ cứu được Băng Liên" Hoàng đế đỡ lấy thái hậu khuyên đôi ba lời.

Chỉ là không khí chìm trong ngột ngạt khi Tiêu Nam Hiên phẫn nộ phát hàn khí bao trùm cả căn phòng,ai cũng sợ hãi không dám lên tiếng mãi cho đến khi thái y mở miệng.

"Vương...vương..."

"NÓI MAU"

"Vâng vâng vương phi bị ngạt nước,hơi thở yếu đi do ngạt khí cộng với nội thương bên trong chưa lành hẳn,vương gia tha tội cho thần bất tài,thần không thể đảm bảo vương phi bao lâu sẽ tỉnh,vương phi có thể bị...."

Bị Tiêu Nam Hiên quát to thái y nhanh chóng nói ra,hắn quỳ xuống cuối mặt.

Thái hậu nghe được ngất ngây tại chỗ,hoàng thượng cũng bàng hoàng.

"Mau đỡ thái hậu về cung"

Y như bị kích động,siết chặt bàn tay của mình y dấn mạnh vào tường.

"Cút hết cho bốn vương"

Tất cả nhanh chóng đi hết,chỉ có hoàng đế thờ dài chậm rãi đi ra,Tiêu Ly Vân muốn nói nhưng bị y liếc làm cho sợ hãi đi ra ngoài,Mạc Song sau khi nghe được liền trụ không nổi ngã xuống nhưng được Long Ảnh đỡ lấy dìu đi.

Trong phòng chỉ còn nàng và y,bước đến bên nàng y ôm nàng vào lòng,một giọt hai giọt rồi nhiều giọt nước mắt lăn trên má y,y đau lòng khẩn cầu nàng tỉnh dậy,là tại y không tốt,tại y không bảo vệ được nàng,thân thể nàng lạnh dần y càng ôm chặt hơn,y phải sưởi ấm cho nàng.

"Nàng mau tỉnh dậy,nàng đừng dọa ta nữa ta biết lỗi rồi nàng mau tỉnh dậy đi"

Ngoài cửa Hạ Vũ Nham hai mắt đỏ ngầu vì tức giận,kẻ nào hại nàng đều phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đi Bắc Chu

Đã 2 ngày trôi qua đôi mắt nàng cứ nhắm chặt, khuôn mặt hồng hào nay lại trắng bệch và tiều tụy, thái hậu cũng vì nàng mà lâm bệnh, mọi chuyện đều là do Hạ Tư Thanh gây ra, 2 ngày qua Hạ Tư Thanh cùng Lý Thừa Ngân bị Tiêu Nam Hiên đàn áp, y mặc kệ những lời thỉnh cầu của tướng quân và thừa tướng, vì đây là chuyện xảy ra trong hoàng thất mà nàng lại chính là vương phi, kẻ nào hại nàng kẻ đó phải trả giá.

Từ khi nàng bị hôn mê y luôn túc trực bên cạnh nàng dù Long Ảnh có khuyên ngăn nhưng đều bị y lạnh lùng phớt lờ, mặt y bây giờ xanh xao do thiếu ngủ, thậm chí 2 ngày qua y cũng chưa ăn gì, chỉ ngồi nắm chặt tay nàng không buông.

Chiến thần Tiêu Dao vương phong ba trên chiến trường, lạnh nhạt vô đối, nữ nhân không thêm đề vào mắt nay lại vì một vương phi phế vật lo lắng đến tiều tụy thân mình, mọi lỗi lầm đều do y mà ra, nếu như ngày đó y không phát bệnh thì nàng cũng sẽ không bị trọng thương, đã vậy y còn hờn dỗi nàng.

"Vương gia ngài ăn chút gì đi" Mạc Song bung bát tổ yến đi vào, nàng lo lắng không kém gì Tiêu Nam Hiên, nếu tiểu thư có chuyện gì thì nàng làm sao ăn nói với Quái Y Thái.

Y không nhìn Mạc Song, một mực nắm lấy tay nàng không buông, Long Ảnh thấy vậy cũng không cam lòng, dù biết tiểu vương phi hôn mê đã lâu chưa tỉnh nhưng Mạc Song cũng vì đó mà ngày càng xanh xao mà vương gia lại không thêm đề ý đến công sức của Mạc Song làm Long Ảnh có chút không cam lòng.

"Vương gia đây là tổ yến, hai ngày qua ngài chưa ăn gì, nhìn ngài xanh xao như vậy vương phi sẽ đau lòng"

"Ta không muốn ăn các người lui đi"

Giọng nói có phần khàn khàn, y mệt mỏi xua tay bảo mọi người lui xuống, một vương phi ngang tàng nay lại thêm vương gia cứng đầu, cả 2 người nhìn nhau thờ dài tuân lệnh lui xuống.

Đúng lúc Ninh Quốc công chúa hàm sen canh đến cho ca ca của mình, nàng vẫn lo cho Tiêu Nam Hiên, đợi tới khi Hạ Băng Liên tỉnh lại thì y đã trở thành cái xác khô rồi.

"Ca, huynh mau nhìn xem ta mang gì đến"

Tiêu Nam Hiên hơi nghiêng đầu, y muốn được yên ổn nhưng không được.

"Muội để đó đi, ta muốn yên tĩnh, ra ngoài đi"

Ninh Quốc công chúa nhìn Hạ Băng Liên thờ dài, 2 ngày nay nàng chưa tỉnh lại, nếu không tỉnh thì ca ca của nàng cũng sẽ như Hạ Băng Liên mất.

"Ca, huynh đã hai ngày qua chưa ăn uống gì rồi, nội tổ mẫu vì Liên Liên mà ngã bệnh chẳng lẽ huynh muốn nội tổ mẫu lo lắng cả huynh luôn sao, hơn nữa nếu nàng ta tỉnh dậy thấy huynh gầy gò xấu xí như vậy thì liệu nàng có thích huynh không"

Đi đến trước mặt y, Ninh Quốc công chúa dừng mảnh nói ra hết lời mặt dù nàng run sợ.

Tiêu Nam Hiên ngậy người ra, mâu quang y lạnh tanh co lại

"Nàng thích ta, nàng sẽ thích ta, nàng là của ta"

"Nếu vậy huynh phải ăn, không ăn nàng ta sẽ không thích huynh"

Nghe lời Ninh Quốc công chúa y nhanh chóng cầm lấy bát sen canh chậm rãi ăn mất vẫn không rời nàng, y phải tận mắt thấy nàng tỉnh dậy.

Khẽ mỉm cười, Ninh Quốc công chúa chưa bao giờ thấy ca ca của mình như thế, lúc nào huynh ấy cũng lạnh nhạt, hờ hững và không quan tâm đến những thứ xung quanh, từ lúc mẫu phi của Tiêu Nam Hiên mất mọi tính cách của y trở nên xa lạ, y chỉ vui vẻ với nội tổ mẫu và Tiêu Ly Vân nàng, chưa bao giờ nàng thấy ca ca của mình vì nữ nhân khác mà mất ăn mất ngủ.

Ninh Quốc công chúa chậm rãi đi ra, nàng ngoảnh đầu lại nhìn lần cuối rồi bước đi nhanh chóng, nàng thầm nghĩ nếu nàng như vậy thì người đó có lo lắng như huynh ấy không, nàng ngược mắt lên khoảng trời rộng cười mỉa, người đó sẽ không bao giờ.

Trong tiềm thức, Hạ Băng Liên cảm thấy mình đang bay bổng, nàng chết rồi sao, đưa mắt nhìn xung quanh, một khung cảnh thật quen mắt nhưng nàng không nhớ nơi này là đâu.

Nàng bước đi trong tiềm thức, xung quanh lúc mờ ảo lúc rõ ràng, tâm trí nàng như đang diễn biến theo tiềm thức, nàng thấy ở phía dưới bỗng dung bốc khói và rồi lửa bốc cháy, phía dưới thật hỗn độn, nhiều người nhanh chóng dập lửa nhưng duy nhất chỉ có 1 người lại đứng cười điên cuồng, là ai chứ, nhìn rất quen, người phụ nữ đó còn cả đứa trẻ đang khóc òa lên nữa, nàng đưa tay ôm đầu, cảm thấy thật đau, mắt nàng hoa cả lên, thật choáng váng, người nàng nặng nề rơi xuống.

"Khụ khụ khụ"

Khỏe miệng nàng nôn ra một ngụm máu, Tiêu Nam Hiên cúi thiếp đi nghe tiếng ho khan của nàng y lập tức tỉnh dậy liền thấy nàng như vậy, mắt y lạnh lại.

"Thái y mau gọi thái y cho ta"

"Vương gia có chuyện gì vậy?" Long Ảnh ở ngoài nghe được vội chạy vào.

Mạc Song tròn to mắt nhìn y ôm nàng, khỏe miệng nàng có máu.

"Tiểu thư..."

Mạc Song đến cầm tay nàng bắt mạch, nàng cũng là học y từ Hạ Băng Liên, dù không giỏi nhưng nàng cũng có thể cứu sống mạng người.

"Sao rồi, nàng sao rồi"

Ghi nàng chặt trong lòng Tiêu Nam Hiên như ngồi trên đồng lửa, chỉ thấy gương mặt Mạc Song tái đi rồi cuộc nàng làm sao.

"Mạch đập rất yếu, nội thương bị hao tổn nặng, tiểu thư bị nội thương bao giờ"

"Có cách nào giúp nàng"

"Nô tỳ không biết, nếu không tìm cách tiểu thư sẽ nguy mất"

Tiêu Nam Hiên khựng người trầm lặng, nội thương nàng bị nghiêm trọng như vậy là do độc tố trên người y, làm sao để cứu nàng đây.

"Vương gia, thuộc hạ có ý kiến" Vân Phi phía ngoài đi vào.

"Mau nói"

"Dạ, thuộc hạ nghe được ở Bắc Chu có loại thảo mộc ngàn năm trị trọng thương, nếu tìm được thuộc hạ nghĩ vương phi sẽ được cứu"

"Bắc Chu lạnh giá quanh năm lại có thảo mộc như vậy sao"

Tiêu Nam Hiên thật không thể tin.

"Bắc Chu.... Thảo Quyết Băng, ý huynh có phải là Thảo Quyết Băng"

Mạc Song ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng nhớ đến.

"Thảo Quyết Băng không phải rất quý hiếm sao, Bắc Chu tuy lạnh nhưng biết kiếm ở đâu"

Long Ảnh cũng như Tiêu Nam Hiên không tin được.

"Long Ảnh người không biết Bắc Chu chính là nguồn gốc của Thảo Quyết Băng, chỉ cần chúng ta tìm tận hang động, may mắn chúng ta sẽ có được, đây cũng là cách cứu vương phi chúng ta"

Vân Phi khẳng định lại, Mạc Song cũng tán thành với ý của Vân Phi.

Nhìn nàng khỏe môi rí máu Tiêu Nam Hiên không thể chần chừ được nữa, y lên tiếng.

"Mau về chuẩn bị, chúng ta sẽ xuất phát liền"

"Vương gia còn một điều thuộc hạ chưa nói, đó là Thảo Quyết Băng nếu rời xứ lạnh nó sẽ héo, vì vậy chúng ta phải mang theo vương phi"

"Được ta biết rồi, Mạc Song người giúp nàng chuẩn bị, ta đi xin ý chỉ của hoàng thượng"

Mọi người cùng nhau hành động, y nhất định sẽ cứu được nàng rồi sẽ cùng nàng thành thân, nàng sẽ là tân nương đầu tiên của y và mãi mãi là duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sủng Nịnh

Bắc Chu một đất nước lạnh giá quanh năm nhưng lại là một đất nước hùng mạnh ngang tầm Đông Hán, Hoàng đế Bắc Chu đã qua đời cách đây 15

năm,người lên ngôi sớm nhất khi chỉ là một đứa trẻ chính là Khương Lạc Tước một vị hoàng đế anh minh công bằng được dân chúng ái mộ,nghe nói vị hoàng đế này lạnh giá như băng,ngay cả hoàng hậu cũng bị phớt lờ,các phi tần khác vào cung đều bị áp bức dã man bởi hoàng hậu là con gái thừa tướng nên cật thế lộng hành bắt nạt các phi tần khác.

Trên cỗ xe ngựa Tiêu Nam Hiên ôm nàng trong lòng,những người đi theo chỉ có Long Ảnh,Vân Phi,Mạc Song và Tiêu Ly Vân.

Vốn dĩ chỉ có 3 người bọn họ nhưng khi nghe được Ninh Quốc công chúa một mực đòi theo,hết cách hoàng đế đành đồng ý và thế là họ đã đi gần đến.

" Hiên ca,tẩu tẩu bị huynh ôm như vậy chắc sẽ ngạt mất,huynh để nàng ta xuống đi "

" Ta phải bảo vệ nàng,ta cho muội theo cũng vì phụ hoàng,muội còn lằng nhằng thì hãy về Đông quốc đi "

Y lạnh lùng trừng mắt làm nàng ủy khuất,từ trước giờ nàng muốn gì Tiêu Nam Hiên đều đồng ý,nhưng bây giờ y lại có Hạ Băng Liên,xem ra nàng bây giờ chỉ xếp thứ 2 thôi.

" Ca thiên vị tẩu tẩu " Ninh Quốc công chúa bấu môi tay vén màn lên xem " Ca,mau nhìn,chúng ta đến Bắc Chu rồi "

Tiêu Nam Hiên khẽ nhìn,quả thật đã đến,hoi lạnh đã bắt đầu tăng dần,y choàng áo lên người nàng vì sợ nàng lạnh,suy nghĩ trong đầu y hiện lên: " Liên Liên nàng phải cố lên,ta sắp tìm được thuốc cho nàng "

Xe ngựa vào cổng thành thì bị quan binh chặn lại.

" Đứng lại,trên xe có những gì "

" Hồn láo,đây là xe ngựa của vương gia nước Đông các người to gan dám chặn " Long Ảnh giờ ra lệnh bài,quan binh lập tức cuống đầu tạ tội tránh ra.

Xe đã vào trong thành mọi người xung quanh nhìn một cách lạ lùng,người dân nép qua một bên nhường cho xe ngựa đi qua,Vân Phi xem xét tình hình rồi bẩm báo.

" Vương gia tiếp theo ta làm gì "

" Đến hoàng cung Bắc Chu,Khương Lạc Tước sẽ không thích nếu ta không vào " Y vừa nói xong cũng là lúc nàng đang dần tỉnh lại.

" Ca,ca tẩu tẩu tỉnh rồi huynh mau nhìn "

Ninh Quốc công chúa hô to làm mọi người chú ý,Mạc Song mừng rỡ nhảy cẫng vào.

" Liên Liên nàng tỉnh rồi,tốt quá,thật tốt quá "

Y cầm bàn tay nàng áp vào mặt mình,y muốn cảm nhận được hơi ấm từ tay nàng,nàng là thật sự đã tỉnh.

" Ta khát "

Cổ họng nàng đau rát,nàng khẽ nhăn mặt khi vừa cất lên tiếng nói đầu.

" Long Ảnh mau đưa nước cho ta "

" Vương gia nước đây "

Long Ảnh hai tay đưa nước cho Tiêu Nam Hiên,y dựng nàng dậy để nàng dựa vào lòng mình chậm rãi cho nàng uống nước.

" Người tỉnh thật tốt,ca ca ta vì người mà mấy ngày nay mất ăn mất ngủ "

Ninh Quốc công chúa nắm lấy tay Hạ Băng Liên,nàng cũng rất lo cho Hạ Băng Liên,vốn dĩ Hạ Băng Liên từ nhỏ đã không biết bơi,hôm đó Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân cố ý muốn sát hại nàng và đang bị giam ở tù lao.

Nghe vậy nàng ngược đôi mắt lên nhìn y,vào hôm đó lúc nàng bị chìm,người đầu tiên hiện ra trong đầu nàng chính là tên biến thái này,nàng có chút sốt,nhìn mặt y xanh xao hiện rõ.

" Ta hôn mê bao lâu rồi "

" Tiểu thư người hôn mê đã bốn ngày rồi,người làm muội lo lắng lắm hicc " Mạc Song sụt sịt nhưng không dám nhào đến ôm nàng vì nàng đang được cái vị hồ danh chiến thần kia bao trùm lại,ánh mắt y như rằng đe không được cướp nàng làm ai cũng muốn khóc nhưng không ra tiếng.

" Bốn ngày lận sao "

Nàng tròn tròn mắt,uống vài ngụm nước thôi mà hôn mê đến 4 ngày,nàng thật không thể tưởng tượng rằng lại lâu đến vậy.

" Nàng tỉnh là tốt, là ta không chu đáo bảo vệ nàng, hai người bọn họ dám cấu kết hại nàng, đợi khi về ta sẽ trị tội "

" Hiền, nàng ta là đại tỷ của ta, nếu người thương ta thì hãy tha cho bọn họ đi, ta không muốn hoàng cung náo loạn "

Nàng nói về thiết tha yêu cầu, người nàng dựa vào lòng y, tim y nhảy loạn lên.

" Không được, mưu hại vương phi bốn vương không thể tha thứ "

" Đi mà Hiền "

Nàng nắm lấy tay y lắc nhẹ, Mạc Song há mồm xem rót xuống có phải khi bị té xuống hồ nàng đã đập đầu vào đâu không.

Không chỉ mình Mạc Song mà bao nhiêu người khác cũng nghĩ vậy, chỉ duy nhất Ninh Quốc công chúa là biểu hiện bình thường, Vân Phi ngồi đánh xe ngựa cũng bị lệch tay lái, Long Ảnh run người như không dám tin đó chính là vương phi.

" Nàng...nàng khi té xuống có đập trúng thứ gì không "

Tiêu Nam Hiền phẫn má hồng lấp bắp hỏi, Ninh Quốc công chúa tò mò thấy lạ, khi không sao lại hỏi Hạ Băng Liên như thế.

" Ca, huynh hỏi gì kì vậy, Băng Liên té xuống hồ đương nhiên đập phải nước " Ninh Quốc công chúa ngây thơ trả lời giùm Hạ Băng Liên, Vân Phi nghe được cũng xem thổ huyết mà ngất, Ninh Quốc công chúa hôm nay sao lại để quên trí thông minh ở lại Đông quốc cơ chứ.

" Ta không đập phải thứ gì hết, các người làm gì phải ngạc nhiên như vậy, Tiêu Nam Hiền ta nói cho người biết, nếu người không đồng ý thì đừng mong Hạ Băng Liên ta thủ người làm phu quân "

Hạ Băng Liên phồng má giận dữ quay mặt sang chỗ khác.

" Ấy đừng mà nương tử ta đồng ý ta đồng ý được chưa "

Ninh Quốc công chúa ngây người nhìn Tiêu Nam Hiền đổ dành Hạ Băng Liên, không phải chứ, ca ca của nàng lại sùng nịnh Hạ Băng Liên như thế.

" Người nói rồi đấy, mọi người ở đây làm chứng cho ta "

Nàng liếc đôi mắt lạnh nhìn qua một lượt, bọn họ sợ run cả người vội gật đầu, ngay cả Ninh Quốc công chúa cũng sợ hãi gật đầu theo, nàng từ khi nào trở nên như vậy, từ lúc ở trong yến tiệc phong thái của nàng đã có sự thay đổi, không nhút nhát như Hạ Băng Liên lúc trước, rất oai phong khi nói lại đạo lý với Hạ Tư Thanh, nàng cứ nghĩ ở bên cạnh ca ca của nàng thì Hạ Băng Liên sẽ có chỗ dựa để trị Hạ Tư Thanh nhưng mà hôm nay ngay trong xe ngựa Hạ Băng Liên chỉ một câu đã hạ gục chiến thần liền ngay lập tức, có phải nàng đang hoa mắt không, vị vương gia mệnh danh xem nhẹ nữ nhân nay lại đi sùng nịnh Hạ Băng Liên nhút nhát, mà nói nàng ta nhút nhát cũng không phải, nàng đã thay đổi hẳn, cảm nhận bây giờ chính là Tẩu Tẩu đã chính thức hạ gục chiến thần ca ca và trở nên cường đại.

Cổ xe ngựa hướng hoàng cung Bắc Chu mà đi, nàng khẽ mỉm cười, gương mặt Tiêu Nam Hiền lúc đó thật buồn cười, nàng chỉ định đùa giỡn y một chút, nhớ đến lúc nàng mờ mắt thấy y bị ngạt nước, nàng như sợ hãi tiếp thêm sức mạnh mà vươn tay kéo lấy y truyền lại một hơi cuối cùng mà truyền hết cho y, bởi lúc đó nàng bỗng thấy sợ, sợ rằng mình sẽ đánh mất thứ gì đó bởi nàng chợt nhận ra, chính thứ đó đã nắm trọn tim nàng, thứ đó đã rất quan trọng với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngủ Cùng Nhau

Hoàng cung Bắc Chu, Khương Lạc Tước mặt lạnh băng ngồi trên ngai vàng, ánh mắt lãnh đạm quét qua một lượt nhìn các đại thần Bắc Chu đang cúi đầu, không ai dám hó hé 1 câu nào, chỉ có thừa tướng một mặt tươi cười bước ra tấu.

" Hoàng thượng, ngoài Đông thành đang có nạn hạn hán, thần nghĩ chúng ta nên trì hoãn việc bị nạn để tạo phước cho long ân "

Khương Lạc Tước yên vị trên ngai vàng, hoàng hậu ngồi kế bên âm thầm quan sát từng biểu hiện của hoàng thượng, nàng với thừa tướng âm thầm liếc mắt nhìn nhau.

" Xin hoàng thượng hạ chỉ "

" Trẫm sẽ phái người giải quyết, khanh không cần phải gấp gáp "

Khương Lạc Tước lạnh lùng nói, thừa tướng tay hơi nắm lại nhưng môi vẫn tươi cười.

" Hoàng thượng anh minh "

Các đại thần trong triều thật khâm phục tài diễn xuất của thừa tướng. Bao năm qua hấn vất vả lấy lòng hoàng đế như vậy nhưng thật buồn cười khi hoàng đế chẳng màng gì đến hấn.

" Báo ooo....bẩm hoàng thượng vương gia nước Đông xin cầu kiến "

Lính canh ngoài cửa chạy ngay vào cấp báo, lời hấn vừa dứt nhiều người không khỏi bất ngờ, vương gia nước Đông Tiêu Nam Hiên sao lại đi đến Bắc Chu xa xôi này, trước kia cả 2 nước từng là bạn với nhau nhưng từ khi cuộc đại loạn 15 năm trước diễn ra giữa 2 nước không còn quan hệ thân thiết gì nữa, hôm nay tại Bắc Chu hoàng triều, vương gia nước Đông Tiêu Nam Hiên cầu kiến quả thật khiến người khác kinh ngạc.

Hoàng đế Khương Lạc Tước nhất thời nhú mày, đại loạn 15 năm trước hấn không bao giờ quên được, cái thảm sát tàn khốc đó đã cướp đi mẫu hậu và muội muội chưa đầy 3 tuổi của hấn khi hấn chỉ vừa tròn 5 tuổi, phụ hoàng của hấn vì đau buồn cùng với sự đàn áp tàn bạo đó đã qua đời cách đây 15 năm cũng chính là ngày đại loạn diễn ra, thật may mắn cho Khương Lạc Tước sống sót, một đứa trẻ ngây thơ bất hạnh cùng lúc mất đi phụ hoàng mẫu hậu và cả muội muội đáng thương của mình, ngay khi đăng cơ tính cách của một đứa trẻ 5 tuổi càng lúc càng lạnh, có thể nói trong hoàng cung người mà Khương Lạc Tước thật sự quan tâm chỉ có Thái hoàng thái hậu Trường Sa Mạc.

Không khí im lặng bao trùm cả không gian rộng lớn trong chính điện Bắc Chu, Khương Lạc Tước phong thái điềm tĩnh ra lệnh.

" Cho mời vương gia nước Đông vào cung "

" Truyền vương gia nước Đông vào cung " Thái giám tiếng gọi éc éc, ở ngoài chờ đợi Hạ Băng Liên bất giác rung mình, ở hiện đại nàng đã từng nghe qua tiếng thái giám trên tivi nhưng nàng biết đó chỉ là giả dạng còn bây giờ hiện tại ở cổ đại này thái giám thật sự thật khiến nàng rung mình.

Tiêu Nam Hiên thấy biểu hiện trên gương mặt nàng có phần nhẩn đi, y lập tức đỡ lấy nàng từ từ tiến vào hoàng cung Bắc Chu, giọng y nhẹ nhàng dỗ dành nàng *" Đừng sợ, có ta ở đây bảo vệ nàng "*

Hạ Băng Liên thân người cảm thấy thật ấm áp, tuy rằng nàng vẫn chưa chấp nhận y nhưng từng lời nói hành động và cử chỉ của y đều làm nàng do dự băng khuôn khó tả.

Cả 2 tiến vào cung trước sự ngạc nhiên của đại thần Bắc Chu, vị vương gia được mệnh danh chiến thần Đông Hán xem nhẹ nữ nhân nay lại nâng niu dịu dặt một nữ nhân dù không đẹp nhưng lại làm Tiêu Nam Hiên để ý.

Cả Khương Lạc Tước cũng lấy làm thú vị, hấn nhìn vào nàng ánh mắt có phần sát khí khiến nàng liếc nhìn nhưng hấn lại tinh hơn liền nhanh chóng liếc nhìn nơi khác.

Nàng vừa rồi có cảm nhận sát khí phía trước đang nhìn mình, mà phía trước chỉ có hoàng đế Khương Lạc Tước và hoàng hậu Triệu Lan Nhi, hoàng hậu thì không thể có sát khí cường đại như thế, suy ra người vừa rồi nhìn nàng chính là hoàng đế Khương Lạc Tước kia.

Không riêng nàng nhận thấy, ngay cả Tiêu Nam Hiên cũng cảnh giác với vị hoàng đế này, không ai không biết bao năm qua hấn chưa từng sủng hạnh phi tần, hay nói cách khác hấn cũng giống y không tiếp xúc được với nữ nhân, nữ nhân mà y muốn đeo bám nhất định chỉ duy nhất 1 mình Hạ Băng Liên, vòng tay hơi đan chặt như muốn nói rõ nàng chính là của y.

" Tiêu Nam Hiên cùng vương phi ra mắt hoàng thượng "

Y đứng hơi cuối đầu, giọng nói vài phần lạnh đi so với lúc yêu chiều nàng, từ trước đến nay y không bao giờ quỳ trước mặt ai dù người đó có là hoàng đế, đại thần trong triều bắt đầu bàn tán qua lại về vị vương gia này, quả thật y rất ưu tú, so với hoàng đế Bắc Chu đúng thật có phần đẹp mê người, làn da trắng với khuôn mặt hoàn hảo như vậy thật khiến người khác muốn chiêm đoạ, hoàng hậu Triệu Lan Nhi vừa thấy y cũng không giấu khỏi sự mê mẩn trong ánh mắt, rất may Khương Lạc Tước thường ngày không dòm ngó đến nàng, nếu không nàng sẽ chết trong tay kẻ điên cuồng này mất.

" Trẫm miễn lễ cho vương gia, không biết vương gia lặn lội đường xa đến Bắc Chu lạnh lẽo này phải chăng có việc gì cần trẫm giúp "

" A~, hoàng thượng quả thật rất hiểu ý, bốn vương hôm nay đến Bắc Chu muốn thỉnh cầu hoàng thượng cho phép ta được đi tìm Thảo Quyết Băng "

Tiêu Nam Hiên phong thái bình thản, y đứng thẳng người tay chấp lại hướng Khương Lạc Tước cầu kiến.

" Ô, Thảo Quyết Băng nghìn năm ra bông kết trái là một loài thảo dược quý hiếm ở Bắc Chu, chẳng hay vương gia tìm Thảo Quyết Băng để làm gì? "

" Thật ngại quá, nói ra rất dài dòng, vương phi của bốn vương bị trọng thương nặng, nghe nói Thảo Quyết Băng là loại thảo dược trị thương rất hữu dụng, được hay loài thảo dược này chỉ ở Bắc Chu mới có, không biết hoàng thượng có thể cho bốn vương đi tìm được không, khi tìm xong bốn vương sẽ tức khắc rời đi "

Câu cuối cùng của Tiêu Nam Hiên vốn rõ ràng, Khương Lạc Tước này kiểm nhãn lại, Tiêu Nam Hiên lại thẳng thắn nói ra những lời như thế thật không

hỏi danh là vương gia nước Đông lạnh lùng tàn nhẫn,y có thể nói ra những lời như vậy,hon nữa bên cạnh y hẳn quan sát kỹ gương mặt của Hạ Băng Liên,nàng có phần nhợt nhạt,hơi thở cũng không mạnh,người dựa vào Tiêu Nam Hiên mà đứng chứng tỏ nàng quả thật bị trọng thương,nhận thấy điều trước mắt không đáng nghi ngờ,Khương Lạc Tước nhanh chóng nở nụ cười hiếm có khiến đại thần phải kinh ngạc,ngay cả hoàng hậu Triệu Lan Nhi cũng xem mà thốt lên lời.

" Vương phi thật có phúc khi được vương gia quan tâm như vậy,trẫm cũng không nở phụ lòng vương gia,được rồi trẫm cho phép ngài tự ý đi lại vùng băng Bắc Chu "

" Hoàng thượng không được a "

Triệu Tàn Thủy lên tiếng phản bác gây xôn xao khắp triều.

" Hừm,thừa tướng không đồng ý sao "

Khương Lạc Tước tựa tiểu phi tiểu khiến thừa tướng có dự cảm chẳng lành.

" Thật thất lễ xin hoàng thượng tha tội,thần nhất thời suy nghĩ chúng ta nên cử người hướng dẫn vương gia đây,nếu để vương gia lạc trong chốn băng lạnh lẽo thật không đúng a "

" Phải đó hoàng thượng,phụ thân thiếp vốn là người thận trọng,ngài nên chấp nhận " Triệu Lan Nhi môi cười yếu điệu lên tiếng.

Lời của nàng chẳng đá động gì đến hần,bị hần lơ tâm tư hoàng hậu thật không cam lòng.

" Ta thấy hoàng hậu nói rất phải,hoàng thượng nên đưa người theo bên cạnh chúng ta "

" Ô,vậy trẫm thuận ý vương phi đây vậy....trẫm lệnh cho tướng quân theo vương gia nước Đông tìm thảo dược,mọi lệnh đều do vương gia ra quyết định "

Lời này càng làm hoàng hậu Triệu Lan Nhi ganh ghét Hạ Băng Liên,lời nàng ta nói hoàng thượng chẳng cho vào tai,ả tiện nhân này vừa nói liền lập tức trả lời,thật không cam lòng.

" Bốn vương cảm tạ hoàng thượng,cảm ơn thừa tướng quan tâm "

" Nên làm nê làm " "

Thừa tướng ngoài miệng cười tươi nhưng bên trong lại mưu kế.

Triều chính như vậy đã kết thúc,thấy nàng mệt mỏi Tiêu Nam Hiên nhanh chóng xin cáo từ về quán trọ ngoài cung nghỉ ngơi,vì đi đường xa nên y có chút mệt mỏi,y cùng nàng rời đi tự nhiên nhưng một ánh mắt thâm hiểm vẫn luôn theo dõi y.

□□□□□□□□□□

Trong quán trọ mà Vân Phi tìm được,cả 6 người ở 3 phòng,Ninh Quốc công chúa ở trong phòng tay chân giãy giụa thật không cam tâm,nàng tự hỏi vì sao Tiêu Nam Hiên lại tranh giành Hạ Băng Liên với nàng,rõ ràng Hạ Băng Liên nói muốn ở chung phòng với nàng,vậy mà lại bị Tiêu Nam Hiên cự tuyệt bắt nàng ta ở chung phòng với y khiến nàng khóc không ra tiếng,Mạc Song cũng không khác gì Ninh Quốc công chúa,lúc nào nàng cũng ở bên cạnh Hạ Băng Liên,hôm nay lại xa cách như vậy,thật đáng lo ngại,chỉ duy nhất Ninh Quốc công chúa vẫn còn vui vẻ được vì ngoài cửa đã có người canh gác bảo vệ nàng,dù là cách xa qua lớp cửa nhưng Ninh Quốc công chúa vẫn cảm thấy vui vẻ hần ra.

Bên trong phòng của Tiêu Nam Hiên nàng do dự không biết phải làm thế nào,Tiêu Nam Hiên đang yên vị trên bàn uống trà,nàng được y dặn dò phải nằm nghỉ ngơi cho thật khỏe để ngày mai bắt đầu tìm kiếm Thảo Quyết Băng,nàng xoay người khẽ liếc nhìn y,nhìn sơ nàng vẫn thấy gương mặt xanh xao của y làm nàng có chút đau lòng,hần trong lúc nàng hôn mê y đã không được nghỉ ngơi đáng hoàng,nàng gượng lên ngồi thẳng dậy.

" Hiên,ngươi không ngủ sao "

" Nàng ngồi dậy làm gì,ta không mệt,nàng nằm xuống đi "

Tiêu Nam Hiên đặt vội tách trà xuống bàn không may làm đổ khiến trà nóng vay bỏng tay y nhưng vì y ngồi xoay người lại nên nàng chẳng thấy gì,nén đau y vẫn đến bên nàng dỗ dành.

" Ngươi thật là xanh xao,ngươi nên ngủ một chút đi "

" Ta không mệt,nàng mau nằm xuống nghỉ đi "

Y nắm vai nàng ấn nàng xuống nhưng nàng lại nắm lấy tay y gạt ra,vừa hay nàng đụng phải vết trà bỏng của y khiến y khẽ nhăn mặt rút tay về.

" Ngươi làm sao vậy,tay ngươi bị đau sao? "

" À không có gì,chỉ là bỏng nhẹ thôi nàng mau nằm xuống nghỉ đi "

Nàng đột nhiên giật mạnh tay y vạch ra xem,tìm nàng bông thất lại,làm sao y bị bông mà nàng lại không hay biết,vội lôi trong người ra một lọ thuốc nhỏ nàng xoa đều lên chỗ bị bông của y,cảm giác mát mẻ truyền đến làm y dễ chịu hẳn ra,quả thật thuốc của nàng rất hữu dụng.

" Ngươi còn nói dối ta,đã phỏng to như vậy,rất đau phải không "

Nàng ngoài miệng mắng y như lại kê môi thỏ nhẹ,y khẽ mỉm cười trêu chọc nàng.

" Nàng đang quan tâm ta sao,nương tử "

" Ai...ai quan tâm ngươi,ta chỉ nghĩ tay ngươi như vậy Ly Vân sẽ trách ta vì không lo cho ngươi "

Phiến má nàng ửng hồng vội phản bác,y mỉm cười gian tà nhìn gương mặt ửng hồng của nàng thật thích thú.

Bỗng dưng y kê đầu lên vai nàng khiến nàng giật mình muốn đẩy ra nhưng khi thấy gương mặt xanh xao ngủ thiếp đi trên vai nàng chợt dừng tay,có lẽ nàng nên để cho y ngủ thì hơn,bàn tay nàng khẽ chạm lấy gương mặt của y,lần đầu nàng chạm vào y,hơi ấm của nàng làm cho y thật thoải mái,gương mặt y dần ra thoải mái vội đầu vào người nàng mà ngủ,hương thơm trên người nàng làm y dễ chịu mà ngủ quên,nàng tựa đầu của mình ra sau đồng thời cũng thiếp đi lúc nào cũng không hay.

" Vương gia ngài.... "

Long Ảnh toan vào thì thấy cảnh tượng như vậy,hắn lập tức bịt kín miệng âm thầm đi ra,vương gia của hắn hiếm khi ở cùng với vương phi,hiện tại lại ôm nhau ngủ như vậy,thật đáng mừng khi mối quan hệ của cả 2 đang ngày càng tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mềm!

Ngoại khu cấm rừng phía Bắc Chu,thừa tướng Triệu Tàn Thủy thân người đi lại rụt rè như đang dòm ngó xem có ai xung quanh hay không,phía trước một bóng người đang đứng xoay lưng lại,tay hắn cầm chiếc quạt đen tuyền ve vẩy,gương mặt gian ác hiện lên nụ cười khinh miệt.

" Thần thỉnh an thái tử,thái tử lạng lẹ tới đây không biết có chuyện gì?"

Triệu Tàn Thủy khom người cúi thấp cung kính nói.

"Ta còn tưởng thừa tướng quên ta rồi chứ,Tiêu Nam Hiến đang ở Bắc Chu chắc thừa tướng cũng biết mình nên phải làm gì a "

"Thái tử bớt giận,Tiêu Nam Hiến đứng đã vào vương triều Bắc Chu,thần muốn biết thái tử muốn thần làm gì"

"Hahaha!!thừa tướng quả nhiên rất hiểu ta,chỉ là ta muốn trong vòng 10 ngày tới sẽ không còn vương gia nước Đông"

" 10 ngày sao,nhưng mà....Tiêu Nam Hiến là người không dễ dàng đối phó,thái tử cũng biết thực lực của hắn mà đừng chứ"

Triệu Tàn Thủy thân người giật mình khi nghe những điều thái tử vừa nói ra,con người này thật là độc ác,ngay cả Tiêu Nam Hiến mà cũng muốn trừ khử,con người này quá nhẫn tâm rồi.

"Nói như vậy ngươi không làm được sao? Vậy mọi chuyện bấy lâu nay ngươi luôn cố giấu thì sao nhỉ?"

Hắn xoay người lại,quạt gấp mạnh,ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Tàn Thủy.

"Thần không dám,thần sẽ làm theo lời thái tử"

Triệu Tàn Thủy cắn răng chịu đựng,nếu như không phải thái tử biết được những việc làm sai trái của hắn thì từ lâu hắn đã cho thái tử chết không toàn thay.

"Nhưng có một điều ngươi nên biết,chỉ trừ khử Tiêu Nam Hiến,tuyệt đối không được đụng vào Hạ Băng Liên,nghe rõ chưa"

" Vâng vâng thần đã rõ"

Thái tử quay đầu bỏ đi,đội hắn khuất mắt Triệu Tàn Thủy đứng thẳng người,đôi mắt ông trừng lên đầy giận dữ.

"Hừ!!ngươi đừng tưởng muốn làm gì thì làm"

Sương sáng sớm kéo theo hơi lạnh tràn khắp phòng, Tiêu Nam Hiên khẽ cựa quậy, cảm giác chạm phải cái gì đó mềm mềm, y nheo con mắt tỉnh dậy xem có thứ gì bên cạnh mình, y vẫn ngu ngơ, vẫn không biết nàng ở bên cạnh người đang nóng dần lên, miệng nàng há to không kịp phản ứng.

"AAAAAAA Tiêu Nam Hiên người đi chết đi"

Nàng một chân đạp mạnh y rơi xuống giường, y vội tỉnh chưa kịp phản ứng đã thấy thân người truyền đến đau nhức, y ôm lấy người vội đứng dậy trừng cái người vừa đạp mình.

"Nàng vì sao lại đạp ta kia chứ, đau chết ta"

"Người...người...người hỗn đản dám chiếm tiện nghi của ta, ta ném chết người"

Nàng vừa nói vừa ném gối vào y, những thứ gì trên giường đều bị nàng quơ lấy mà ném, Tiêu Nam Hiên gương mặt ngu ngơ vẫn không biết gì, tức mình y dùng nội lực gạt bay tất cả, y nhanh chân trèo lên giường khóa cả tay chân nàng lại, bị bắt ngờ lại mất thế nàng bị Tiêu Nam Hiên đè lên người, dù có vùng vẫy cũng không có tác dụng.

"Ca ca, tẩu tẩu mau dậy.....Á"

Tiêu Ly Vân vừa bước vào phòng đã thấy cảnh tượng không nên xem, tình hình là nàng nằm ở dưới còn y thì ngồi trên người nàng, vừa hay Ninh Quốc công chúa vào gọi bọn họ dậy ăn sáng, chưa kịp ra sao Ninh Quốc công chúa đã vội đóng cửa cái rầm chạy đi không kịp để nàng kêu cứu.

"Ly Vân đừng đi a, hiểu lầm rồi"

"Nàng đừng vùng vẫy nữa, sẽ động vết thương"

"Hừ, đồ ngựa đực mau buông ta ra, ta cứ la cứ vùng vẫy đó người làm gì được ta, buông ta ra mau"

Nàng kéo tay mãi nhưng không được, sức lực của nàng cũng bị khóa chặt bởi Tiêu Nam Hiên.

"Nàng thật hư, ta phải trừng phạt nàng"

Nói rồi y giơ tay cao lên hướng mũi nàng định đánh thì đột nhiên ngừng tay, đôi mắt nàng có vài tia long lanh như sắp khóc, gương mặt giận dỗi quay sang nơi khác, nàng nhắm đôi mắt lại mặc kệ y.

"Nàng giận ta sao, ta xin lỗi, đừng giận ta mà, ta chỉ đùa chút thôi"

Y rời người nàng, chưa kịp leo xuống đã bị bàn chân trắng nõn của nàng đá vào hạ bộ, y nhăn mặt ngã lăn ra sàn ôm lấy hạ bộ đau điếng.

"Nàng...nàng..."

"Ta sao, ta thích vậy đó tên biến thái dám chiếm tiện nghi của ta, hừ"

"Ta chiếm tiện nghi của nàng khi nào"

Y ủy khuất muốn khóc cũng không được.

"Người còn dám chối, khi này người dám sờ...à...ừ...sờ vào...ngực...ngực ta"

Đột nhiên nàng cả lăm lăm bấp không nói lên được câu hoàn chỉnh, y khựng người lại.

"Cái mềm mềm bé hơn bánh bao là ngực của nàng sao"

"Người nói cái gì? bé hơn bánh....bánh bao sao, đồ biến thái ta ghét người"

Nàng tức giận bỏ đi ra ngoài.

"Không không phải ta nói nhầm, nương tử nàng đi đâu quay lại mau"

Tình cảnh của y vô cùng đau khổ, y tự đánh vào đầu mình một cái, tại sao lại nói ra những lời như vậy chứ, nhưng mà lúc này y đã....thật mềm.

"AAA Tiêu Nam Hiên người đang nghĩ cái gì vậy...hơ...Máu mũi"

Máu mũi của y nhỏ xuống, mặt y nóng rang, mặt đỏ không thể tả, vừa nãy đích thị y đã chạm vào ngực nàng, điều đó làm y thật sung sướng nhưng mà thật khổ sở, y làm nàng giận rồi, phải đi xin lỗi rồi còn đồ đánh mẫu sư tử này mới được, y vội bận y phục chỉnh tề rồi đi ra ngoài tìm nàng.

☐ hôm nay Gon bạn đi làm về lại về nhà nói chuyện với mẹ Gon nên viết hơi sơ sài, mấy bạn thông cảm nhen, t5 này Gon sẽ đăng chap dài.

☐ Đón thử vị thái từ đó là ai nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kinh Thành Bắc Chu

Trên bàn ăn gương mặt nàng tựa hồ không cảm xúc khiến Ninh Quốc công chúa có phần sợ hãi nhìn qua Tiêu Nam Hiên dò xét nhưng đối lại là ánh mắt trừng của y khiến Ninh Quốc công chúa càng kinh sợ hơn.

Mạc Song, Long Ảnh, Vân Phi và Ninh Quốc công chúa, cả bốn người khẽ liếc nhìn nhau hỏi xem vương gia và vương phi đã xảy ra chuyện gì, vừa lúc sáng này vương phi đột nhiên từ phòng đi ra, gương mặt đỏ bừng đầy giận dữ, còn vương gia thì phong thái vẫn bình thản nhưng đôi lúc lại liếc nhìn tiểu vương phi dò xét.

" *Liên Liên nàng ăn món này nha* "

" *Không ăn* "

Nàng trừng mắt nhìn y.

" *Nàng vẫn chưa hồi sức nên ăn thật nhiều mới tốt* "

" *Ta ăn no rồi, Song Song muội đi với ta* "

Nàng buông đũa đứng dậy bỏ đi khiến y có chút hụt hẫng, ánh mắt y trừng xuống.

" *Ca ca, huynh đã chọc gì cho tẩu tẩu giận sao* "

" *Ừm, ta chỉ nói...e hèm...không có gì* "

Y vội né tránh giả vờ ho khan khiến Ninh Quốc công chúa nhú mi mà nhìn.

" *Không phải huynh làm gì có lỗi với người ta rồi chứ* "

" *Không có* "

" *Vậy sao tẩu tẩu lại giận?* "

" *Ta...* "

Tiêu Nam Hiên cứng lời.

" *Thôi ta phải vào triều Bắc Chu, Long Ảnh đi với ta, Vân Phi người bảo vệ công chúa cho tốt* "

Y cũng rời đi, Long Ảnh cũng chỉ biết tuân lệnh theo sau, Ninh Quốc công chúa phồng má không cam chịu " *Làm gì phải giấu ta chứ* "

Trong kinh thành Bắc Chu người dân trên đường rộn ràng, nàng vận cho mình bộ y phục trắng đỏ, con người lạnh lùng bước từng bước toát lên khí phách mạnh mẽ.

Mạc Song thấy nàng rất lạ, có phải đã cãi nhau với vương gia rồi không, nhìn sắc mặt nàng không được tốt lắm Mạc Song lo lắng hỏi " *Tiểu thư hay chúng ta quay lại quán trọ đi, muội thấy tiểu thư không được khỏe lắm* "

" *Ta không sao muội yên tâm, sức khỏe của ta đã hồi phục nhiều rồi* " Nàng lắc đầu từ chối, hiện tại nàng không muốn nhìn thấy mặt của Tiêu Nam Hiên, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng đến Bắc Chu, không khí cảm thấy thật thoải mái, trên cao là nắng nóng chói chang nhưng ở mặt đất lại có một luồng khí lạnh, nóng lạnh bao trùm khiến cho nàng có chút thoải mái, Mạc Song vốn đã hiểu tính tình của nàng, nàng đã nói thì sẽ làm.

Trên đường đi mọi người dân Bắc Chu nhìn nàng có vẻ lạ, nàng không quan tâm cho lắm cứ tiếp tục đi về phía trước.

Trên tầng lầu của Mai Viện còn gọi là lầu xanh nơi dành cho các công tử nhà giàu lui đến, Tiêu Duật Hành mấp mòi chén rượu, con người thích thú nhìn chăm chăm vào Hạ Băng Liên phía dưới, bên cạnh còn có hai mỹ nữ đang vuốt ve người hân, ánh mắt như khiêu gợi Tiêu Duật Hành, hân liếc nữa con mắt nhìn các nàng, đôi môi nhếch lên đầy khinh bỉ, phụ nữ chỉ có giá trị làm ấm giường thôi và nàng ta cũng thế, hương vị vương phi hân nhất định phải có.

Đang đi đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ Mai Viện trên tầng cao, nàng vốn có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

"Sao vậy tiểu thư?"

"Không có gì, đi tiếp thôi"

Nàng vốn định đi nhưng phía trước đột nhiên có người ngắt xui, nàng nhanh chân đi lại xem, là một bà lão nhưng nhìn quần áo rất sang trọng.

"Lão phu nhân lão phu nhân người sao vậy?"

Nghiêng đầu về một góc nàng nhận thấy bà lão này còn có một nha hoàn đang khóc lóc, thứ nàng ghét nhất chính là làm ầm ĩ.

Tuy vậy nhưng danh phận thân y của nàng không cho phép nàng thấy người gặp nạn mà không cứu, đó là trái đạo lý.

Nàng vén váy ngồi xuống cầm lấy tay bà lão bắt mạch, cảm nhận được mạch tượng của bà lão đập loạn cả lên nàng vội dùng đến kim châm, mọi người ngạc nhiên nhìn dáng người nhỏ nhắn làm thành thực như thế, ngay cả nha hoàn đang khóc lóc cũng đã nín chờ nàng.

Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chạm vào từng huyệt đạo, chừng một lúc hơi thở bà lão ổn định hẳn ra, nét mặt cũng giãn ra thoải mái, ai cũng mừng rỡ vì kết quả rất tốt, một cô nương trẻ tuổi như vậy lại biết y thuật, quả thật ở Bắc Chu này rất hiếm.

"Lão phu nhân chắc hẳn đã đi dưới trời lạnh quá lâu, sức khỏe lại không được tốt, cơ thể người già sẽ dễ nhiễm hàn khi gặp gió lạnh, người nên đưa lão phu nhân về gia trang tịnh dưỡng, ta đã giúp lão phu nhân đã thông mạch máu, người hãy kê theo đơn thuốc này, mỗi ngày 3 chén thuốc nhưng nhớ phải để còn hơi nóng mà uống mới có tác dụng"

Nàng sau khi đã nói xong liền đứng dậy rồi khi không kịp để nha hoàn ú ớ vài câu nhưng vì tình trạng hiện tại nha hoàn không nghĩ nhiều nữa nhanh chóng ra hiệu cho binh lính mang kiệu đến, chẳng mấy chốc người đã đi khỏi.

"Lão phu nhân đó thật may mắn khi gặp được tiểu thư"

Mạc Song bên cạnh vẻ mặt tươi sáng, tiểu thư của nàng thật là nhân hậu, thấy người gặp nạn nhanh chóng cứu giúp.

"Muội lại như vậy, đó là chuyện ta nên làm thôi, lão phu nhân đó tuổi đã cao bệnh tình sẽ không tốt nếu ta không ra tay, người xưa nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp mà"

"Oa... tiểu thư hôm nay lại vẫn chương như vậy, thật sự rất lạ nha"

"Muội thật là ngốc, không nói nữa mau đi thôi"

Nàng rời đi, phía sau một bóng người khẽ cười gian tà, hôm nay hẳn phải khiến cho Tiêu Nam Hiên sống không được chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bị Y Phát Hiện

Trở về với tinh thần sáng khoái hơn hẳn vì nàng hay tin Tiêu Nam Hiên hiện tại đã vào triều Bắc Chu, Ninh Quốc công chúa đi lại bên cạnh Hạ Băng Liên đang thư thả uống trà, nhìn thoáng qua cách uống trà của nàng thật khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái.

"Liên Liên à, từ khi nào người thích trà như vậy, trước đây ta không thấy"

"Vậy sao?" Hạ Băng Liên gương mặt không thay đổi, cử chỉ nhẹ nhàng khiến Ninh Quốc công chúa đột nhiên có cảm giác kì lạ.

"Người thay đổi nhiều quá, có phải Hạ Tư Thanh đã làm gì người không, nói đi ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người" Ninh Quốc công chúa nắm lấy tay nàng, con người của nàng bình thân ngược nhìn.

"Hạ Băng Liên ta không phải là người dễ ỷ hiếp"

"Liên Liên, cách nói chuyện của người ta thấy rất xa lạ, người có chuyện gì giấu ta phải không"

"Công chúa suy nghĩ quá rồi, con người ai cũng phải thay đổi...." Nàng đứng dậy ngưng một chút, chậm rãi quay đầu thốt ra ba chữ còn lại.

"Ta cũng vậy!"

Ninh Quốc công chúa sững người, Hạ Băng Liên nói vậy là có ý gì, tuy biết rằng nàng thay đổi nhưng tại sao trong lòng Ninh Quốc công chúa lại có cảm giác nàng không phải là Hạ Băng Liên lúc trước, cách cư xử, hành động của nàng đều nói lên tất cả.

"Người thay đổi quá, Liên Liên ngày xưa hay cười, hay nói, không phải bây giờ chỉ có một gương mặt không biểu cảm lại còn khách sáo, ta cảm thấy không quen"

"Cười nói không phải là phong cách của ta, rất nhàm chán"

Ninh Quốc công chúa sững sốt, đang định nói ra thì nàng đã rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Ninh Quốc công chúa ở đó.

Cùng lúc đó trong hoàng cung Bắc Chu.

Tiêu Nam Hiên đang cùng Khương Lạc Tước đánh cờ ở ngự hoa viên, cờ trắng đặt lên bàn cũng đúng lúc kết thúc ván cờ.

"Đã nhường" Tiêu Nam Hiên phong thái lạnh lùng gật đầu nhẹ.

"Không phải, là vương gia chơi cờ giỏi, trăm thua rồi" Khương Lạc Tước hất tay liền có nha hoàn đến đem bàn cờ đi chỗ khác.

"Hoàng thượng quá khen"

"Ta đã chuẩn bị ngựa cho vương gia, xem như là quà gặp mặt, đi đường bình an"

"Đa tạ hoàng thượng, Tiêu Nam Hiên xin quay về trợ quán chuẩn bị"

"Được"

Tiêu Nam Hiên đứng thẳng người rời đi, Khương Lạc Tước khề khàng cười, vương gia nước Đông đúng là tài giỏi, chỉ mới bắt đầu đã kết thúc.

Về quán trọ Tiêu Nam Hiên đẩy nhẹ cửa phòng, vừa rồi Vân Phi nói vương phi đã về nhưng gương mặt không mấy vui vẻ, Tiêu Nam Hiên biết một khi đã chọc phải mẫu sư tử thì rất khó mà dỗ dành.

Bước thật nhẹ nhàng y sợ nàng lại chạy mất không để y có cơ hội xin lỗi.

Điều y nhìn thấy là cái phòng trống rỗng, con người y nheo lại định bước ra dạy bảo Vân Phi vì dám nói bừa, còn chưa kịp đi lại nghe thấy tiếng phát ra từ phía sau, y dừng chân quay trở lại, chẳng lẽ là trộm, kẻ nào lại to gan như vậy.

Bước lại gần, y thoáng nghe qua mùi hương thân thuộc nhưng vẫn phải xem là ai to gan dám lên vào phòng của y và nàng.

Tay y chậm rãi vén tấm màn che lên, giây phút y định ra tay thì bỗng dưng sững người, đó là ai, đôi mắt quen thuộc quá, y nhìn không chớp mắt, nàng thật đẹp nhưng mà.....

"TIÊU NAM HIÊN NGƯỜI BIẾN THÁI CÚT RAAA"

Y giật mình quay đi chỗ khác, bên trong Hạ Băng Liên gương mặt giận dữ tột độ, tại sao lại là hắn chứ.

Gương mặt của y thoáng đỏ, giọng nói này nghe quen quá, nó giống như.....

"Mẫu sư tử của mình"

"Người nói ai là mẫu sư tử"

"A"

Tiêu Nam Hiên giật mình đến mức phát ra tiếng kêu, quay lại đã thấy nàng đứng đó, bộ y phục đỏ thắm toát lên khí phách của nàng, y nhìn nàng đến ngẩn ngơ.

"Nhìn đủ chưa"

"Chưa"

"Cái gì?"

Y bỗng trả lời ngây ngô làm nàng trở mặt mà nhìn, đây mà gọi là chiến thần à, háo sắc thì đúng hơn.

"À không,nàng...."

"Hạ Băng Liên"

Nói rồi nàng đi đến ngồi xuống ghế, gương mặt nguyệt trang của nàng cũng đã tháo ra.

"Nàng...nàng...thật là Hạ Băng Liên"

Y lấp bắp nói khiến nàng thật buồn cười,vương gia chỉ tôn lại háo sắc đến vậy.

"Vương gia đại nhân,mau ngâm mồm lại,ta thấy ngài chẳng ra dáng vương gia gì cả"

Tiêu Nam Hiên đen mặt,nàng dám nói y như vậy,đúng là y có mê mẩn nhưng đều tại nàng.

"Nàng dịch dung,tại sao lại làm vậy"

"Ta muốn mình yên tĩnh"

Y đi lại phía đối diện ngồi xuống

"Nàng mau dịch dung trở lại ban đầu đi"

"Người không thích sao,chẳng phải lúc này người nhìn trộm ta tắm sao?"

Nàng đưa con mắt sát khí về phía y,nhớ lại lúc này y thấy....

"Khụ...khụ...nàng yên tâm...ta,vẫn chưa thấy gì cả"

"Biến thái,chuyện ngày hôm nay nếu để người thứ 4 biết ta sẽ không ngại giết người đâu"

"Nàng muốn ám sát phu quân của mình"

Tiêu Nam Hiên thích thú trêu chọc.

"Vậy ta phải xem thái độ của người"

"Ta yêu nàng"

"Sặc...."

Hạ Băng Liên bụng thâm chửi y,hắn thật biết lựa lúc nàng uống trà mà thốt ra câu đó,khiến nàng sặc lên tận mũi.

"Không sao chứ,nàng đừng kích động chứ"

"Kích động cái đầu nhà người,ta hỏi người,tại sao lại yêu ta,ta với người chỉ quen biết bình thường"

"Có lẽ từ lần đầu tiên gặp nàng,ta đã yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên cười,nụ cười hiếm có,y lại nở nụ cười với nàng,gương mặt yêu nghiệt đang hóp lấy hồn nàng,phút chốc nàng ngẩn người ra,kề ra hắn cười cũng rất đẹp trai.

"Người nói yêu ta từ cái nhìn đầu tiên,dựa vào đâu ta tin người"

Y nhếch môi cười đứng thẳng dậy,nhanh như chớp y đến bên nàng nâng cánh môi hồng hào của nàng lên chiếm hữu,nàng tròn tròn mắt nhìn y cướp lấy nụ hôn của nàng,đây là lần thứ mấy.

Nàng vùng vẫy đẩy y ra nhưng càng đẩy y càng chiếm hữu,nàng nhất quyết ngâm môi lại,thật là yêu nghiệt,y lại cạy môi nàng mạnh bạo lấn chiếm,tay y khóa chặt tay nàng bao nhiêu mật ngọt đang bị y hút cạn.

Cảm thấy nàng hơi thờ yếu đi y mới luyến tiếc thả ra,nàng tức giận nhưng không làm gì được,thật muốn đánh hắn mà,chỉ là hiện tại nàng không tiện dùng nội công,chỉ biết nhìn y chiếm tiện nghi của mình.

"Tiêu Nam Hiên,cho dù người là vương gia ta cũng không tha cho người"

"Vậy sao,vậy thì ta sẽ tiếp tục nhé"

"Đừng"

Hạ Băng Liên tránh né, con người trườn lên hung dữ, Tiêu Nam Hiên cảm thấy thật thú vị, tuy rằng y biết nàng là thần y rất giỏi về y thuật nhưng có nhiều điều y vẫn chưa tìm ra, nàng thật huyền bí, gương mặt hiện tại của nàng rất xinh đẹp, y bỗng dưng tham lam muốn độc chiếm riêng nàng.

"Liên Liên, nàng hãy quay về hình dạng cũ đi"

"Sao? nếu ta không?"

Hạ Băng Liên nhếch môi khiêu khích, y đen cả mặt, nàng như vậy lại chọc cho hủ giấm vỡ đôi, y tiến lại gần nàng, mỗi bước y tiến tới nàng đều lùi một bước, cảm thấy có cái gì đó không ổn.

"Người... người đứng yên đó"

"Làm sao, không phải nàng đang quyến rũ ta sao"

"Hỗn đăng"

Hạ Băng Liên lùi đến đường cùng, thân người nàng dựa hẳn vào tường, ánh mắt trừng to cảnh cáo Tiêu Nam Hiên.

Bỏ qua những cử chỉ hung dữ nàng phát ra, y chống tay lên tường kê sát mặt của mình gần nàng.

"Ta yêu nàng là thật, ta thích nàng cũng là thật, ta không muốn ai nhìn thấy gương mặt này của nàng, chỉ có ta mới được nhìn"

Hạ Băng Liên bị lời nói yêu nghiệt mê hoặc, tim nàng đập thình thịch, quái lạ, tại sao nghe hắn nói những lời này tim nàng lại đập mạnh như thế, điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khởi Hành

Xe ngựa khởi hành cũng đã lâu, phía trước là đoàn quân của Bắc Chu phân phối đi đầu do Triệu Tàn Thủy chỉ huy.

Trên xe ngựa không khí vô cùng ngột ngạt, không ngờ đến Tiêu Nam Hiên chuẩn bị 2 cỗ xe ngựa, 1 cỗ cho y và nàng, cỗ còn lại là cho Ninh Quốc công chúa và Mạc Song dùng, Long Ảnh đảm nhiệm cưỡi ngựa đi phía trước xe ngựa, Vân Phi thì đảm nhiệm bảo vệ Ninh Quốc công chúa.

Nàng cùng y ngồi 1 xe, Tiêu Nam Hiên phong thái điềm tĩnh ngồi im, y lạnh lùng cẩn thận vì bên cạnh y còn có nàng, tuy rằng chỉ là đi tìm thảo dược nhưng với thân phận của y không khỏi thoát được nguy hiểm, bên ngoài hoàng đế thù hằn nhưng bên trong ắc đã có chuẩn bị, nàng vẫn còn yếu nếu không nhanh chóng thì y sẽ hối hận cả đời.

Nhớ lại 15 năm trước y 4 tuổi, mẫu hậu y cùng hoàng hậu Bắc Chu lúc đó rất thân thiết, khi đó hoàng hậu Bắc Chu mang long thai nhi từ thứ 2, tình cảm tỷ muội cả 2 rất tốt, biết được hoàng hậu Bắc Chu mang long thai mẫu hậu của y cũng rất vui mừng liền hứa hẹn nếu sinh hạ tiểu hoàng tử thì sẽ gả Ninh Quốc công chúa, còn nếu là tiểu công chúa thì sẽ gả cho Tiêu Nam Hiên, không ngờ hoàng hậu vì lời nói vui mừng của mẫu hậu y mà bằng lòng, đến ngày sinh hạ long thai lại hạ sinh được tiểu công chúa, từ đó hôn sự của Tiêu Nam Hiên và tiểu công chúa Khương Thiên Mạc được hình thành, vua cả 2 nước cùng nhau kết giao hợp tác hòa bình, 2 quốc gia hùng mạnh kết giao càng khiến đất nước trở hùng mạnh, dân chúng được sống trong hòa bình, các nước muốn xâm lược cũng khó.

Nhưng rồi vào năm tiểu công chúa được 3 tuổi cũng là lúc chiến tranh diễn ra hỗn loạn, quan trọng hơn là cả 2 nước từ hòa bình trở nên đối đầu, hôn sự kết thúc, chiến tranh tàn sát nhân dân, hoàng hậu Bắc Chu cùng mẫu hậu y tình nghĩa sâu đậm không muốn 2 quốc gia chanh chấp liền tìm cách cứu vãn mới tình cờ phát hiện kẻ âm mưu phía sau chính là quốc cữu Bắc Chu cầu kết Tây Thành mưu phản khiến 2 nước hiểu lầm xảy ra tranh chấp, sự việc xảy ra quá đau thương, hoàng hậu Bắc Chu vô cùng đau lòng khi biết cha của mình chính là người mưu đồ phản quốc, tình cha con cũng đã phai nhạt, hoàng hậu Bắc Chu nhiều lần khuyên nhủ người cha đang phạm tội phản quốc nhưng ngược lại vẫn không có hiệu quả, quốc cữu không những không quy hân mà còn bắt tiểu công chúa làm con tin, bị dồn vào đường cùng không còn cách thoát thân, quốc cữu phóng hỏa đốt cháy căn nhà nhỏ tiểu công chúa, với tình yêu của người mẹ, hoàng hậu Bắc Chu liều mình chạy vào biển lửa và không thấy quay trở lại, 1 năm sau triều chính loạn lạc do vụ phản quốc của quốc cữu và cái chết của hoàng hậu cùng tiểu công chúa đã khiến cho nội bộ lục đục, hoàng đế vì quá đau khổ sinh bệnh mà mất, vào năm đó Thái Tử Khương Lạc Tước lên ngôi hoàng đế khi còn rất nhỏ nhưng khí phách là một đế vương rất thông minh lạnh lợi, chỉ trong 2 năm đã ổn định Bắc Chu toàn vẹn.

Xe ngựa xóc lên khiến cơ thể nàng mất tự chủ mà ngã nhào về phía trước, y nhanh tay ôm lấy nàng vào lòng.

"Nàng không sao chứ?"

"Ừm, ta không sao, cảm ơn"

Nàng đẩy Tiêu Nam Hiên ra ngồi lại ngay ngắn, vừa rồi nàng nhìn y có vẻ mất tập trung, y đang suy nghĩ chuyện gì.

"Thân thể nàng vẫn chưa bình phục, đừng vận động mạnh"

Y vén loạn tóc lên cho nàng, ánh mắt ôn nhu lạ thường. Hạ Băng Liên bỗng ngậy người ra, tìm nàng đập mạnh lên hờ.

"Ta hơi mệt, không quen ngồi xe ngựa"

Nàng đột nhiên thật thà nói với y, lúc nhận ra thì đã quá muộn.

"Dừng lại"

Tiêu Nam Hiên vén tấm vải che lên hô to, lập tức đoàn người dừng lại, Triệu Tàn Thủy nhất thời nhúm mày.

"Vương gia có gì sai bảo"

"Còn bao lâu mới đến"

Y không để ý đến Triệu Tàn Thủy khiến ông có chút bất mãn.

"Cũng sắp đến, vương gia ngài cần gì sao"

Long Ảnh không chần chừ liền rút kiếm kê sát cổ Triệu Tàn Thủy khiến mặt ông ta tái mét.

"To gan, người có biết mình đang nói chuyện với ai"

"Người....người dám"

Một cước vào bụng Triệu Tàn Thủy khiến ông ta ngã khỏi ngựa, Long Ảnh đưa kiếm trước mặt ông ta.

"Dừng tay"

Y bước xuống, băng hàn bao quanh, đôi mắt băng lãnh nhìn Triệu Tàn Thủy, nàng cũng buroca xuống theo, ngồi trên xe ngựa đúng là ngọt ngat, chỉ cần dùng khinh công là đến nhưng nếu vậy thì y sẽ nghi ngờ thân phận nàng mất, đành giả vờ yếu đuối thôi.

"Rút kiếm lại, tối nay đừng lều qua đêm"

Y nắm lấy tay nàng kéo đi, y không phải không biết Triệu Tàn Thủy có âm mưu gì, giết một kẻ phế vật chỉ tốn thời gian.

Lều được dựng lên trời cũng đã tối, Vân Phi phụ trách làm đồ ăn nhưng chỉ cho 6 người bọn họ, còn những người Bắc Chu họ tự có lương thực.

"Vương gia ngài sao lại giận thuộc hạ"

Long Ảnh đưa thức ăn cho Tiêu Nam Hiên.

"Tạm thời tha cho hắn"

Nàng nói, ánh mắt chờ đợi thức ăn ngon trong tay y.

Tiêu Nam Hiên khuôn miệng mở rộng, trực tiếp bón cho nàng, mọi người xung quanh nhìn vương gia bồi đắp tình cảm cho vương phi đến ngẹn ngào.

Vân Phi ho nhẹ vài cái.

"Ta thấy hay là chúng ta đến kia ăn đi"

"Đúng đúng, nhị ca, tẩu tẩu, hai người ở đây đi ha" Ninh Quốc công chúa không phải ngu ngốc mà không hiểu ý của Vân Phi liền kéo Mạc Song vẫn đang ngồi ăn đứng dậy.

"Ế công chúa ta còn chưa ăn xong mà"

"Ăn cái đầu người, ra đây mà ăn"

Long Ảnh cũng hiểu liền đi theo bọn họ để lại gương mặt đen thui của nàng.

"Thức ăn đều ở đây, bọn họ ra đó là ăn cái gì?"

Nàng ngược nhìn hỏi Tiêu Nam Hiên, y chợt bật cười, bọn họ như vậy mà lại quên đem đi, rõ ràng là vội vàng, lại bị nàng tom gọt lại.

"Hừ,dám bỏ mặt ta,ta cho đời"

"Được được,tất cả đều là của nàng"

Đưa xiềng thịt vào miệng,nàng nhai ngon lành,Tiêu Nam Hiên cũng ngừng ăn đem toàn bộ cho nàng,lúc nàng ăn thật dễ thương.

Phía xa 4 con người 8 con mắt nhìn tiếc nuối,Ninh Quốc công chúa gõ cái bốp lên đầu Vân Phi.

"Người thật là,sao lại nghĩ ra cái kế này chứ,ta còn chưa ăn no huhu"

"Xiềng thịt đều bị vương phi ăn hết rồi"

Vân Phi chỉ biết gượng cười,thật ra hân cũng nhất thời quên mất đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Người Dám,Người Là Vương Gia Nhưng Ta Là Vương Phi Đó

Trải qua 1 ngày mệt mỏi mọi người ai nấy đều chìm vào giấc ngủ,ban đầu y phái bọn họ canh chừng nhưng nàng đã làm y thay đổi ý kiến.

"Mọi người cũng mệt lắm rồi,người cứ để bọn họ ngủ"

"Ta chỉ sợ..."

"Không sao,chẳng phải có người bên cạnh ta sao" Hạ Băng Liên thỏ thẻ nói nhỏ,phiến má hồng hồng dưới ánh lửa nên khó phân biệt.

Bọn họ ai nấy đều che miệng cười khẽ,vương phi nói vậy sao vương gia có thể từ chối được,bảo vương gia lãnh huyết vô tình nhưng một khi có vương phi bên cạnh liền trở thành người khác,chưa cười bao lâu liền bị ánh mắt của y cảnh cáo khiến họ im bặt.

"Được,bổn vương cho phép nhưng nhớ chú ý"

Bọn họ ai nấy đều gật đầu liên tục rồi rời đi chỉ còn nàng và Tiêu Nam Hiên đứng đó.

Nàng không nói gì đi đến thăm cô ngồi xuống,lúc này thật sự có chút mệt mỏi.

"Sức khỏe của nàng vẫn quan trọng,mau vào trong trại tránh gió"

Y lo lắng cho nàng,vốn dĩ nàng bị như vậy cũng do y mà ra,y một phần cảm ơn nàng một phần muốn trừng phạt nàng,là thần y nàng hiểu rõ hỗn độc sẽ làm nàng bị thương nhưng nàng vẫn trị cho y,không phải nàng nói không chữa cho nam nhân hay sao.

"Chỉ là mệt chút thôi,không đáng lo ngại"

"Nói gì vậy,đối với ta nàng vẫn là quan trọng nhất"

Y đi lại gần nàng ngồi xuống cầm lấy bàn tay của nàng hôn lên.

"Ngài là vương gia,Chiến Thần Tiêu Dao Vương nổi danh thiên hạ được dân chúng tin tưởng,dem nước Đông Hán trở nên hùng mạnh thì ít ra ngài phải biểu hiện hàng động ngài yêu ta chứ" Hạ Băng Liên rút tay về hôn nhiên nói.

"Nói như vậy...chỉ bằng..."

"Chỉ bằng??"

"Ta muốn nói chi bằng chúng ta cùng sanh cho Liệt nhi một tiểu muội muội a,Liệt nhi cũng là hài tử của ta và nàng"

Y mỉm cười,khuôn mặt đưa gần mặt nàng chỉ chừa khoảng trống để thở.

Bỗng nhiên tim nàng đập thình thịch,trong suy nghĩ thầm nghĩ nàng đâu có bệnh tim hay là vừa mới tái phát,hay là do tà mị của Tiêu Nam Hiên ám rồi.

"Người...hỗn đăng" Tay nàng giơ lên cao định đánh nhưng đều bị y nhanh hơn chụp lấy tay nàng.

"Nàng dám đánh bốn vương,nàng quên rằng ta là ai?hừm"

"Người dám,người là vương gia nhưng ta là vương phi đó"

Nàng giật mạnh,chân nâng lên vô tình,Tiêu Nam Hiên phút chốc ôm hạ bộ đau đớn,nàng đứng dậy đá y ngã ra đất,phù y phục bị dính cát,nhìn Tiêu Nam Hiên đầy thách thức,thật mất hình tượng của một vương gia chí tôn.

"Nàng muốn ta không thể sinh con nữa hay sao,nàng vẫn chưa gả cho ta,chi bằng mau gả cho ta thì nàng có thể thoải mái a"

"Được,trở về ta liền gả cho người,đến lúc đó bốn vương phi sẽ ngang hàng với người"

Hạ Băng Liên vốn dĩ không biết vương phi nên làm những gì,ở hiện đại nàng cũng từng xem qua những bộ phim xuyên không,nữ chính rất bá đạo anh hùng có thể sai khiến vương gia khi lên làm vương phi nên nàng nghĩ nếu làm vương phi nàng sẽ hành hạ Tiêu Nam Hiên cho ra hồn nhưng mà ngẫm nghĩ lại nàng thấy có gì đó sai sai.

"Lời nàng nói phải chịu trách nhiệm đấy nhé,vương phi của ta"

Thấy nàng định nói y liền chặn họng vì y biết nàng định nói gì,y cười híp cả mắt.

"Ngươiiiii"

"Ta sao vương phi của ta"

Y giương đôi mắt vô tội nhìn nàng,thật khiến nàng giận càng thêm giận mà.

"Người dám lừa ta"

VÚT...."Cẩn thận"

Mũi tên từ đầu tiễn tới nhắm vào nàng,vốn chú tâm vào Tiêu Nam Hiên không để ý xung quanh,nàng ngẩn người nhìn Tiêu Nam Hiên nhanh nhẹn đẩy nàng ra nhưng y vẫn chưa kịp tránh né liền bị mũi tên bắn trực qua cánh tay.

"Tiêu Nam Hiên"

Nàng hoảng hốt chạy đến đỡ y,chưa bao giờ nàng cảm thấy sợ hãi như vậy,là vì lí do gì.

"Nàng mau tránh ra"

"Người bị điên hả,ta có thể tránh được mà"

Nàng quát to,cầm lấy cánh tay xem xét,có độc,thử vệt một chút máu đưa lên ngửi,chẳng mấy chốc gương mặt của Hạ Băng Liên lạnh băng,là Hồng Tín Thạch một loại độc cực mạnh giết chết người ngay tức khắc,cũng may y chỉ bị trượt nhẹ qua,nếu sâu hơn nữa rất nguy kịch,nó có thể làm tắt nghẽn đường dẫn khí qua các tế bào dẫn đến chết người.

Cũng may nàng có mang theo thuốc nhưng công hiệu xảy ra rất chậm,kẻ dùng độc này có lẽ muốn ám sát Tiêu Nam Hiên.

Nghe tiếng quát của nàng bọn người Vân Phi lập tức thức dậy.

"Vương gia ngài làm sao vậy"

Long Ảnh vừa thấy vết thương trên cánh tay Tiêu Nam Hiên liền đến xem xét.

"Vân Phi,Mạc Song hai người bảo vệ Ninh Quốc Công Chúa,chúng ta bị bao vây rồi"

"Cái gì,ai dám to gan"

Ninh Quốc Công Chúa không phải chưa gặp qua những chuyện như thế,tuy rằng biết võ công nhưng cũng chỉ dùng để phòng thân,nếu nói đánh đấm thì không khá bao nhiêu.

"Hộ giá vương gia" Long Ảnh hô to nhưng dường như binh lính Bắc Chu vẫn không có động tĩnh,bức quá Long Ảnh nhanh chóng đi kiểm tra,thật là tàn bạo,bọn họ đều bị giết chết,Triệu Tàn Thủy cũng đã biến mất,chuyện gì đang xảy ra thế.

"Vương gia,tất cả đều bị giết chết,Triệu Tàn Thủy biến mất rồi"

"Người bảo vệ vương phi,một mình ta đối phó là được "

Y cầm y phục xé một đường dài băng bó lại,vừa cử động liền truyền đến cơn đau tê dại,độc tính vẫn chưa bị đẩy lùi.

"Long Ảnh, người chăm sóc cho hân, để ta"

Nàng đứng dậy lại bị y nắm chặt lấy tay.

"Nàng ngoan ngoãn ngồi im chi bốn vương"

"Bốn vương phi chính là vương phi, người dám cản"

Nàng lạnh lùng rút tay lại đi đến tâm điểm, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh một lượt, giọng âm vang lên giữa không trung.

"Các người còn không mau xuất hiện"

Một nhóm áo đen ở trên cao cũng không còn ẩn mình nữa, chúng phi thân hạ người từ từ xuống chĩa kiếm vào nàng, khá khen cho khinh công ẩn mình.

"Hạ Băng Liên mau quay lại đây cho bốn vương, bọn chúng không phải người tầm thường"

Nàng đứng không nghe Tiêu Nam Hiên nói, sát khí phát ra ngừng ngụt, một lũ vô dụng dám ám sát Tiêu Nam Hiên trước mặt nàng, nên nhớ hân chết phải do nàng giết, dám đụng đến thứ quan trọng của nàng, tay nàng cầm lấy thanh kiếm chĩa thẳng xuống đất, ánh mắt chết chóc nhìn bọn áo đen.

Mạc Song rất lo lắng cho vết thương của nàng.

"Tiểu thư, người mau quay lại đi, bọn chúng cứ để Mạc Song xử lý"

"Từ khi nào người không nghe lời của ta"

Ánh mắt nàng lạnh tanh, Mạc Song run rẩy im bật, chuyện gì vậy, đã lâu rồi mới thấy bộ dạng này của Hạ Băng Liên, nếu không phải đụng đến thứ quan trọng của nàng thì nàng sẽ không như vậy bởi Hạ Băng Liên rất lười đánh nhau và hơn hết nàng chỉ toàn để Mạc Song ra tay.

"Đó là ai, là Băng Liên sao" Ninh Quốc Công Chúa ngạc nhiên, không chỉ vậy, mọi người ai cũng ngạc nhiên, họ đều biết nàng lạnh nhạt nhưng chưa thấy bộ dạng của nàng như vậy.

"Thái tử căn dặn không được làm cô nương này bị thương"

"Ta thấy không phải, cô nương này sát khí nhiều như vậy không phải là người thái tử căn dặn, cái người đứng với nam nhân kia chắc hẳn là người thái tử căn dặn, nhìn nàng rất hiền lành"

"Giết tất cả trừ cô nương kia ra"

Cả bọn xông lên với tốc độ cực nhanh, Tiêu Nam Hiên hồi hộp lo lắng đứng dậy nhưng toàn thân đã bị tê liệt.

Hạ Băng Liên nở nụ cười ác quỷ, đợi bọn chúng lại gần một chút liền xoay kiếm mà chém....PHỤTTTT....tên áo đen ngã xuống chết ngay tức khắc, điều lạ là không ai thấy máu trên người ra nhưng hân lại chết bất thường, những người còn lại run sợ nhìn trên thanh kiếm một vết máu đỏ tươi dính đầy, đôi mắt chết chóc khẽ cười, nàng đi như một con gió ra tay tàn bạo không thương tiếc, cả bọn chưa bao lâu đã bị đường kiếm của nàng lướt nhẹ qua mà chết.

Hất tất cả máu xuống đất nàng hừ lạnh.

"Hại phụ quân ta chỉ có con đường chết"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiêu Nam Hiên, Ta Yêu Chàng!

Chứng kiến cảnh Hạ Băng Liên thân thủ nhanh nhẹn, chỉ một đường kiếm mà đã hạ gục tất cả, thân người Tiêu Nam Hiên run lên bần bật, khẽ nuốt ực một cái, xem ra sau này y phải cẩn thận hơn với nàng rồi.

Thanh kiếm bị nàng vút ghim sâu xuống đất, nàng hừ lạnh phui tay xoay người trở về bên cạnh y, nét mặt nàng hơi trầm tư, dù đã uống thuốc giải nhưng độc tố trong người y vẫn còn.

"Chàng là đồ ngốc phải không, ta bảo chàng làm như thế sao"

Mọi người thoáng ngạc nhiên, nhìn khóe mắt của Hạ Băng Liên đỏ hoe ai nấy đều cuống cuống lên, Mạc Song nuốt chút nữa rót cả mồm, chưa bao giờ

nàng ta thấy Hạ Băng Liên như thế,nếu điều này mà để cho các sư huynh tỷ muội trong môn biết được thì còn gì là thể thống nữa,Vân Phi,Long Ảnh lúc này còn run rẩy trước bộ mặt tàn bạo của tiểu vương phi,bây giờ bọn hắn thật không thể nào tin được vương phi hiện tại đang....như thế a.

"Nàng...nàng...bình tĩnh đã,đừng khóc,ta không sao mà"

Tiêu Nam Hiên chân tay cuống cuống không biết nên làm gì,lúc này nghe nàng trực tiếp gọi phu quân,còn bênh vực y, khiến y thật cảm động,thật vui mừng,có phải nàng đã động lòng rồi không,đưa tay áp sát vào mặt nàng,y khẽ cười khiến con tim nàng run lên,có lẽ....nàng đã động lòng.

"Lúc đó ta rất sợ...oaaaa"

Hạ Băng Liên nhào vào lòng y ôm y thật chặt,lực tay như muốn siết một vật không cho nó chạy thoát,nhìn vương phi khóc ai cũng buồn cười nhưng không dám phát ra tiếng,vương gia của họ thật bi ối a,khiến vương phi khóc lại ngồi ngẩn ngơ như thế.

"Ca ca,muội và mọi người đi xem xét xung quanh,huynh và tẩu tẩu...đi nha"

Ninh Quốc Công Chúa tay ra hiệu cho Tiêu Nam Hiên,lúc đầu nàng cũng không dám nhìn bộ dạng vô tình của Hạ Băng Liên,khi nhận ra nàng là đang bảo vệ ca ca của mình Ninh Quốc Công Chúa thật vui mừng,ca ca của nàng cuối cùng cũng tìm được một người yêu mình.

Đội bọn họ đi xa,Tiêu Nam Hiên vòng tay qua eo ôm lấy nàng,y mỉm cười đầy hạnh phúc.

"Ta xin lỗi,đã làm nàng lo lắng rồi"

"Không được như vậy nữa"

Nàng nói trong tiếng nấc làm y rất buồn cười,bây giờ nàng không còn là nữ nhân lạnh lùng vô cảm nữa.

"Ta phải bảo vệ nàng,nếu nàng bị thương ta rất đau lòng"

"Ta biết võ công,ta giỏi y thuật,ta tự bảo vệ mình được,còn chàng,chàng bị hỗn độc vốn dĩ không vận công được lâu,nếu nó tái phát thì ta biết làm sao"

Vừa nói nàng vừa đánh vào lưng của y,nàng vừa khóc vừa nói thành ra tiếng nói có chút khác đi,tuy hơi đau nhưng y vẫn cảm thấy thật vui vẻ.

"Nàng nói ta ngốc nhưng ta thấy nàng mới ngốc đấy,ta làm mọi chuyện không phải vì muốn giữ nàng bên cạnh ta chữa trị"

Kéo nàng ngồi dậy y đặt tay lên đầu nàng xoa nhẹ,Hạ Băng Liên đôi mắt còn chứa động li ti giọt nước trên khóe mắt,đưa tay lau hắt cho nàng y giữ nguyên bàn tay trên mặt nàng xoa nhẹ nhẹ.

"Chàng không phải muốn ta chữa trị hay sao,nếu không phải tại chàng ta làm sao có phu quân"

"Nàng thật là,nàng nghĩ xấu phu quân mình như thế sao,lúc đầu gặp nàng ta muốn nàng chữa trị cho ta nhưng sau này không cần thiết nữa"

"Vì sao?chàng không cần ta nữa sao"

"Đồ ngốc!vì ta yêu nàng"

Tiêu Nam Hiên không đợi nàng trả lời,tay áp trên mặt nàng nhanh chóng nâng chiếc cảm nhỏ nhắn của nàng lên mạnh bao hôn,ban đầu y cứ tưởng nàng sẽ đẩy y ra rồi tát thật mạnh nhưng không phải,nàng choàng tay qua cổ y đáp lại cái hôn,nụ hôn của cả hai càng trở nên nồng đậm ngọt ngào hơn.

"Cho ta xem nữa,các người chán hết rồi"

Ninh Quốc Công Chúa hào hứng chen vào ba người nhìn ca và tẩu tẩu của mình.

"Công chúa,người không nên xem a" Vân Phi miệng thì nói nhưng hành động lại dịch sang một bên cho Ninh Quốc Công Chúa chui vào.

"Vương gia vương phi thật ngọt ngào,cuối cùng vương gia cũng chinh phục được vương phi" Long Ảnh khóc rống lên vì hạnh phúc,bao lần nhìn vương gia bị bắt nạt nay đã có kết quả,thật khiến thuộc hạ như Long Ảnh cảm động mà.

"Đâu phải chỉ có vương gia các người,tiểu thư của ta chưa từng yêu ai,chỉ cần đến gần đầu đã lia cổ,ta cũng bất ngờ,tiểu thư của ta vô tình lãnh khóc lại động lòng rồi" Mạc Song ngồi lăm bằm,ba người còn lại ngồi nghe cũng đồng tình gật đầu liên tục.

Trở lại với nhân vật chính,Tiêu Nam Hiên buông nàng ra quay mặt đi chỗ khác,thật xấu hổ.

Hạ Băng Liên cũng không khác gì,không ngờ lần này nàng lại hành động bạo như vậy, gương mặt ửng đỏ,nóng rang cả mặt,tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực,nàng cũng xoay lưng lại với y,cả hai không ai nhìn mặt nhau sau nụ hôn đó.

"Ta...xin lỗi,ta không kiềm chế được"

Tiêu Nam Hiên nói nhỏ, đây là lần đầu y làm ra những chuyện như thế này, từ trước giờ y vốn căm ghét nữ nhân, bọn họ vì muốn bò lên giường tranh sủng của y mà không từ thủ đoạn, thật khiến người khác kinh tởm, chỉ khi gặp nàng ý nghĩ đó đã biến mất, nàng không giống như những nữ nhân kia, nàng thuần khiết mạnh bạo cường đại, tính tình khác hẳn.

Cảm nhận một chút hơi ấm từ sau lưng mình, y quay đầu nhìn, nàng đang tựa vào lưng y.

"Chàng không cần phải xin lỗi ta, bởi vì ta tình nguyện, ta cũng không biết mình bị làm sao, ta đã từng yêu nhưng hắn đã phản bội ta khiến ta chết đi sống lại, ta hận tình yêu nhưng bây giờ ta không biết mình còn hận được nữa không"

"Nàng từng yêu sao"

Y trông rất bình thường nhưng giấu chưa lại phát ra nồng nặc, Hạ Băng Liên tay mò lấy nắm lấy tay y, nàng mỉm cười.

"Ta yêu nhưng bây giờ đã không còn, người ta yêu hiện tại, sẽ không làm hại ta, đúng chứ"

"Ý của nàng..."

"Tiêu Nam Hiên, ta yêu chàng"

Nàng nhắm mắt, đến phút cuối nàng đã nhận ra tình cảm của mình, nàng lại yêu một lần nữa.

"Liên Liên, nàng vừa nói gì"

"Ta yêu chàng"

"Ta không nghe rõ, nàng nói to hơn đi"

"Ta Yêu Chàngggggg"

Hạ Băng Liên hét to lên, bốn người bụi rậm ai nấy bị ngọt ngào của vương gia vương phi làm cho ngứa ngáy, Mạc Song vô tình nhìn sang Long Ảnh liền thấy hắn cũng đang nhìn nàng, cả hai giật mình vội quay đi.

Tiêu Nam Hiên cười sáng khoái một lần nữa y ôm lấy nàng.

"Ta nghe rõ rồi, ta yêu nàng"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo, Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vào Rừng Lang Kiêng

Việc ám sát bất thành, Triệu Tàn Thủy rút lui khỏi nơi hẻo lánh đó, trước mắt hắn phải đi gặp Tiêu Duật Hành, phải... người mà Triệu Tàn Thủy cung kính tối hôm đó chính là thái tử Đông Hán Tiêu Duật Hành.

Hắn như vậy lại biết được chuyện Tiêu Nam Hiên đi Bắc Chu liền giờ trò ám sát.

"Người nói Hạ Băng Liên không tầm thường?"

Tiêu Duật Hành tay bắt chéo ra sau, lưng xoay về phía Triệu Tàn Thủy đang quỳ run rẩy vì hắn sợ tên biến thái này.

"Vâng... thuộc hạ không dám nói bừa, một mình ả có thể đối phó với đám sát thủ bậc nhất như vậy"

"Hỗn xược" Tiêu Duật Hành quát lớn khiến Triệu Tàn Thủy không khỏi giật mình không hiểu vì sao mình lại bị quát.

"Thái tử điện hạ tha mạng, lời thuộc hạ nói đều là sự thật"

"Ta biết, người có chín cái mạng cũng không có cái lá gan to như vậy, chỉ là....nàng ta sớm muộn sẽ thuộc về ta, người...cẩn thận cái mồm"

Triệu Tàn Thủy cảm thấy kinh sợ, Tiêu Duật Hành như vậy lại muốn cướp vương phi nhị đệ của mình, thật là điên rồ.

"Chuyện này...thái tử...ngài muốn nhưng Hạ Băng Liên là vương phi của Tiêu Nam Hiên"

"Vương phi? Nàng còn chưa gả vào vương phủ của hắn thì danh phận vương phi chỉ là hư danh"

Tiêu Duật Hành khoe môi cong lên, hân cảm thấy nàng thật khác biệt, có thể hạ đám sát thủ nhanh gọn quá thật không tầm thường, nếu nàng thuộc về thái tử hân thì hay còn gì bằng.

"Người sắp xếp cho ổn thỏa, nếu lần này thất bại thì mang đầu về đây gặp ta"

"Thuộc hạ đã rồi"

Tiêu Duật Hành nhấp nháy biến mất để lại Triệu Tàn Thủy gương mặt vô cùng tức giận, hân dù gì cũng là thừa tướng Bắc Chu, vậy mà lại bị Tiêu Duật Hành sai khiến làm chân sai vặt cho hân.

Nếu không phải bí mật kia thì Triệu Tàn Thủy hân cũng không rơi vào hoàn cảnh này.

Tay Triệu Tàn Thủy giơ lên cao lập tức một đám người áo đen xuất hiện.

"Bọn chúng hiện tại đang ở đâu"

"Bẩm chủ nhân, chúng đã đi vào rừng Lang Kiêng rồi ạ"

"Lang Kiêng? Haha ông trời thật có mắt giúp Triệu Tàn Thủy ta, chúng không hề biết Lang Kiêng là nơi cấm địa, có vào không có ra"

"Nhưng người thái tử muốn cũng đã vào theo, thuộc hạ e là..."

"Người sợ cái gì, hân có hỏi thì bảo nàng ta đi theo Tiêu Nam Hiên mà vào, người biết mình nên làm gì rồi chứ, giết sạch bọn chúng"

"Vâng"

Rừng Lang Kiêng một khu rừng của tử thần, có vào mà không có ra, khu rừng này nổi danh với nhiều thú dữ, các loài côn trùng độc hại, một khi đã vào sẽ không tìm thấy đường ra.

"Vương gia, chúng ta lại lạc rồi"

Long Ảnh dừng chân, mi hơi nhíu lại, rốt cuộc đã lạc bao nhiêu lần.

"Nhị ca, muội không đi nổi nữa, rốt cuộc đây là nơi quý quái nào chứ"

Ninh Quốc Công Chúa ngồi bệch xuống dưới mà không để ý có con rết đang bò lại.

PHỤTTTTTT

"Đừng bắt cần, nơi này rất nguy hiểm, Vân Phi người đỡ công chúa đi"

Phi tiêu chặt đứt con rết làm đôi, gương mặt băng lãnh của Tiêu Nam Hiên làm cho Ninh Quốc Công Chúa không dám hó hé gì, trên gương mặt của y đã biểu hiện hết tất cả, nếu không cẩn thận chọc giận lão vương gia này thì hậu quả thật không thể tin nổi.

"Chúng ta mau tìm Thảo Quyết Băng, nó thì có nghe vương phi nói qua Thảo Quyết Băng thường mọc ở chỗ có sương mù, khu rừng này lại nhiều sương mù như vậy"

Tiêu Nam Hiên nhìn xuống Hạ Băng Liên đang trong vòng tay của y, nàng đã ngắt đi sau đó, thật khiến mọi người lo lắng.

"Vương gia người đừng lo lắng, vương phi chỉ nhất thời vận động quá sức nên mới ngắt, một lát nữa vương phi sẽ tỉnh"

Mạc Song an ừ, biết y rất lo lắng nhưng tình trạng bây giờ chỉ có thể dựa vào Hạ Băng Liên mà thôi, nói ra thì mọi người sẽ không tin nhưng rừng chính là nơi Hạ Băng Liên rất thích.

3 năm trước nàng từng đi lạc vào khu rừng ở Đông Hán, mọi người cứ tưởng nàng sẽ không quay về nữa nhưng điều bất ngờ là nàng không những trở về mà còn mang về nhiều thứ quý giá, kể từ đó nàng rất thương xuyên ra vào nơi đó và xây dựng lên một sơn trang dành riêng cho nàng.

"Chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi"

Y ngồi xuống gốc cây nhẹ nhàng đặt nàng lên trên người của mình đợi mọi người ổn định.

"Nơi này thật khiến người ta tò mò, Bắc Chu lại có nhiều nơi quý dị như vậy sao"

"Ấy công chúa không nên nói như vậy, Bắc Chu hình thành như ngày hôm nay quả thật rất hùng mạnh, những nơi như vậy rất thích hợp để tập kích"

Vân Phi nói quả có lý,một nơi như thế quả rất thích hợp.

"Muội đừng lộn xộn nữa,nếu như không phải vì phụ hoàng ta đã sớm vứt muội ở hoàng cung"

"Huỳnh..."

Chưa nói nên lời đã bị ánh mắt lạnh lẽo của y làm cho đóng băng,nhị sư huỳnh này từ lúc có Hạ Băng Liên tính khí liền thay đổi đến chóng mặt,Ninh Quốc Công Chúa bĩu môi không nói gì nữa.

Đông Hán.

Lý Thần Duệ mấy ngày nay rất đau đầu về việc của Lý Thừa Ngân,không có lệnh của vương gia thì chẳng có ma nào dám cho vào gặp.

Đứng trước cửa phủ Tiêu Dao Vương,Lý Thần Duệ bước chân ngập ngừng,nếu không phải vì tiểu muội của hắn thì còn lâu hắn mới vào.

Quyết định của hắn vẫn là đi vào nhưng bước chân chỉ vừa mới đến cửa đã bị chặn lại.

"Hỗn xược,các người nghĩ mình là ai mà dám chặn đường bốn thiếu gia"

"Vương gia có lệnh không có sự cho phép thì không ai được vào"

"Ta đã chờ vương gia ở hoàng cung nhiều ngày nhưng vẫn không thấy,người bẩm báo rằng Lý Thần Duệ xin cầu kiến"

Lý Thần Duệ con người kiêu hãnh,hắn là ai kia chứ,là con trai của thừa tướng hoàng triều lại bị đám cầu nô tài này chặn đường.

"Xin lỗi Lý công tử,vương gia đã mấy hôm đi Bắc Chu,đội vương gia về ngài hãy đến"

"Bắc Chu?vương gia đi Bắc Chu làm gì"

Lý Thần Duệ mâu quang khẽ suy nghĩ,khi không lại đến Bắc Chu lạnh lẽo,đã có chuyện gì xảy ra sao.

"Nô tài cũng không rõ nhưng có nghe mọi người trong phủ bàn tán rằng vương gia đưa vương phi đi du ngoạn"

"Vương phi,Hạ Băng Liên"

"Vâng,vương phi sức khỏe không được tốt,vì thế vương gia đã đưa vương phi đi du ngoạn Bắc Chu rồi ạ"

Lý Thần Duệ trầm tư quay lưng bỏ đi,vài hôm trước xảy ra việc Hạ Tư Thanh và Lý Thừa Ngân đùa giỡn Hạ Băng Liên làm nàng hôn mê,lúc đó hắn cũng rất tức giận mà không biết vì sao lại tức giận,Hạ Băng Liên đã thoát khỏi hắn thì có gì hắn phải tức giận vì việc bọn họ làm nàng hôn mê kia chứ.

Dừng lại một chút Lý Thần Duệ hơi quay đầu nhìn vương phủ Tiêu Dao,phải đợi nhiều ngày nữa ắc hắn sẽ không chịu được nữa,bước chân lại tiếp tục đi nhanh,hắn cũng phải đến Bắc Chu một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự trùng hợp bất ngờ

Nhóm người của Tiêu Nam Hiên đã vào hơn nửa ngày trời mà vẫn chưa tìm được Thảo Quyết Băng,một phần do sương mù dày đặc khiến lối đi chìm vào huyền ảo,rừng rậm hơn là phải đối chọi với những con vật không rõ nguồn gốc.

"Rốt cuộc đây là nơi quý quái nào"

Ninh Quốc Công Chúa bức bối lên tiếng,đã trải qua nửa ngày trời mà vẫn không tìm được cái gì.

"Công chúa người đừng tức giận,đội sương mù tang sẽ tìm được"

"Mạc Song nói đúng đó,nếu người không đòi theo thì sẽ không rơi vào hoàn cảnh này"

Ninh Quốc Công Chúa lặng thinh,Vân Phi xem nàng là gánh nặng hay sao,khó trách hắn luôn tránh né nàng,nàng là vì cái gì kia chứ.

"Sương mù dày như vậy các người lạc cũng phải"

Không khí đang im lặng đột nhiên tiếng nói thân thuộc vang lên khiến ai cũng ngỡ ngàng.

"Liên Liên nàng tỉnh rồi"

"Ý chàng là sao,ta tỉnh rồi chàng không thích sao,haizzz"

"Nàng có biết là ta rất lo lắng cho nàng không,không được tự ý vận công nữa"

"Chàng đang trách ta hay lo lắng cho ta vậy"

Tiêu Nam Hiên tâm trạng bỗng hưng phấn khi thấy Hạ Băng Liên bình an tỉnh dậy,cả hai người tình chàng ý thiếp mãi mê quên rằng xung quanh còn có những người khác.

Đột nhiên y bị hất ra một cách thô bạo không thương tiếc,mặt y đen lại không nói được lời nào,riết rồi không biết y có phải là Vương Gia của bọn họ hay không,Mạc Song mặc kệ lao vào ôm chặt nàng khóc òa lên.

"Huhu tiểu thư người dọa chết muội rồi,tiểu thư mà xảy ra chuyện ta làm sao ăn nói với mọi người"

"Song Song bỏ ta ra,muội làm ta ngộp"

"Ày Mạc Song người mau buông Băng Liên ra,người ta sắp bị người ôm chết rồi đó"

Mạc Song hoảng hốt buông lỏng bàn tay,nàng gãi đầu cười trừ bỗng cảm thấy phía sau đột nhiên rộn cả người,thì ra là vương gia đang trừng.

Hạ Băng Liên ngó nhìn xung quanh,một tia kí ức xẹt qua trong đầu làm đầu nàng đau nhói,đưa tay ôm lấy đầu nàng tự hỏi rốt cuộc cái đó là gì.

"Nàng sao vậy,đau ở đâu sao"

Y đưa kiếm cho Long Ảnh giữ hộ,hai tay đỡ lấy nàng đang ôm đầu.

Nàng cảm thấy xung quanh rất quen thuộc nhưng có cái gì đó rất mờ ảo không rõ ràng.

"Ta không sao,chúng ta đang ở đâu"

"Thuộc hạ cũng không rõ,lúc thấy khu rừng này có nhiều sương mù liền đi vào"

Long Ảnh thành thật trả lời nhưng lại không biết mình vừa châm ngòi lửa.

"Người có biết vào đây rồi sẽ không ra được?"

"Thuộc hạ không nghĩ đến"

"Hay,Tiêu Nam Hiên chàng quả thật biết chọn hộ vệ cho mình"

"Nàng quá khen"

Hạ Băng Liên cau mày bước đi,nơi này nhiều sương mù rất khó đi lại,nàng ngồi xuống kiếm que củi to ma sát mạnh vào hòn đá,chẳng mấy chốc lửa bật lên.

"Nàng làm gì vậy?"

"Sương mù nhiều như vậy làm sao mọi người đi được,đi thôi"

"Hay quá,tiểu thư tỉnh thật tốt cho chúng ta"

Mạc Song nhanh chóng làm theo nàng tìm nhánh cây to châm lửa lên.

"Chúng ta đã đi lạc nhiều lần như vậy làm sao nàng tìm được chứ"

"Mọi người không biết đó thôi,một chút nữa mọi người sẽ thấy"

Lời Mạc Song nói làm ai cũng tò mò,Hạ Băng Liên ngoài biết y thuật và võ công ra thì nàng còn biết được những gì nữa.

Men theo lối nàng dẫn đi dần dần thấy rõ đường đi hơn,khí lạnh càng ngày càng nặng,Ninh Quốc Công Chúa tay đan vào nhau,đôi môi run lên từng đợt.

"Ly Vân người lạnh sao"

Hạ Băng Liên không phải là người vô tình, dù gì Hạ Băng Liên đã khuất cũng là tỷ muội tốt với Ninh Quốc Công Chúa, nàng coi bỏ áo choàng của mình choàng lên người Ninh Quốc Công Chúa.

"Không có nó người sẽ lạnh mất, ta không sao đâu"

"Muội còn dám cãi, mau giữ lấy bận vào, muội có chuyện gì ta không chịu nổi phụ hoàng đâu"

"Muội biết lỗi rồi mà, huynh cứ trách muội"

"Được rồi"

Nàng nói giọng hơi run, quả thật nơi này càng ngày càng lạnh lên, Long Ảnh cũng cảm thấy được liền lấy áo choàng thêm cho Mạc Song, hành động này khiến Mạc Song rung động.

"Người đừng lo, ta chịu lạnh được"

"Nàng thấy rồi đó, mọi người đều chăm sóc nhau, cho nên nàng không được vứt áo của bốn vương xuống đâu"

Tiêu Nam Hiên choàng áo qua người nàng, y khẽ mỉm cười làm tim nàng đánh thành thịch.

Nàng nắm lấy tay y, bàn tay y lạnh ngắt, tim nàng nhói lên, cảm tay y đưa lên miệng mình hà hơi vào "Có ấm không"

"Nàng ôm ta sẽ ấm hơn đây"

"Sắc lang"

Nàng đẩy y ra nhưng tay vẫn nắm tay y kéo đi.

Vân Phi từ nãy giờ lặng thinh không nói lời nào, hần cứ lặng lẽ theo dõi Ninh Quốc Công Chúa, lúc nãy hần có quá lời làm tổn thương công chúa, khi nhìn gương mặt của nàng buồn bã hần cảm thấy mình thật đáng ghét.

"Thảo Quyết Băng chỉ sống ở nhiệt độ lạnh cao, khu vực này rất lạnh, mọi người hãy tản ra tìm, hình dạng của nó rất đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy chiếc lá tam giác có 3 cánh đó chính là Thảo Quyết Băng"

"Được, 2 người dẫn công chúa đi hướng kia, còn Mạc Song theo ta"

"Thuộc hạ tuân lệnh"

Mọi người tản ra tìm kiếm xung quanh, trước khi đi Hạ Băng Liên đưa cho Tiêu Ly Vân một lọ thuốc dặn dò nếu gặp vật độc hãy mở lọ thuốc ra.

Bắt đầu tìm kiếm, Long Ảnh, Vân Phi đi phía trước tỉ mỉ xem xét xung quanh, Tiêu Ly Vân đi phía sau ngó quanh bỗng thấy bên trái của mình có gốc cây to, phía dưới là chiếc lá tam giác 3 cánh giống như Hạ Băng Liên nói, nàng mừng rỡ nhanh chóng tách khỏi Long Ảnh, Vân Phi chạy về phía Thảo Quyết Băng.

Chưa chạm tới Thảo Quyết Băng liền bị vật thể lạ tấn công, nàng tránh né ngã nhào ra đất "Á"

Nghe tiếng hét của Ninh Quốc Công Chúa, Vân Phi nhanh chóng quay lại phía sau, vật thể lạ có hình dáng kì quái, miệng của nó mở to muốn tấn công nàng, tình thế nguy hiểm Vân Phi lao nhanh đến ôm nàng tránh khỏi nhưng bản thân lại bị vật thể lạ cắn trúng.

"Vân Phi"

"Đừng lo cho thần, người mau chạy đi, công chúa"

Vật thể lạ nhanh nhẹn tấn công, Long Ảnh rút kiếm đánh trả nhưng không ăn thua vào đâu, thanh kiếm bị vật thể cắn gãy làm đôi, chiếc đuôi của nó dài ngoằn ngoèo vào bụng của Long Ảnh khiến hần văng ra xa khiến thân thể đạo vào thân cây, miệng không kịp được phun ra ngụm máu tươi.

"Long Ảnh, chết tiệt nó là cái quái gì vậy"

Vân Phi đứng dậy đưa Tiêu Ly Vân núp ra phía sau lưng mình, vết thương ứa máu ra càng nhiều.

"Vân Phi người chảy máu nhiều quá"

Gàoooooooo

Con vật rống to, vốn dĩ nó đang ngủ nhưng lại bị Tiêu Ly Vân làm phiền khiến nó tỉnh giấc, sự tức giận của nó khiến nó tấn công loài người.

"Công Chúa người mau rời khỏi đây đi, thần sẽ đánh lạc hướng nó"

"Không,ngươi phải đi với ta"

Vân Phi ngó qua Long Ảnh đã bất tỉnh,một con vật điên cuồng như vậy rất khó đối phó,nếu còn chần chừ sẽ không kịp.

Rút kiếm ra Vân Phi dùng khinh công của mình đánh lạc hướng của nó nhưng vật thể này rất thông minh,nó không thèm nhìn theo Vân Phi mà trực tiếp tấn công Tiêu Ly Vân.

"Công chúa mau chạy đi"

Vân Phi hét to nhưng đã quá muộn,vật thể lạ đã đến gần Tiêu Ly Vân,nó nhe hàm răng sắc nhọn của mình ra....PHẬP....

"AAAAAAA"

Vân Phi đau đớn hét to,cả người của hắn nằm gọn trong miệng vật thể lạ,Ninh Quốc Công Chúa thân người run rẩy sợ hãi không tin vào sự thật trước mắt,lúc này Vân Phi đã dồn hết tốc lực dùng thân mình cản nó

"VÂN PHI!!!"

"MAU CHẠY ĐI"

Bây giờ Vân Phi mới nhận ra,dù nằm trong miệng nó nhưng nó vẫn không tấn công hắn,tức là nó nhắm vào Ninh Quốc Công Chúa.

Ninh Quốc Công Chúa nước mắt giàn giụa,bước chân bị đông cứng không cử động được,nhìn Vân Phi nằm gọn trong miệng của quái vật nàng như tắt thở.

Vút....vút...vút ba phi tiêu phóng ra bay thẳng về phía vật thể lạ,nó đau đớn rống lên Vân Phi rơi ra khỏi miệng của nó.

"Vân Phi,Vân Phi"

"Hự...thần đã bảo người mau đi đi rồi mà"

"Ta không làm được,ta không bỏ người lại được"

Ninh Quốc Công Chúa ôm chầm lấy Vân Phi.

"Công chúa,Vân Phi,Long Ảnh"

Mạc Song nhanh chóng tới đỡ Long Ảnh,chuyện gì đã xảy ra thế này.

"Ca ca,Liên Liên mau cứu bọn họ"

"Đây là...ừ...đầu mình...đau quá"

Hạ Băng Liên vừa nhìn thấy vật thể lạ liền đau đầu vô cùng,một loạt hình ảnh hiện ra trong đầu nàng.

Tiêu Nam Hiên thấy nàng như vậy liền hoảng sợ nhưng mà con quái thú này....

"Mạc Hiên"

Hạ Băng Liên và Tiêu Nam Hiên đồng thanh,cả 2 trợn mắt vì sự trùng hợp này nhất là Tiêu Nam Hiên,đây là cái tên đặc biệt chỉ có y và một người nữa biết,nàng làm sao biết được.

Quái thú nhận ra mùi hương quen thuộc liền mừng rỡ đi tới quẩn quýt lấy Tiêu Nam Hiên,điều kì lạ mà Tiêu Nam Hiên không thể tin được là nó đang tỏ ra vui vẻ với Hạ Băng Liên.

"Chuyện gì vậy,tại sao mình lại biết nó,hơn nữa những hình ảnh cứ quay quẩn trong đầu của mình...khó chịu quá...đau đầu quá"

Trong đầu nàng hiện lên nhiều nghi vấn,con đau đầu làm cho nàng khó chịu,bản thân không kiểm soát được mà ngất đi.

"Liên Liên nàng làm sao vậy,Liên Liên nàng tỉnh lại đi....Mạc Song mau đến xem nàng làm sao"

Tiêu Nam Hiên rồi tung lên trong lúc gặp lại Mạc Hiên sủng vật của hắn cùng với Khương Thiên Mạc công chúa Bắc Chu,nhưng làm sao Hạ Băng Liên biết đến nó và còn có tại sao Mạc Hiên lại quẩn quýt Hạ Băng Liên,ngoài Khương Thiên Mạc chủ nhân của nó ra thì ai đến gần đều bị tấn công,nếu như vậy không lẽ Hạ Băng Liên....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Đáng sợ như nhau

Nhìn thấy nàng ngắt đi ai cũng hoang mang không rõ chuyện gì đang xảy ra, Mạc Song tạm gác việc băng bó vết thương cho Long Ảnh chạy đến bên Hạ Băng Liên đang trong vòng tay của Tiêu Nam Hiên, nhìn thoáng qua có thể thấy rõ gương mặt nàng đang tái xanh, viền trán nhả lại, tay nàng nắm chặt thành quyền, đầu nàng đau đớn như muốn nổ tung ra.

"Giải thích cho bốn vương chuyện này là sao, không phải nàng chỉ trọng thương thôi sao, tình trạng này nàng ngoài trọng thương còn có bệnh khác?"

"Nô tỳ cũng không biết, đây là lần đầu nô tỳ thấy tiểu thư như vậy"

Tiêu Nam Hiên trừng mắt khiến Mạc Song sợ hãi, khí tiết của y lan tỏa ra như đang rất tức giận, không đợi y nói đến Mạc Song cũng tự hiểu liền kéo tay áo của Hạ Băng Liên lên bắt mạch xem xét.

"Mạch tượng hỗn loạn nhưng không ảnh hưởng gì đến thân thể"

"Người nói như vậy thì tại sao Băng Liên lại có vẻ đau đớn như vậy?"

Ninh Quốc Công Chúa điu Vân Phi đến gần, nàng vẫn còn sợ hãi trước vật thể lạ đó, nó vừa thấy Ninh Quốc Công Chúa liền nhe nanh gào thét.

Tiêu Nam Hiên băng hàn bao quanh, y khẽ liếc vật thể lạ khiến nó nhìn thấy cũng phải giật mình ngoan ngoãn quay về chỗ cũ.

"Tiêu Ly Vân, ta cho muội 5 từ để giải thích"

"Muội...muội...thấy Thảo Quyết Băng nên chỉ muốn lấy nó nhưng chưa chạm vào thì đã...."

Ninh Quốc Công Chúa thân người run rẩy nói không thành lời, chung quy cũng do nàng chọc giận giấc ngủ của con quái thú này mới xảy ra sự cố như thế.

"Thảo Quyết Băng, công chúa người tìm thấy rồi?"

"Ừm...nó ở kia"

Mọi ánh mắt dồn về Thảo Quyết Băng, Mạc Song đứng lên đi tới xem xét nhưng lại bị quái thú chặn lại, nó gào lên như bảo Mạc Song tránh xa chỗ đó ra, Tiêu Nam Hiên hơi nhíu mày, đã lâu rồi mới gặp lại Mạc Hiên nhưng tại sao nó lại hung hăng như vậy.

Y nhắc bổng thân thể nàng lên đi đến Thảo Quyết Băng, Mạc Hiên nhanh chóng tê ra cho y đi vào, vừa nhìn thấy hình dạng Thảo Quyết Băng Tiêu Nam Hiên cuối xuống nhỏ lên, cứ tưởng rằng nhỏ lên sẽ xong nhưng khi vừa nhỏ lên phía dưới lại để lộ dấu tích lạ, thấy vậy y thuận tay đưa Thảo Quyết Băng cho Mạc Song cầm lấy còn bản thân mình thì ôm nàng không rời ngồi xuống bới tung chỗ vừa nhỏ Thảo Quyết Băng.

"Đây là..."

Tiêu Nam Hiên bất ngờ hô lên khi nhìn thấy một cái rương bị chôn vùi dưới đất, y quay qua nhìn Mạc Hiên đang vui vẻ vẫy đuôi như thể nó biết trong đó có gì.

Bắt đầu mở ra đập vào mắt y là một bản đồ, y ngồi bệch xuống đất lạnh đem thân thể của nàng ôm chặt trong lòng, bàn tay y cầm lấy bản đồ lên xem thì thoáng ngạc nhiên, bản đồ này là chỉ dẫn đường đi ra khỏi Lang Kiên, vẫn còn đồ vật ở trong rương y nhanh chóng lấy ra xem thử, đó là một kim thạch ấn kí của Bắc Chu nhưng tại sao nó lại ở đây.

"Mạc Song người xem Long Ảnh thể nào rồi"

"Vương gia...khụ"

Long Ảnh gượng dậy nhưng bỗng chốc quy xuống, hình như hần bị gãy xương rồi, con đau nhanh chóng lan truyền tới nhưng với tư cách là cận vệ bên cạnh Vương Gia hần không thể biểu hiện ra gương mặt.

Mạc Song không phải không biết, nàng đến xé tà áo của mình tạm thời băng bó cho Long Ảnh, nàng đỡ Long Ảnh đứng dậy, thân người hần dựa hoàn toàn vào người nàng khiến gương mặt nàng có chút ửng đỏ.

"Đây là bản đồ, khu rừng này được gọi là Lang Kiên, lối ra ở phía trước, mọi người đi theo ta"

Bắt đầu đi Tiêu Nam Hiên đổi tư thế để nàng trên lưng như vậy sẽ dễ dàng hơn.

Mạc Hiền thấy chủ nhân chuyển động nó liền đi theo, y cũng mặc kệ nó tiếp tục đi, đoạn đường dựa vào bản đồ ngày càng sáng dần, mọi người có thể nhìn thấy rõ ánh sáng, cái lạnh cũng đã ngừng, lối đi càng ngày càng rõ ràng, điều đầu tiên đập vào mắt y chính là cái hồ nước và một cái hang động, nhiệt độ ẩm áp làm cơ thể nàng ấm lên, tay nàng động đậy, cái đầu lắc lư qua lại trên lưng y.

"Nàng tỉnh rồi, nàng dọa ta hết lần này đến lần khác"

"Ta làm sao vậy, vừa nảy hơi đầu đầu"

"Đứng rồi Thảo Quyết Băng gặp ánh nắng sẽ héo, tiểu thư người mau dừng"

Mạc Song nhét vào tay nàng Thảo Quyết Băng, con ngươi nheo lại, bắt nàng ăn sống hay sao.

Không nghĩ nhiều nàng cho vào miệng vài chiếc lá nhai, mùi vị thật khác biệt, nó thanh khiết và có độ the trong họng và có vị cay, nàng nhắm mắt.

"Nàng sao vậy, có phải không có tác dụng"

Mí mắt nàng rung rung làm y hoang mang lo sợ.

"Chuyện gì vậy, nàng là đang khóc sao?"

Tiêu Nam Hiền ngu ngơ hỏi, đối với y mà nói nàng lúc nào cũng mặt lạnh dè trên mặt lạnh, mấy ngày qua thật không quen với vẻ mặt này của nàng mà.

"Chàng có tin ta đánh chàng, ta muốn uống nước, cho ta nước, cái kia rất cay"

"Thôi chết tiểu thư đợi một chút muối đi lấy ngay"

Mạc Song rời Long Ảnh nhanh chân đến hồ lấy nước cho nàng, nói ra thì có hơi buồn cười nhưng Hạ Băng Liên là chúa ghét cay và ăn cay cực kém.

Uống nước ực ực rửa trôi khuôn miệng, Hạ Băng Liên cảm thấy đã đỡ.

"Vương phi sợ cay hả?"

Long Ảnh thấy Mạc Song trở lại liền nhanh mồm hỏi mà không biết nàng đang trừng hấn.

"Ngươi chán sống rồi à, suy!"

Mặt Long Ảnh ngu ngơ ra, Tiêu Nam Hiền khoanh tay nhìn điểm đáng yêu của nàng, thì ra cũng có lúc mẫu sư tử đáng yêu như thế này.

"Lại nơi nào nữa đây"

"Lúc nàng bất tỉnh ta tìm được bản đồ này, đi theo thì ra được đây"

"Phải rồi, lúc này ta đột nhiên đau đầu, đau vô cùng, rồi có rất nhiều hình ảnh lạ hiện ra trong đầu ta, nơi này ta có cảm giác đã từng đến"

"Liên Liên ta hỏi nàng, từ trước đến giờ đây là lần đầu nàng đến Bắc Chu sao?"

"Đúng vậy, lão cha luôn cảm tức ta, có thể nói đây là lần đầu ta đến nơi này"

Hạ Băng Liên suy nghĩ, những điều xảy ra trùng hợp như vậy thật đáng ngờ, có phải lúc nhỏ Hạ Băng Liên cổ đại đã đến đây rồi không?

Vút...vút mười mũi tên từ trong rừng Lang Kiên lao ra, cái tai nhạy bén của nàng hoạt động, lập tức nàng hô to "Mọi người tránh ra"

"Lại là bọn chúng, lần này bốn vương sẽ trừng trị"

Tiêu Nam Hiền mặt lạnh nhìn đám người áo đen bao vây, bản thân ôm trọn nàng vào lòng với ánh mắt nhắc nhở nàng không được dành với y, phút chốc nàng cảm thấy ẩm áp vô cùng, lần đầu tiên có người bảo vệ nàng.

"Giao Hạ Băng Liên ra đây ta sẽ tha cho các ngươi một mạng"

Một tên trong số bọn chúng đứng ra lên tiếng, vừa nói xong cũng là lúc hấn ăn một churong của Tiêu Nam Hiền, thân người hấn bay xa ghim vào vật nhọn mà chết, các tên còn lại vẫn chưa hết hoang mang với hành động vừa rồi, y đứng ở giữa cười khinh bỉ, tước bỏ bao kiếm y phi thân lên chém giết, gương mặt của y không khác gì Hạ Băng Liên lúc đó, băng lãnh, tàn bạo, lãnh khốc, vô tình, một đường kiếm cướp đi một mạng.

"Muốn nương tử của ta các ngươi có phải coi thương bốn vương, nói, ai sai các người tới"

Bóp lấy cổ một tên cuối cùng y lãnh huyết ghi chặt đến đáng sợ, tay chân hấn bủn rủn đầy sợ hãi, thì ra chiến thần vương gia nổi danh trên chiến trường luôn là vậy, nói y tha mạng thì y sẽ tha sao.

"Woa,phu quân của ta cũng oai phết"

"Nương tử quá khen rồi"

Nàng ngồi dưới đất vỗ tay bộp bộp,Tiêu Nam Hiên đáp lại bằng một nụ cười,ai cũng kinh sợ vương gia vương phi nhà này quá bạo,cặp đôi này quả là ác quỷ rồi.

"Cầu vương gia tha mạng,là thừa tướng Triệu Tần Thủy sai bảo ta,ông ta muốn đoạt vị làm chủ thiên hạ"

"Ồ,Triệu Tần Thủy,một quan chức nhỏ bé lại dám trèo cao như vậy à"

Hạ Băng Liên phui bụi khoanh tay dựa người y,đôi mắt tựa băng nhìn vào sẽ bị đông cứng.

Cả hai nhìn nhau đầy tình ý,vương gia vương phi đều đáng sợ như nhau,tay y không nhẹ nhàng cử động lập tức tiếng răng rắc từ cổ kẻ đó phát ra,y buông thả như không có chuyện gì xảy ra,trong lòng đã sớm có kế hoạch riêng,mỉm cười nhẹ y vòng tay qua eo nàng kéo đi về phía hang động,đường như nó chính là lối ra cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo,Tuyệt Đối Không Dễ Chọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.